OANA STOICA-MUJEA

indicii anatomice

„La fel ca personajul principal, Iolanda, această poveste va rămâne multă vreme în mintea cititorilor."
Mike Phillips

OANA STOICA-MUJEA indicii anatomice

CRIME SCENE PRESS

Primul volum din seria **Iolanda Ştireanu.**

Într-un apartament din Satu Mare se descoperă o pereche de ochi și un bilet. Bătrânul criminalist din oraș constată repede că irișii sunt umani și că undeva ar putea fi o victimă. Doar că în Satu Mare nu prea se petrec crime, așa că Mierlă nu este un profesionist experimentat. Pentru a fi sigur că lucrurile nu degenerează, Mierlă apelează la criminaliștii din București. Astfel, apare în scenă Iolanda Știreanu, polițist agorafob care nu a mai ieșit din casă de aproape doi ani.

Criminalista, o fire rece și introvertită, reușește, doar cu ajutorul calculatorului și al ziaristei Crina Dunca, să înțeleagă de unde trebuie pornită investigația. Cu ajutorul colegilor, aduce fiecare suspect la ea în apartament, reușind, astfel, să deznoade ițele unei afaceri tenebroase. Dar Iolanda Știreanu nu se confruntă doar cu această crimă. Schizofrenia mamei, sinuciderea tatălui și moartea celui care ar fi trebuit să-i fie soț, nu-i dau pace. Lala, așa cum îi spun apropiații, este nevoită să ducă lupta pe două planuri. Pe de o parte să afle cine este asasinul, iar pe de alta să lupte cu ea însăși.

Oana Stoica-Mujea
Indicii anatomice

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Indicii anatomice / Oana Stoica-Mujea. – București: Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-93958-8-2

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectura: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: mai 2016
Tipărit în România, ART PRINT

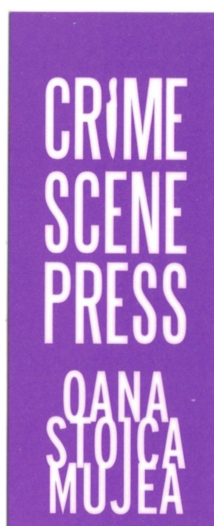
Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Oana Stoica-Mujea

Indicii anatomice

Ediția a II-a

– 2016 –

Oana Stoica-Mujea s-a născut pe 20 mai 1981 în Ștefănești, jud. Argeș. Pasiunile autoarei sunt dintre cele mai diverse, oscilând între științe exacte și literatură. Astfel, a terminat Facultatea de Electronica Aplicată dar, ulterior, s-a canalizat pe scris și relații publice. A fost jurnalist pentru o scurtă perioadă și scenarist la Media Pro Pictures.

A început să scrie încă din anul doi de facultate, iar prima carte apărută a fost în 2002, la editura *Napoca-Star* din Cluj. Are numeroase colaborări ca redactor la reviste culturale.

Până în prezent a publicat șaisprezece cărți, *fantasy, crime, thriller* la care se adaugă alte șase pentru colecția „Evenimentul Zilei". Membru al Uniunii Scriitorilor din București, secția „Copii și Tineret". Cel mai cunoscut roman fantasy este „Regina Elfă", din seria „Dinastiile" apărut la editura Tritonic, în 2009 (premiul pentru „Cea mai bună carte pentru adolescenți a anului" acordat de Biblioteca Județeană din Deva).

Tot în 2009, Oana Stoica-Mujea publică primul roman *mystery&thriller* – „Indicii anatomice" (*Crime Scene Publishing*). Volumul devine rapid un succes de public, fiind unul dintre puținele romane polițiste românești traduse în limba engleză (*Profusion,* Londra, 2012). Seria inaugurată de „Indicii anatomice", în care personajul principal este Iolanda Știreanu, un criminalist agorafob și cu metode neconvenționale de anchetă, este continuată de volumele „Parfumul văduvei negre" (*Crime Scene Publishing,* 2010), „Greșelile trecutului" (*Crime Scene Publishing,* 2012) și „Jucătorul" (*Crime Scene Press,* 2015)

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este neintenționată și întâmplătoare.

Seria **Iolanda Știreanu:**

Indicii anatomice (*Crime Scene Publishing, 2009;*
Crime Scene Press, 2016)
Parfumul văduvei negre (*Crime Scene Publishing, 2010*)
Greșelile trecutului (*Crime Scene Publishing, 2012*)
Jucătorul (*Crime Scene Press, 2015*)
Mascarada (*CrimeScene Press, 2016*)
Noaptea de Sfântul Andrei (*CrimeScene Press, 2018*)

I

Ochii îi fuseseră scoși și așezați cu grijă, între doi trandafiri ofiliți, pe masa din sufragerie. Apartamentul cu două camere din centrul orașului Satu Mare era mai curat decât se așteptaseră anchetatorii. De fapt, era o ordine desăvârșită. Doar ochii, reali, nu făceau parte din decor. Dar nici nu deranjau. În rest, nici urmă de vreun cadavru.

Inspectorul-șef Ionuț Constantin, supranumit și Mierlă, datorită glasului său „suav”, a ajuns printre primii la fața locului. Nimic care să-i dea stomacul peste cap. Nu se confrunta prea des cu crime în Satu Mare, dar trebuia să înceapă de undeva. Și apoi, nu îi strica un astfel de caz când era pe picior de pensionare. Trebuia să arate că e în stare de o asemenea anchetă, iar ăsta era momentul lui. Mierlă e un tip mititel, genul de om pe care nu dai nici două parale. Ușor grăsuț, dar nu exagerat, cu obraji veșnic roșii și un ușor șchiopătat, căpătat cu câțiva ani în urmă, într-un accident de mașină. Dar lui îi plăcea să spună că accidentul avusese loc datorită unei urmăriri ca-n filme. Trebuia să-și creeze propria poveste, ținând cont că în cariera lui nu trăise nimic cu adevărat spectaculos. Spectacolul și-l crea de unul singur, scriindu-și propriul scenariu.

Privi abătut spre globii oculari. Drăguț din partea criminalului că se gândise să îi lase acolo. De asemenea, lăsase și un bilet. Sigur, folosise cel mai vechi clișeu – lucru care-l enerva la culme pe Mierlă – litere decupate din ziare. Criminalii români, categoric, nu erau cei mai deștepți din lume. Dar nu avea să facă mofturi.

— Ce scrie? îl întrebă Mierlă pe unul dintre băieții noi.

„Puștiul”, așa cum îi numea Mierlă pe toți noi-veniți, că doar nu se apuca să le rețină numele, deschise biletul cu degetele tremurânde și citi abătut:

— Stelian Munteanu.

Mierlă își frecă ușor bărbia părând că se gândește la chestiunea în cauză, dar adevărul era că se gândea la sarmalele care-l așteptau în frigider.

— Bine, vedeți câți din ăștia sunt în Satu Mare… Și repede, spuse el grăbindu-se să ajungă acasă.

— Șefu', se auzi tânărul său adjunct, un tip la vreo treizeci și cinci de ani, înalt și slab.

Mierlă se întoarse ușor, cu fața crispată, parcă dându-și seama că sarmalele aveau să mai aștepte.

— Crina Dunca de la *Gazeta de Nord-Vest* e aici.

Mierlă se făcu și mai roșu. O plăcea pe directoarea gazetei, dar avea darul de-a se băga prea tare în sufletul poliției. Iar el numai de presiuni nu avea chef acum.

— Nu o lăsa să intre, vin eu imediat la ea.

Tânărul Vlad Minorescu făcu stânga împrejur și se puse în dreptul ușii. Părul roșcat al ziaristei se zărea peste umărul adjunctului. Glasul îi era calm, dar ușor ridicat. Mierlă trase aer în piept și se repezi spre ea.

Îl dădu pe Vlad la o parte și apucă mâna roșcatei sărutând-o cu prea mare avânt.

— Nu dăm declarații azi, domniță.

Ziarista îi zâmbi sec și se îndepărtă ușor de ușă.

— Vă dați seama că e mai rău dacă fac propria anchetă, nu?

Mierlă păli.

— Doamnă Dunca…

Ea îl opri cu un semn din mână.

— Spuneți-mi măcar dacă e sau nu e crimă.

Mierlă oftă din toți rărunchii.

— Nu e niciun cadavru în casă, e greu de spus dacă e sau nu e.

— Atunci de ce-ați venit aici?

Mierlă scoase o batistă din buzunarul hainei și își șterse sudoarea. Era prea cald pentru luna mai, iar vara se arăta dezastruoasă.

— Un telefon anonim, cum altfel?

Roșcata își notă repede în carnețel și porni spre trepte.

— Domnule Constantin, ar fi mai bine să colaborăm dacă nu doriți să plec de nebună pe „front", doar știți că nu mă mai opresc atunci când mă pornesc.

Mierlă dădu din cap în semn de aprobare și oftă îndurerat. Numai asta nu-i trebuia. Acum primarul, prefectul și întreg Sătmarul aveau să fie cu ochii pe el ca pe butelie. Doamna Dunca trebuie ținută la distanță.

II

O altă dimineață se târăște în camera principală. Se târăște așa cum mă târăsc și eu spre jaluzele. Dă-o dracului de dimineață că așa face în fiecare zi, și-și înfige razele alea fierbinți și mult prea luminoase în ochii mei. Aș vrea să fie noapte permanent, să pot gândi și eu ca omul și să nu fiu nevoită să mai aud gălăgia din stradă. La ce bun să stai într-un apartament nou, cu multe, multe ferestre, la ultimul etaj, când în stradă e aceeași gălăgie ca întotdeauna… Noroc cu aerul condiționat, pentru că nu sunt nevoită să deschid fereastra și să mă las înghițită de claxoane și înjurături. Cred că de aia îmi place Bucureștiul, pentru că lumea se înjură. Îmi place să le răspund la fel. Să arunc câte o înjurătură din aia grea, pentru că ador chipurile oamenilor.

— Cum? O domnișoară așa frumoasă înjură în asemenea hal?

— Mai du-te-n mă-ta, de parvenit cretin!

Și cu asta mi-am încheiat pledoaria. Noroc că de doi ani strada nu m-a mai văzut. Iar eu o zăresc pe ea doar de la etajul cin'sprezece, dar asta nu înseamnă că nu știu tot ce se întâmplă. Știu, aveți tentația să spuneți că sunt o babă plictisită, dar nu vă puteți înșela mai rău. Mai am doar o lună până împlinesc treizeci de ani, dar asta nu scuză cu nimic faptul că sunt plictisită. Mă cheamă Lala și vine de la Iolanda. În buletin scrie Iolanda Știreanu, să mor dacă nu mă amuză, mai ales că știu un politician cu numele ăsta, dar nici el, nici eu, n-am produs vreodată vreo știre. Sau el a fost ziarist odinioară? Cine să-i mai țină minte? Prea mulți politicieni. Politicianul îmi e simpatic, eu nu îmi sunt simpatică, pentru că așa cum spunea bunica „ești o depravată". Aș încheia citatul, dar sunt alții care au drepturi de autor pe chestia asta – George Arion și personajul său Andrei Mladin.

Cred că am uitat să vă spun că sufăr de agorafobie, lucru care mă ține departe și de propria ușă. În afară de Carmen, fata în casă, și comisarul-șef Mihai Iordache –

pentru care încă mai lucrez – nimeni nu îmi calcă sanctuarul. Internetul este singura mea sursă de documentare și comunicare.

Aș vrea să nu îmi plângeți de milă și nici să nu mă judecați prea aspru. Știu că e greu de crezut că o agorafobă face muncă de detectiv, dar, chiar dacă stau închisă în casă, sunt mai informată decât Mihai și gașca sa de „buni la nimic”, cum îmi place să-i numesc. În timp ce lor le scapă toate detaliile, mie nu. Simplu. Era un timp în care aș fi vrut să mă apuc de scris, dar aș fi înjurat prea mult, iar cititorii s-ar fi împărțit în oripilați și înjurători profesioniști. Ar fi fost, într-un fel, interesant. Să vezi cum creezi un nou *trend* printre înjurături – și știu unele cu adevărat mărețe – dar o să mă abțin să le redau. Nu de alta, dar nu se face. Ha. Ha.

Carmen a intrat în camera principală cu mâinile ocupate de sacoșe și cu dinții ținând un plic mare și alb. Prea mare și prea alb.

— Dacă ai fi un hoț, ți-ai fi lăsat ADN-ul pe plic, îi explic eu blondei mele, trăgându-i plicul dintre dinți.

Ea mi-a zâmbit și a pornit spre bucătărie. N-am mai intrat de vreo lună acolo. Mănânc în camera principală – majoritatea preferă în sufragerie, dar apartamentul meu are o arhitectură ciudată. E pe rotund. Camera principală e imensă. De cum intri, dai cu nasul în ea. În mijloc se află bucătăria, care pare a fi o construcție în construcție, tot pe rotund, acoperită de un zid alb. Cumva în spatele bucătăriei se află dormitoarele și băile. Tot în camera principală îmi fac și alergările și tot aici urmăresc și cele trei monitoare conectate la internet. Yupiii, sunt cu adevărat ocupată.

Am deschis plicul rupându-l. Nu am răbdarea necesară pentru a dezlipi plicurile. Oricum mi se pare irelevant, doar nu o să fac colecție cu ele. Îmi e dat să găsesc un articol dintr-un ziar. *Gazeta de Nord-Vest* din Satu Mare. Titlul mare mă întâmpină, parcă agitat: „A fost sau nu o crimă în Satu Mare?”

Aș vrea să spun că mi se rupe imperios, de ce este sau nu este, dar sunt sigură că e mâna lui Mihai, așa că, plictisită, parcurg articolul. Ziarista nu are detaliile cazului, dar e convinsă că poliția locală a găsit ceva în apartamentul cu pricina. Altfel nu ar fi înconjurat ușa cu bandă galbenă și nu ar fi pus un polițist de pază. De

acord cu ea. Mă bucur, de asemenea, că polițiștii nu i-au oferit informațiile. Uneori ziariștii ar trebui să-și dea seama că mai rău încurcă decât descurcă. Aflu, din articol, numele lui Ionuț Constantin, inspector-șef. Dau repede o căutare în baza poliției și îi aflu și numărul personal. Dar mă calmez repede. Stai o clipă, nu mi-a cerut nimeni să mă implic. Până când domnul Iordache nu m-o suna personal să îmi spună ce vrea de la mine, n-am de gând să mă mișc. Mulțumesc, spectacolul s-a terminat. Mă urc pe banda de alergare, îmi pun căștile pe urechi și îmi încep exercițiile matinale. Douăzeci de minute sunt total liniștită, apoi începe să sune telefonul. Mă opresc. E prima oară când ajung la douăzeci de minute și aș mai fi putut să continui, cu siguranță. Cobor plictisită și răspund la mobil. Pe voi nu vă enervează mobilele? Pe mine mă enervează cumplit. Ce simplu era cu câțiva ani în urmă, te enervai și trânteai telefonul. Chiar dacă celălalt nu era impresionat, o jumătate de oră tot îi țiuia timpanul. Acum trebuie să țipi ca să îi țiuie celuilalt urechea. Cu toate că, dacă e suficient de rapid, poate scăpa. Ce timpuri…

Mă uit pe ecranul albastru. Mihai.

— Spune repede, îi zic eu.

Îl simt zâmbind dincolo de aparat.

— De ce, te grăbești undeva?

Aș vrea să-i zic de mă-sa, dar mă abțin cu grație.

— Ce vrei să aflu?

Știam că se trage de mustățile stufoase, așa face întotdeauna.

— Vreau să afli cine e criminalul.

— Există o crimă?

— Da, doar că au găsit numai ochii victimei.

— Palpitant, spun eu deloc șocată.

— Ionuț Constantin, oricât s-ar da de cocoș, nu se descurcă singur. N-a mai avut de-a face cu o astfel de crimă niciodată.

Mă gândesc că nici eu n-am mai avut de-a face cu vreo crimă din care să iasă în evidență doar ochii victimei.

— Și ce culoare au?

— Lala, pentru Dumnezeu!

— De ce nimeni nu se amuză niciodată la glumele mele?

— Mă ajuți?

Îmi vine, cu vădit interes, să mă trag de păr, dar mă abțin.

— Poate că e un fel de Hanibal Lecter. De unde știi că l-a ucis, i-o fi fost poftă doar să-i scoată ochii.

Mihai oftă.

— M-am gândit și eu la asta, dar nu putem fi siguri până n-avem un cadavru, nu?

— Am nevoie de toate detaliile.

— Ți le trimit pe mail în două secunde.

— Fie șapte, trebuie să fac un duș.

— Azi ești obraznică.

I-am închis telefonul, nu cred că fac față unui val de învinuiri.

III

Cine dracului e Stelian Munteanu? Caut de trei ore un sătmărean cu numele ăsta. Am dat peste un doctor din Cluj, un inginer din Alba Iulia, un ofițer din București și un personaj de ficțiune care pare să se țină de trei titluri. Al treilea roman, „Semnul zilei a șasea”, încă nu a ieșit, dar deja i se face reclamă excesivă. Ce-o fi de capul personajului nu pot spune, și cu toate astea îmi comand „Filiera grecească” și „Blestemul manuscrisului”. Autorii îmi sunt indiferenți. De obicei nu reușesc să-i înțeleg, cum nici ei nu mă înțeleg pe mine.

Bună seara, doamnelor și domnilor, îl caut pe Stelian Munteanu, știe cineva cine dracului e? A, nu, bine, vă mulțumesc, și dacă-l întâlniți din întâmplare spuneți-i să se ducă în pântecul mumă-sii, că îmi dă bătăi de cap.

Îmi aud propriile unghii bătând darabana pe tastatură. Oare de ce tot uit să mi le tai? Aș purcede la ros, dar parcă nu-i stă bine unei doamne. Bat în continuare pentru a mă obișnui cu sunetul. Carmen iese din bucătărie și mă anunță că îmi aduce mâncarea. Ceva foarte gras, pentru că n-am mâncat nimic toată ziua și arăt ca o trestie uscată. De obicei o ignor pe Carmen, nu pentru că ar fi vreo proastă, dar se prinde greu, și de cele mai multe ori îmi răstălmăcește vorbele, lucru care mă enervează la culme. Jur că îmi vine să scot pistolul din sertar și să-i ofer un glonț în pavilionul urechii.

Îi fac semn să lase mâncarea și mă întorc la domnul Stelian Munteanu. Caut recenziile celor două cărți pe internet. Fără să vreau aflu că inventatorul personajului e Bogdan Hrib. „Blestemul manuscrisului” este scris la patru mâini, alături de Răzvan Dolea, istoric. Numele nu îmi e străin. Dar, cum spuneam, autorii n-au relevanță aici. Cel puțin nu până nu dovedesc cumva că acest Stelian este într-adevăr personajul pe care-l caut, și nu vreun tip în carne și oase.

Puteam, pur și simplu, să rămân la navigatul pe internetul pentru a afla cum a fost creat personajul și

cine este el. Oricum, niște lectură polițistă nu cred că mi-ar strica. După doi ani de văzut același peisaj, ar fi bine să observ altceva, cel puțin cu mintea.

Nu îmi dau seama dacă acest Stelian are sau nu vreo implicație, dar îmi trec prin cap câteva chestii, mai ales după ce aflu că Stelian și Bogdan Hrib sunt cam una și aceeași persoană. „Bogdane, ai dușmani?" și dacă ar avea, ce dracu' ar căuta ei la Satu Mare? Îmi dau una în cap. „Amintește-ți cât de mică e lumea, bleago!" Mă las pe spătarul scaunului moment în care îmi sună telefonul. La fix, chiar aveam nevoie de o deturnare de situație. În felul ăsta nu ajung decât să mă duc din pagină în pagină pe monstruosul internet și să mă enervez cumplit.

Nu recunosc numărul, dar nu mă las intimidată.

— Spune!

Îmi place să-i iau tare pe necunoscuți. Așa mi se pare mie ok.

— Ăăă…

Dacă n-aș fi și colerică pe lângă faptul că sunt agorafobă, aș pufni în râs. Dar eu sunt colerică, așa că mă enervez și mai rău.

— Spune azi, că nu aștept dimineața după tine.

— Iolanda Știreanu? Se aude celălalt glas, pur feminin cu accent ardelenesc.

— Lala, o corectez eu. Cu toate că doar prietenii îmi spun așa, nu mă recunosc în Iolanda.

Încă un ăăă și o prezentare.

— Mi-s Crina Dunca, directorul…

— Doamnă Dunca, sar eu, dar repede vă informați.

Cred că a roșit, dar eu n-am de gând să o slăbesc.

— Așadar, vreți să știți dacă am aflat ceva?

— Mă gândeam că mi-ați putea da o informație, orice informație.

Și așa eram plictisită, puțină conversație ironică nu-mi strică.

— Doamnă, pentru Dumnezeu, de unde să știu eu? Și cum ați aflat de mine?

Cred că ar fi trebuit să încep cu această întrebare anume. Ziarista s-a încurcat, dându-mi timp să-mi aprind o țigară și să trag primul fum.

— Asta nu contează, mi-o reteză ea, devenind dintr-o dată acidă. Mă gândeam, totuși, că io aș fi cea ce v-ar putea da o informație.

Mna, dacă aş fi avut vintre, acum mi s-ar fi dezumflat.

— Bine, spun eu, cred că am început cu stângul.

— Puteți începe cu ce vreți, mi-o tăie din nou, dacă vă interesează informația aveți numărul meu de telefon, și mi-a închis.

E pentru prima oară în viața mea când nu simt lipsa telefonului antic, cu furcă. Nervoasă ardeleanca. O sun.

— Ar trebui să încep cu bună seara? am întrebat nedumerită.

Cred că mi-a zâmbit malițios, m-am strâmbat și eu machiavelic.

— Poate că, totuși, n-ar fi bine să vorbim prin telefon, spune ea.

— Oh, lasă, dragă că SRI-ul ține cu noi, nu cu ei. Ce dracu' am vrut să spun cu asta? Ea râse.

— Nu mă gândeam că suntem ascultate, mă atenționă ea. Dar sunt multe informații și…

— Ori îmi spui la telefon, o iau eu la per tu, ori îmi dai un mail cu toate detaliile.

S-a oprit o clipă.

— Mă gândeam la ceva *face-to-face.*

E prima ziaristă care gândește, drăguța de ea.

— Aș prefera să nu mai gândești în locul meu. Așa ceva nu se poate. Cine îmi vede chipul trebuie să moară.

Sunt sigură că nu m-a crezut. Precis și-a dat seama că sunt cam nebună, dar nu aveam de gând să-i spun asta cu subiect și predicat. „Bună, sunt Lala și sunt nebunăăă!"

— Bine, spuse ea după o pauză destul de lungă, îți trimit prin mail, dar trebuie să-mi promiți că am exclusivitate.

Până și eu sunt ferm convinsă că tipa mă scoate din sărite, dar nici nu văd cale de întoarcere.

— Ok, dar scrii numai când îți dau eu voie.

— Și dacă îmi fură concurența subiectul?

— Ar fi destul de dificil ținând cont că ești singura care știe ce și cum. Ceilalți sunt siguri că ești nebună și nu există nicio crimă.

— Așadar, există o crimă.

De ce nu mă oprește nimeni când sunt proastă? Am mormăit ceva, i-am dat adresa de mail și am închis. Alene, am pornit spre mâncare și, cu jumătate de ochi,

am observat că s-a înserat. Nu definitiv, dar încă puțin și nervii mei aveau să se așeze, iar mintea are să-mi funcționeze la adevărata valoare.

Am terminat de mâncat și am zărit semnalul luminos ce mă avertiza că am primit un mail. Rapidă ziarista, dacă ar fi toți ardelenii ca ea, ce repede ar merge lumea! Dar oare nu merge deja prea repede? În fine, nu fac acum filosofia chibritului. Nu acum când îmi dau seama că am chef să mă bag într-o anchetă și să le dovedesc tuturor că eu sunt mai deșteaptă decât jumătate din mapamond. Hercule Poirot, teme-te! Mă îndoiesc că s-ar teme. El se trage de mustăți și rezolvă o crimă în cel mult două sute de pagini. Eu am renunțat chiar și la părul de pe picioare, iar pagini n-are cine să-mi scrie.

Mă îndrept spre mail. Mă scobesc între dinți – ca o doamnă ce sunt – și privesc inteligent. Și, încă o dată, nu o să pricep de ce oamenii folosesc *Yahoo*!, când au propria gazetă. Citesc primele rânduri și zâmbesc apreciativ. Afurisită Dunca asta, cum și-a băgat ea nasul în viața mea. Mare lucru, puțini sunt cei ce reușesc să afle ceva despre mine. Dar ea mi-a trimis chiar și o poză de acum doi ani, când mă vopseam blondă și încercam să par feminină. Ochii aceia verzi, pătrunzători, parcă n-ar fi ai mei. O amintire îmi fulgeră țeasta, dar o alung repede. Citesc restul informațiilor. Se pare că în urmă cu o săptămână s-a găsit într-un alt apartament, al unei bătrâne surde, o ureche. Doctorii sunt aproape siguri că ochii și urechea provin din același corp, dar încă mai au de studiat. Atașat îmi trimite un document pdf, cu un capitol dintr-o carte. Recunosc rapid cartea și personajul:

„Eu sunt Stelian Munteanu.

Acesta este chiar numele meu real. Mai am unul. Dan.

Stelian Dan Munteanu.

…”

Citesc dintr-o suflare capitolul doi din „Blestemul manuscrisului”, Crina Dunca îmi atașează o altă informație: „Partea asta e scrisă de Bogdan Hrib și e aproape autobiografică”. Nu pot să nu-i mulțumesc în sinea mea, chiar dacă nu aș face-o niciodată în realitate. M-a scutit de multe ore de muncă. Așadar, Stelian

Munteanu este una și aceeași persoană cu scriitorul. Așadar, cine îl urăște atât de mult pe Bogdan Hrib? O, ați crezut că-l bănuiesc de crimă? În primul rând că nu sunt sigură că e o crimă, în al doilea rând nu cred că Hrib ar fi fost atât de fraier încât să omoare un om în Satu Mare și să semneze cu numele personajului lui. Dar mai bine să verific ce-a făcut domnul scriitor în ultimul timp. Legătura dintre el și Răzvan Dolea, dar și legăturile lui amoroase. Nu știi niciodată cui i-o tragi, cel puțin așa îmi spunea mereu tata când o privea pe mama cu înstrăinare.

Verific mai întâi în dosarele poliției. Se pare că domnul Hrib, pe vremea când era ziarist la „Flacăra", cu prea mult timp în urmă pentru a fi relevant, a fost arestat pentru că a făcut o poză în gara din Arad. Dar a fost eliberat rapid. Nu are dosar, nu i s-au luat amprente, nu a dat declarații. Și dacă a dat, regimul comunist – TRĂIASCĂ! – s-a șters cu dânsele la popou. Pe vremea aia, când spuneai „Flacăra", îți puneai mâna la bască și te rugai să nu îți dea cineva un șut între picioare. Oricum, arestat pentru o poză… Irelevant. În rest, nu mai apare în analele poliției. Oare de ce de câte ori zic anale mă gândesc la un anumit tip de sex? Cred că pe lângă agorafobie, dețin și o perversitate sporită. Domnilor, păcat că nu sunt disponibilă. Și acum publicul ar trebui să aplaude.

Treaba mea în dosarele poliției s-a terminat. E nevoie de câteva telefoane pentru a pune bârfele în funcțiune.

Îl sun mai întâi pe omul meu de la „Jurnalul țării". Un ziar bunicel, de parcă m-ar interesa, dar plin de ziariști informați până-n dinți.

Vladu mi-a răspuns imediat. Uneori am impresia că e îndrăgostit de glasu-mi tabacist.

— Spune, frumoasă doamnă!

Dacă m-aș uita în oglindă, sigur nu aș găsi nimic frumos. Desigur, asta dacă nu mă gândesc la fund. Fundul meu a fost dintotdeauna un element înnebunitor.

— Intru în subiect sau mă vrăjești mai întâi?

— Cum dorești, doamnă.

— Atunci intru în subiect. Am nevoie de tot ce poți afla despre un anume Bogdan Hrib. Director al editurii Tritonic și scriitor, din câte se pare.

S-a auzit un click. Și-a aprins o țigară.

— Îl știu pe Bogdan.

— *Rili*? – vă rog să observați că folosesc americănismele, dar în limba mea. Pentru a nu fi acuzată de știu eu ce…

— Mda. Avem anumite colaborări cu editura lui.

— Cu atât mai bine. Presupun că nu îți va fi greu să afli ce a făcut în ultimele trei săptămâni. Legătura dintre el și Dolea și pe cine bagă în pat. Cu toate că pe cine bagă în pat mă interesează mai puțin. Dar pe cine a băgat…

El râse.

— Din câte știu, acum s-a cumințit, dar a fost mare crai la viața lui.

— Numele doamnelor, Vladu, numele…

— Bine contesă. Dă-mi douăzeci de ore.

Mă gândesc că în douăzeci de ore aș putea afla și eu, dar parcă îmi piere cheful de-a mă agita și îl las în plata Domnului.

IV

Crina privea enervată pe fereastră. Ar fi băut o cafea la subsolul redacției, dar nu avea chef să se deplaseze. Mierlă o sunase de două ori, plângând aproape și cerându-i să nu se bage în anchetă. De două ori îi trântise și ea telefonul. Mierlă era un tip de nota zece, dar trebuia să recunoască că n-are nimic în comun cu omorurile. Nu anchetase decât crime cu autori cunoscuți. Alea le-ar fi putut ancheta și un prunc. În plus, subiectul era prea fierbinte, iar sângele de ziarist clocotea în ea. Trecu rapid peste câteva pagini deschise pe calculator și se opri pe site-ul Tritonic. Stelian Munteanu nu îi dădea pace, iar Iolanda nu îi dăduse nici un semn de viață. Nici măcar un „merci” sec. Dar așa sunt sudiștii, excesiv de nepoliticoși. Era obișnuită, cunoștea câțiva. Îl cunoștea și pe Bogdan Hrib, dar nu dorise să-i dea Iolandei totul mură-n gură, altfel nu s-ar mai fi numit detectiv.

Își aprinse o țigară pentru a alunga nervozitatea. Ar fi vrut să iasă din redacție și să facă ceva. S-ar fi dus la morgă, dar știa că nu o vor lăsa să intre. Iar informatorul ei de la poliție nu avea acces la astfel de informații. Trebuia să aștepte, lucru care o enerva. Colegii o enervau și mișcarea lor continuă. Se ridică brusc și porni spre stradă. Străduța mică, aglomerată de mașinile parcate de o parte și cealaltă, o deprimă și mai mult. Soarele era deasupra și ardea destul de rău pentru luna mai, iar ea, ca de obicei, fusese cumplit de neinspirată să se îmbrace în negru. Simțea cum razele o ard până la piele. Privi cu jind spre barul de la subsol, dar se depărtă. Ajunse lângă Muzeul Județean și se gândi nervoasă că nu are idee în ce parte s-o apuce.

Mobilul îi sună, parcă vrând să o scoată din dilemă. Era informatorul din interiorul poliției. Tipul fără nume, fără chip, doar glas.

— Noutăți? întrebă roșcata aproape entuziasmată.

— I-au găsit degetele.

Ar fi vrut să strige de bucurie, dar i se păru că e cam macabru.

— Unde?
Informatorul râse scurt.
— Vizavi de apartamentul tău.
Roșcata deveni dintr-o dată neagră.
— Dumnezeule!
— Am impresia că tipul se apropie de tine.
Roșcata dădu ușor din cap și închise telefonul. Porni alene spre casă. Chiar și ea ar fi vrut să fugă, dar nu voia să pară nerăbdătoare în fața lui Mierlă. În plus era mai simplu să-i spună că se ducea acasă când… hop, ce să vezi, poliția la ea la ușă.
Ajunse destul de repede în curtea interioară a blocului. Un polițist o privi sceptic.
— Ați venit să mă arestați? întrebă ea.
Tinerelul se dădu la o parte ușor rușinat. Până la etajul patru avea timp să-i salute pe toți și să le ia numele și numărul de telefon. Doar că nu își dorea să facă asta.
Ajunse relaxată la ultimul etaj. Mierlă stătea în ușa vecinei cu o expresie de om terminat.
— I-am găsit degetele de la mâna dreaptă, spuse el, părând prins asupra faptei.
Roșcata dădu ușor din cap. Nu spuse nimic. Brusc i se făcu milă de el.
Mierlă îi făcu semn să intre.
Crina cunoștea binișor apartamentul femeii de șaptezeci de ani. Era curat și destul de bine întreținut. Era singură. Unguroaică. Toți apropiații îi muriseră. Avea o fată care fugise în urmă cu cin'sprezece ani cu un italian. De atunci nu mai dăduse nicio veste. O femeie plăpândă este întotdeauna victima ciudaților.
— Ea e bine? întrebă ziarista.
Mierlă dădu ușor din cap.
— Doamna Balint e teafără și nevătămată. A venit acasă după ce am primit noi telefonul anonim, din fericire pentru ea.
— Criminalul, spuse simplu Crina.
Mierlă ridică ușor din sprânceană.
— El e cel care dă telefoane anonime.
— Știm, spuse Mierlă mult prea repede, dând dovadă că până atunci nu se gândise la asta.
Crina intră direct în sufrageria mică. Doamna Balint era în dormitor dând declarații. Pe măsuța din

sufragerie văzu cinci degete încadrate de petalele ofilite ale unor trandafiri.

— Falanga mediană a arătătorului a fost zdrobită, se auzi un glas necunoscut. Când se uită mai bine, Crina îl observă pe medicul legist Adrian Vasile.

Abia se cunoșteau, nu prea avusese ea legături cu medicii angajați de poliție, așa cum nici ei nu aveau legătură cu ziariștii. Dar și-l amintea de la petrecerea de Crăciun din anul trecut, de la redacție. Era un apropiat al unuia dintre șefi.

Se salutară protocolar.

— Falanga mediană, șopti Crina, încercând să pară că știe despre ce vorbește.

— Da, zise simpaticul doctor, mustăcind. Din câte îmi dau seama, s-a folosit un obiect contondent, dar nu prea mare. Un ciocan mai mic sau așa ceva.

— De ce i-ar fi zdrobit falanga?

— Sunt convins că nu a vrut. Doctorul îi luă arătătorul propriei mâini și îl pipăi. O apăsă undeva între unghie și nodul degetului.

— Vezi? zise el. E destul de greu să lovești aici. Ori victima s-a lovit, ori criminalului i-a scăpat ceva pe degetul nefericitului. Sunt convins că a vrut ca fiecare parte a trupului lui să fie cât mai sănătoasă.

— Am găsit și biletul, mormăi Mierlă. Același Stelian Munteanu.

Crina privi dezorientată spre ușă.

— Ar fi mai bine să mă duc acasă, spuse ea întristată.

Mierlă o aprobă printr-un gest, în timp ce doctorul Vasile îi sărută mâna.

— Nu o să scriu nimic, îl asigură ea pe Mierlă când acesta era pe cale să deschidă gura. Nu încă, îi făcu ea cu ochiul și dispăru.

Mierlă oftă, dar se mai liniști când văzu ochii calmi ai doctorului.

— O să-i dăm de cap, promise Adrian.

— Da, mai întâi o să-i recuperăm fiecare celulă de ADN din oraș, apoi o să-l găsim și pe criminal.

V

Nu mă așteptam ca ardeleanca să mă mai sune. Sunt sigură că am făcut tot posibilul pentru a o ține departe. Dar după ce mi-a spus, cu amănuntul, tot ce s-a petrecut, am ajuns la concluzia că am nevoie de cineva care să-mi explice punct cu punct tot ce vedea în casele unde erau lăsate bucățile din trup. Așa că i-am făcut o propunere irezistibilă.

— Uite ce e, am nevoie de ochi și urechi în Satu Mare, iar tu îmi pari a fi potrivită pentru treaba asta.

Sunt sigură că a vrut să-mi trântească o răutate, dar s-a abținut înainte de a-și ieși din minți.

— Cam greu, nu crezi? Mierlă a fost nevoit să mă lase azi, pentru că s-a petrecut lângă casa mea. Dar nu sunt convinsă că mâine nu o să mă oprească.

— O să fac o cerere la Poliția Satu Mare, nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Oricum, îmi dădu ea peste bot. Nu înțeleg de ce nu vii aici. Ar fi mai simplu.

Aș fi vrut să oftez, dar mi-am prins sentimentele între buze.

— Ai citit „Colecționarul de oase”?

— Nu.

— Ai văzut filmul?

— N-am timp să mă uit la televizor.

Mi-am dat o palmă peste frunte, destul de tare să audă și ea.

— Ei, ar trebui să vezi filmul și să fii Angelina Jolie a mea.

Sunt sigură că a crezut că sunt pusă pe glume, dar nu mă putea refuza pentru că avea nevoie de acest subiect. În felul ăsta, fiind în mijlocul evenimentelor, nu avea de ce să se teamă de restul presei. Știam că o prinsesem.

— Mâine o să-ți trimit câteva instrumente prin care vom putea ține legătura. Aș vrea ca atunci când poliția te va chema la locul faptei să îmi descrii în direct tot ce vezi și ce simți.

— Mă simt folosită, îmi destăinui ea cu un ton glumeț. Bine, voi juca și rolul ăsta. Și cum ziceai că se numește filmul ăla?

Am făcut schimb de id-uri și am închis telefonul. Printr-un simplu mail la Poliția din Satu Mare am rezolvat problema ei, apoi, cu un alt mail, am rezolvat problema echipamentului. Ca să nu mai zică lumea că în România nu avem echipamente bune.

N-au trecut nici zece minute și m-a sunat Mihai.

— L-am verificat pe Bogdan Hrib, am vorbit cu el și mâine dimineață va veni la tine. Ești de acord?

Cred că, pentru prima oară în ultimele luni, mi-am privit sufrageria. Mare, spațioasă, cu o canapea de piele în mijloc, maro, ferestre de o parte și cealaltă, un birou, trei calculatoare și o bandă de alergare. Mi s-a strâns inima. Nu voiam ca omul ăla să-mi intre în casă. Dar nu am admis asta.

— Mda, în fine, să vină. Despre Răzvan Dolea?

— E un tip mult prea liniștit, îmi spuse Mihai.

— Asta nu înseamnă că n-ar putea fi suspect.

— Da, ar putea, dacă ar fi părăsit capitala în ultimele săptămâni. Dar nu a părăsit-o.

— Și Hrib?

— A fost la Iași o săptămână, și informația se confirmă.

Mi-am privit unghiile. Trebuia să le tai înainte de-a mi le înfige în gât.

— Lala, cum te mai simți? se interesă Mihai dintr-o dată. Nu mă întrebase niciodată în ultimii doi ani cum mă simt. Poate și din cauza asta întrebarea mă luă pe nepregătite.

M-am uitat sec spre monitoare, apoi am privit aparatul din mâna mea. Nimeni nu îmi pusese întrebarea asta de când cu toată povestea aia.

— Ca de obicei, Mihai, i-am răspuns în cele din urmă.

— Și ce înseamnă asta?

Era o întrebare bună ținând cont că nici eu nu știam precis. Nu i-am răspuns.

— Ar trebui să vezi un psihiatru, continuă el cu o voce paternă. Nu poți trăi așa la nesfârșit. Nu te poți ascunde…

— Sunt bine, l-am întrerupt eu. Nu vreau să văd pe nimeni. E totul în regulă.

Oftă, dar nu avea de gând să se dea bătut.

— Cred că e timpul să nu te mai ascunzi de tine. Trebuie să accepți că tu ești propriul tău dușman.

M-am urcat pe bandă și am început să alerg.

— Ok, Mihai, așa voi face. Putem să ne întoarcem la problema noastră?

— De ce vrei să o implici pe ziarista aceea în caz?

— Pentru că are boașe.

— Ai încredere în ea?

— Ciudată întrebare, i-am răspuns. Sigur că nu am, dar asta nu e o problemă.

Am mai vorbit despre caz, banalități, până când Carmen s-a înapoiat de la cumpărături, ținând în brațe o pisică găsită în fața blocului.

Ne-am privit un timp. Ea era speriată, eu eram șocată.

— Ce faci cu aia?

Îi săltă căpșorul mic și alb ca să-l văd mai bine.

— Îi dau să mănânce și…

— Poți să o lași, azi sunt mărinimoasă.

Chipul femeii se destinse dintr-o dată.

— Promit că nu te va deranja.

— În fine…

VI

Mă trezesc asudată. Poate că ați prefera termenul de transpirată, dar zic eu că sună mult mai bine asudată. Vă puteți gândi că am tras de fiare, într-un vis sexy, având deasupra mea un tânăr chipeș. Sau nu. Adevărul e că s-au întors coșmarurile. Oricum, nu am dormit mai mult de patru ore, iar asta îmi aduce întotdeauna coșmaruri. Dar trebuie să recunosc că a trecut mai bine de o jumătate de an de când n-am mai visat așa urât. Și totul părea real. La fel de real ca atunci.

Mă ridic mecanic și mă uit în oglindă. Sunt la fel de palidă ca un rahat. Cu toate că ăla e mai mult ciocolatiu, dar așa e expresia, așa că nu fac nici filosofia rahatului. Nu mă simt în stare. Arunc un ochi spre noptieră. *Atac în bibliotecă* zace acolo de o săptămână. Nu îmi amintesc dacă am citit-o sau nu. Știu sigur că m-am interesat în prealabil dacă Mladin suferă de vreo boală psihică. Mi s-a spus că pe vremea aia nu se inventaseră chestiile astea. M-am liniștit. Dar tot nu îmi amintesc dacă am citit-o sau nu.

Chipul doamnei Stoian îmi apare în minte și nu îl pot alunga de acolo. Nu pot să uit cu câtă milă m-au privit ochii ăia și cu câtă înțelegere m-a primit în casa ei, tocmai când eram pe punctul de-a mă arunca în fața unei mașini. Doamna Stoian nu m-a plăcut niciodată. Nu știu dacă din pricina meseriei sau din cauza culorii părului. Desigur, de câteva ori și-a manifestat nemulțumirea că fumez, dar nu am crezut că ăsta e adevăratul motiv. Uitându-mă în urmă, cred că o înțeleg. Doar Valer îi mai rămăsese după ce fiica ei, în vârstă de treisprezece ani, a fost găsită înecată, iar domnul Stoian s-a sinucis, nesuportând durerea. Valer luase totul pe umerii lui încă de la nouăsprezece ani, era lumina ochilor ei. Doar pentru el avusese forța să trăiască.

Abia după două săptămâni de la dispariția subită a lui Valer am îndrăznit să mă duc la ea. Eram mai nenorocită decât eroii lui Dostoievski din celebrul roman *Umiliți și obidiți*. Atunci, în cele două săptămâni în care încercasem fără încetare să dau peste vreun

indiciu, o urmă, orice, am slăbit șapte kilograme – asta e pentru doamnele care vor să afle cum să țină dietă. Suferiți! Chipul îmi era supt, iar în locul pometilor aveam două oase proeminente. Tremuram necontrolat. Atât din pricina oboselii, cât și din pricina suferinței. Nu mai eram om, iar pe parcurs am ajuns o epavă care se teme de spațiile deschise.

Când am bătut la ușa ei, îmi amintesc ca și cum ar fi azi, inima mi s-a strâns ca un purice. Mă așteptam să iasă și să urle. Să îmi spună că i-am dus fiul la pierzanie, că e numai vina mea. Iar eu nu aveam cum să mă dezvinovățesc. Era vina mea. Cineva l-a eliminat pe Valer din viața mea pentru a-mi face rău. Și iată, au trecut doi ani și n-am nici acum idee cine a făcut-o și de ce.

Am închis ochii când am auzit ușa veche de lemn scârțâind și am strâns din dinți, pregătită să ascult înjurăturile unei mame suferinde. Dar n-am auzit nimic. În schimb, i-am simțit mâinile înconjurându-se pe trupul meu. Am deschis doar un ochi și i-am văzut capul lipit de pieptul meu, oare cum de nu simțisem asta? Nu am fost mai ușurată, din contră, m-am simțit cu atât mai împovărată.

M-a tras înăuntru fără să spună o vorbă. Se vedea că plânsese mult. Atât de mult, încât nu mai avea lacrimi. Eu nu am avut timp să plâng. Am muncit fără oprire, știam că dacă mă voi opri, voi plânge până la moarte.

Mi-a oferit o cafea și un pachet de Kent. Nu îi înțelegeam gestul. Îmi spusese de nenumărate ori că nu vrea să mă vadă fumând în casa ei, că arăt ca o femeie ușoară, fără pic de valoare. M-am gândit pe dată că mă încearcă. Dar tot ea, cu un glas blând, ușor răgușit din pricina lacrimilor vărsate, m-a lămurit:

— Acum, când el nu mai e, am nevoie să simt mirosul tutunului. Am aprins câteva țigări, dar nu pot răspândi același odor. Te rog, încearcă tu.

Cred că, în momentul ăla, sistemul meu lacrimal și-a dat în petec. Chipul mi-a fost inundat. Și, dacă n-aș fi simțit apa sărată atingându-mi buzele, nu mi-aș fi dat seama. Nu am spus nimic, pentru că aș fi plâns cu sughițuri și nu voiam să mă dau în spectacol. Eu nu aveam dreptul să sufăr mai mult ca ea. Dar doamna

Stoian m-a privit cu înțelegere, milă și… Dumnezeu știe mai ce. Am încercat să-mi aprind o țigară, dar mâna îmi tremura nebunește, de parcă un întreg cutremur se iscase în trupul meu. Ea mi-a luat mâna într-ale ei și a ținut-o așa până a simțit că m-am liniștit. Mi-am înghițit și ultimele lacrimi și m-am lăsat pe spătarul fotoliului.

— Nu e vina ta, începu ea cu același glas blând. Să nu te mai învinuiești niciodată. Nu puteai să prevezi.

Am înghițit în sec de câteva ori la rând. Nu știam, în continuare, ce să zic.

— Îmi pare bine că ai venit. Nu știu cât o să mai rezist. Durerea asta mă mistuie pe dinăuntru.

Am privit haotic prin cameră. Nu vedeam nimic cu adevărat, dar nu îmi puteam propti privirea într-a ei. Durerea din acei ochi nu numai că mă devasta, dar mă și făcea să mă simt ca un criminal. Eram un demon în casa unui înger.

Mă durea sufletul, bucățică cu bucățică. Încă mă mai doare. Îmi dau seama că durerea nu se estompează, ci crește continuu. E ca o cascadă care curge fără încetare. Ca un fluviu ce-mi străbate trupul și mă face să nu mă recunosc. Mă ascund în spatele aceleiași măști, dar, ascunzându-mă, nu am făcut decât să închid durerea și, când i-am dat drumul, a năvălit.

Mi-am dat seama că țin pisica mică și murdară strânsă la piept. Blana îi era udă. Plânsesem. Am pufnit într-un râs isteric. Nu era momentul să mă înmoi, dar sufletul meu era deja sfâșiat și pe măsură ce soarele răsărea, înlăuntrul meu, ghearele durerii tăiau fără milă.

Când am auzit bătaia din ușă, am privit amețită. Carmen nu venise. Sau venise? Nu știam. Stăteam în baie de ceva timp, fără a fi în stare să mă spăl. Nu eram în stare nici să mă îmbrac. Iar bătaia din ușă mă făcu să intru și mai tare în panică. Trupul îmi paraliză și totuși, interiorul îmi tremura. Ochii mi se împăienjeniră și, fără să-mi invite și capul, începură să amețească după bunul plac. Respirația mi s-a oprit. Bătaia se auzi din nou și inima îmi explodă. Nu puteam să mă apropii de ușă. Pur și simplu nu puteam.

VII

Se trezise pe canapeaua din birou. Dormea adesea acolo, mai ales când avea de făcut tranzacții nocturne. Își aminti cu satisfacție că reușise să cumpere câteva titluri tari. Dar, de asemenea, își aduse aminte că în curând începea o nouă zi de lucru.

Se duse agale până la baie. Știa că e singur și că pentru încă o jumătate de oră avea să rămână astfel. Câinele mârâi ușor în curte. Nu putea să se ducă așa la el. Nu dormise mai mult de trei ore, iar capul încă i se clătina. Aruncă un șuvoi de apă rece pe chip, apoi se privi în oglindă. Păcat că Ioana plecase la Tulcea. Și-ar fi putut lua o zi liberă. Ar fi putut merge împreună la film sau la masă. Sau, de ce nu, s-ar fi putut plimba pur și simplu prin oraș.

Era abia opt și jumătate. Își îmbrăcă repede costumul de rezervă și se pregăti de ședință. Ce mai era pe ordinea de zi? Nu își amintea prea bine. Stătuse întreaga noapte pe net să liciteze. Mirela veni prima și îi servi cafeaua, îl durea prea tare capul pentru a o întreba ceva. Dar nici ea nu părea prea vorbăreață. Soarele sclipea și își făcea loc printre faldurile draperiei. Ceru, apatic, o țigară, chiar dacă, cel puțin în teorie, era nefumător. Poate că Ioana îl schimbase sau, de ce nu, autorii. Oricum, fuma rar, nu se putea numi fumător, se amăgea de unul singur. Redactorii, rând pe rând, intrară în sediu. Ronin, câinele, lătra cerșind dragoste. Și toate se învârteau în capul lui, dar era detașat, de parcă ar fi fost un simplu privitor în lumea proprie.

Când sună telefonul îl închise automat. Fără să vadă cine e. Nu-l interesa. Îl durea capul și încă nu își băuse cafeaua.

Nu trecu mult până când Mirela apăru ținând în mână propriul mobil și i-l înmână indiferentă.

— De la poliție.

Bogdan apucă telefonul cu două degete, de parcă ar fi avut cine știe ce boală venerică, și îl privi suspicios. „N-am omorât pe nimeni”, gândi sec.

— Bogdan Hrib, se recomandă chiar înainte ca persoana cealaltă, așa cum era normal, să o facă. Bine, era dimineață, i se putea ierta o asemenea gafă.

— Bună ziua, se auzi glasul de dincolo. Calm. Nu prevestea nimic rău și totuși, Bogdan era convins că nu vrea să-și publice vreo carte. Sunt Mihai Iordache, Comisar-şef la Criminalistică.

Bogdan se gândi să-i spună că nu e interesat, n-a omorât pe nimeni. Dar nu o făcu. Căscă plictisit.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Celălalt tăcu o clipă.

— E o problemă mai complicată.

— Ador problemele complicate, spuse Bogdan într-o doară, în continuare plictisit, dar, în același timp, intrigat.

— Nu cred că ar trebui să vorbim la telefon. De altfel, nici nu știu cum v-aș putea explica.

Bogdan își mângâie barba, privi țigara care se fumase mai mult singură și se gândi la Ronin.

— Ați putea trece în cursul zilei de azi pe la biroul meu?

Comisarul Iordache îi dădu repede adresa și îi spuse că-l așteaptă până la ora paisprezece. Își privi agale ceasul și hotărî că e timpul să înceapă ședința. Dar nu înainte de-a o suna pe Ioana.

Glasul ei somnoros îl făcu să zâmbească.

— Ești bine?

— Dormeam.

Era suficient pentru el. Nici nu voia să știe mai mult. Abia atunci, ca trăznit, își dădu seama că trebuia să treacă pe la poliție. Oare ce s-o fi întâmplat?

Ziua s-a scurs repede, între o ședință și o altă cafea, o întâlnire cu un scriitor debutant și o vizită la biroul lui Mihai Iordache. Detectivul îi explică pe rând ce se întâmplase. Bogdan era din ce în ce mai mirat. Nu reuși să întrebe decât atât:

— Sunt suspect?

Mihai Iordache se trase de mustața stufoasă. Era un gest reflex de nervozitate.

— Mă îndoiesc, sincer, domnule Hrib că ați scos ochii unui om, i-ați tăiat urechea și degetele și v-ați semnat cu numele personajului dumneavoastră.

— Și totuși…, spuse Bogdan nesigur.

— Și totuși, toți sunt suspecți, interveni Mihai, ridicându-se în picioare și începând să se plimbe nerăbdător prin încăpere. Sper să înțelegeți, domnule, că am nevoie de o listă completă cu fostele iubite, cu personajele care v-ar putea urî, date despre fosta soție și despre actuala dumneavoastră prietenă.

— Sunteți informat, constată Bogdan nemulțumit.

Mihai îl privi rece.

— Poate că asta e treaba mea.

Bogdan se ridică, dar nu înainte de a-și aranja cravata cu gesturi meticuloase.

— Până mâine o să aveți lista.

— Oh, îl opri detectivul cu o mână. Nu cu mine veți ține legătura. Oficial eu nu sunt implicat în acest caz.

Notă repede o adresă și un nume și îi înmână bilețelul. Bogdan făcu o grimasă și părăsi biroul.

Așa a ajuns în fața ușii ei. Nervozitatea îi era sporită. Nu auzise niciodată de Iolanda Ştireanu, dar se gândea la ea ca la o babetă cu prea mult timp liber, poate și ușor surdă dacă se gândea că bătea în ușă de vreo cinci minute și nu îi răspundea nimeni.

VIII

Am auzit ușa deschizându-se. Panica a început să dispară, încet, ca o perdea trasă. Și totuși, cum am ieșit din baie și am auzit glasul străin, nebunia s-a instalat din nou. Un fir de praf pătrunsese în cubul meu ermetic. Pielea mi s-a încrețit, iar picioarele nu voiau să pornească spre camera principală. Mă durea în capul pieptului, iar în mintea mea se auzea un singur glas. Al ei, al doamnei Stoian strigându-și fiul și aruncându-se pe mormânt, dramatizând momentul mai mult decât ar fi fost necesar. Apoi s-a uitat la mine. Dar nici atunci nu m-a privit cu ură sau răceală, ci doar cu milă. De parcă ar fi știut ce are să mi se întâmple. Parcă și-ar fi dorit toate astea. Îl înmormântaseră fără să găsească cadavrul. Fusese mai mult un gest simbolic, poate că de asta nici nu o înțelegeam.

Mi-am dat seama că stau în fața unui bărbat abia după un timp. El se holba la mine de parcă era prima oară când vedea cu adevărat o femeie. Intrusul stătea pe canapeaua mea, mângâind, în silă, pisica pe care o adusese Carmen. Aproape că mi s-a făcut rău din nou. Dar caracterul infect pe care-l dețin mi-a luat-o înainte.

— Lasă pisica în pace, am spus printre dinți, simțindu-mă dintr-o dată responsabilă pentru acea ființă.

El își retrase mâna ușor, vrând probabil să-mi demonstreze că nu-l impresionez.

— Bogdan Hrib, nu?

Bogdan dădu să se ridice, dar chiar atunci mobilul meu sună tare și răspicat. Era Vladu. Am răspuns repede, mai repede ca de obicei.

— Încă puțin și aș fi urlat la tine, i-am spus eu.

Vladu tăcu o clipă.

— Suspectul e acolo?

— Aha.

— Păi… Am o listă întreagă cu foste iubite. Actuala e în Tulcea, o cheamă Ioana Raluca Mateescu, are douăzeci de ani și e studentă…

— Douăzeci? am țipat eu, făcându-mi musafirul să sară în picioare.

Vladu râse dincolo de telefon.

— Ce, ți se pare…

— În nici un fel, m-am grăbit să-i închid gura. Adevărul e că nu mi se părea în nici un fel. Pur și simplu am fost surprinsă. La prima vedere, scriitorul mi s-a părut a fi un tip matur. Dar de ce încercam să îi dau credibilitate?

Vladu mi-a mai spus una-alta, restul datelor rămânând să mi le trimită pe mail. Cel puțin știam de unde să încep discuția.

— O cunoști pe Crina Dunca? am început direct, considerând că n-am nici un motiv pentru a mă adresa cu un „dumneavoastră" sec. Oricum, sunt o ființă introvertită. Cine știe, știe, cine nu, să se obișnuiască.

Încă se holba la mine ca la o fecioară pregătită pentru sacrificiu. Carmen intră în cameră, chiar atunci când mă pregăteam să țip la el, eliberându-mă. Dar Carmen mă privi perplexă, lăsă tava cu cafea pe marginea măsuței mici și alergă spre baie. Ca mai apoi să apară cu un halat în mână. M-am privit, la rândul meu perplexă, și mi-am dat seama că eram doar într-un *déshabillé* scurt, care abia îmi acoperea fundul, și mai era și ușor transparent. Aș fi roșit dacă mi-aș fi permis să ies din rolul de zgripțuroaică. În schimb, l-am privit drept în ochi pe domnul scriitor și am mârâit ca un câine gata de atac.

— Ce, n-ai mai văzut femei goale?

Știu, știu, nu săriți la gâtul meu. E un clișeu. Dar gândiți-vă doar la situație. Nu îmi permiteam să roșesc, iar ceva mai inteligent nu îmi survola prin minte. Și chiar dacă o făcea, n-avea de gând să aterizeze.

Mi-am îmbrăcat halatul și am servit cafeaua. Carmen se grăbi să-mi aducă țigările, după care dispăru în bucătărie, așa cum făcea de obicei.

M-am așezat pe scaunul de la birou, privind cu ură canapeaua. Nu ar fi trebuit să găzduiască un străin, dar era prea târziu, iar ulterior aveam să-mi închei socotelile cu ea. Un gând mă fulgeră. În baie avusesem un moment de „prinde informația". Așa numeam eu momentele în care detectivul e aproape gata să prindă un fir dar, ca în orice roman sau film de prost-gust, îl pierde. Eu pierdusem firul. Și asta mă chinuia. În plus, treaba asta mă plasa undeva între a fi un personaj de prost-gust și

unul măreț. O, hai, că nu sunt un Holmes, de ce mă chinui atât?

Mi-am întors atenția spre Bogdan Hrib. Îmbrăcat la costum negru, cu cămașă albă și cravată roșie. Interesant. Nu am mai văzut bărbați la costum de ceva timp. Stați așa, n-am mai văzut bărbați de doi ani. Va trebui să-mi cumpăr un vibrator până la urmă. Poate devin mai maleabilă.

— Am auzit că ați vrea să îmi vorbiți, mi se adresă, în cele din urmă, scriitorul.

— O cunoașteți pe Crina Dunca? am revenit la întrebarea inițială. Nu vă gândiți că uit așa repede.

— Nu văd relevanța, spuse el.

Mi-am mijit ochii.

— N-ai răspuns.

— O cunosc, spuse el sec.

M-am întins după un carnețel și după pix.

— De unde?

— Acum vreo trei luni am avut la Satu Mare o dublă lansare organizată de Crina.

— Să înțeleg că vă cunoașteți destul de bine.

— Dacă trei zile alături de ea, dar și de alții, și câteva cuvinte schimbate pe mail înseamnă că ne cunoaștem bine, probabil.

Mi se părea logic și sincer, dar tot nu îmi plăcea.

— De atunci ați mai fost la Satu Mare?

El oftă.

— Domnișoară, știu despre ce e vorba. Și vă asigur că n-am nicio legătură cu toate astea.

— Sigur că ai, am plusat eu. Doar că nu vrei să-ți dai seama.

— Adică nu mă bănuiți?

— De ce ar trebui să te bănuiesc, domnule Hrib?

L-am făcut să înghită în sec.

— De crimă.

— Crimă. Care crimă? Încă nu s-a stabilit că…

De ce m-am oprit în mijlocul frazei? Pentru că mi-am amintit ceea ce mă chinuia. Am pus mâna pe telefon și am ridicat un deget spre Bogdan, rugându-l, în felul meu isteric, să aibă răbdare.

Glasul ardelencei îmi zgârie creierul:

— Ciaooo, cum ești?

„La dracu', ce-o fi așa veselă?". Am ignorat-o.

— Spune-mi, unde au fost găsite organele?

Cred că, pentru o clipă, nu a înțeles întrebarea. Abia apoi mi-a răspuns, după puțin cam mult timp de gândire.

— La vecina mea, o bătrână singură, s-au găsit degetele. În apartamentul unui bărbat orb s-au găsit ochii, iar în apartamentul unei bătrâne surde… Dumnezeule! o aud spunând. Apoi intervine repede: Vecina mea nu are degetele de la mâna dreaptă, a avut un accident în tinerețe…

Am zâmbit în colțul gurii.

— Ține informația pentru tine. Vorbim. Și i-am închis.

— Așadar – mă întorc spre Bogdan Hrib care mă privește perplex – despre ce crimă vorbești?

El se ridică și se așează din nou. Aveam impresia că nu mai poate sta în preajma mea. Și doar nu era de blamat, nici eu nu pot sta prea mult în preajma mea.

— Domnul Iordache mi-a spus…

— Nu ți-a spus nimeni că e vorba de crimă. Nu s-a descoperit nici un cadavru.

— Mă rog, sări el enervat, am presupus. Contează?

Am ridicat din sprânceană atenționându-l să nu mă enerveze. S-a calmat și s-a așezat pe canapea.

— Vreau o listă cu toate fostele tale iubite.

— Crezi că…

— Doar nu vrei să obstrucționezi ancheta?

— Vrei să nu mai fii așa bănuitoare?! sări el, renunțând la orice urmă de respect. Până una-alta eu sunt cel care cooperează, pe când în Satu Mare există un nebun în libertate.

Am dat ușor din cap, dându-i de înțeles să se calmeze.

— Ai dușmani, domnule scriitor?

— Oho, fu răspunsul lui sincer.

— Ai dori să-mi faci o listă?

Aprobă din priviri.

— Mai cunoști pe cineva la Satu Mare?

— Sigur, câțiva oameni, printre care și un colaborator de-al meu.

— Numele.

— Ștefan Lupu, directorul editurii Millennar.

— Relațiile pe care le aveți cu acest domn, vă rog.

Era reținut, îl simțeam. De parcă nu voia să alunece prea mult pe pantele subiectului.

— Hmm, știi cum e, sunt și bune, sunt și rele. Așa e între colaboratori. Azi ne certăm pe bani, mâine ne împăcăm.

Am notat liniștită.

— Crezi că, dacă ar putea, ți-ar face rău?

El zâmbi.

— Da, dar nu în felul ăsta. Trebuie să ții cont că suntem concurenți pe piața cărții.

— Da, dar trebuie să țin cont și de faptul că nu i-am făcut o evaluare psihologică.

El dădu ușor din cap.

— Domnule scriitor, am să te rog să nu pleci din localitate fără să mă anunți. Mai mult, te rog să răspunzi la telefon oricând te voi apela. Nu te deranjez doar pentru a afla ce mai faci.

— Să înțeleg că sunt liber? mă ironiză el.

Aș fi vrut să-i dau o replică usturătoare, dar am înghițit-o.

— Pe moment.

— Și lista?

— Mi-o trimiți pe mail, am spus eu sec, săturându-mă deocamdată de orice fel de discuție cu domnul din fața mea.

— Și dacă SRI-ul îmi reține mail-ul? încercă el să glumească.

— Și ce-or să facă? O să le-o tragă ei fostelor tale?

Păli.

— Aștept mail-ul.

El se îndreptă spre ușă.

— Ar trebui să înveți să ai încredere în oameni.

Dacă n-ar fi ieșit repede, ar fi făcut cunoștință cu scrumiera mea. Bine, credeți că sunt isterică?

Am pus mâna pe telefon și am sunat-o din nou pe Crina. N-am mai lăsat-o să se entuziasmeze, pentru că entuziasmul altora îmi face rău. Eu sunt un om morbid.

— De ce nu mi-ai spus că-l cunoști pe Hrib?

Ca de obicei, ardeleanca fu promptă:

— Dacă îți spuneam eu, tu cum te mai făceai că muncești?

Nu mă hotăram dacă îmi era simpatică sau nu. Lăsați-mă să gândesc.

IX

Mihai a venit să mă vadă la puțin timp după plecarea scriitorului. Era ca pe vremuri, îmbrăcat într-un costum gri închis, spre negru, pe stil vechi, ceea ce îi scotea ridurile în evidență, iar ochii lui albaștri păreau închiși și plângăcioși. Se trăgea de mustățile stufoase, așa cum făcea de obicei atunci când era îngrijorat. Carmen l-a întâmpinat cu o cafea.

Chiar înainte de-a veni Mihai am marcat locul de pe canapea unde stătuse domnul Hrib cu un prosop, pe care l-am întins pentru a ști să-l ocolesc până o să am timp să o schimb.

— Știam că suferi doar de agorafobie, m-a luat Carmen în răspăr.

— Dacă ți-aș explica, oricum nu ai înțelege, i-am replicat doar pentru a pune în evidență faptul că e proastă.

Am observat de-a lungul timpului că atunci când îi spui unui om un lucru de prea multe ori, ajunge să-l creadă. Sigur, nu era cazul lui Carmen.

— Încearcă-mă!

— Bine, am acceptat provocarea. E pentru prima oară în doi ani când mi se violează intimitatea.

Ea m-a privit ironic.

— Mi-aduc aminte că tu erai cea în *déshabillé.*

Am ignorat-o și am continuat.

— Când a intrat în casă, mi-am dat seama că lumea ar putea năvăli oricând peste mine.

— Și ce, crezi că nu înțeleg? Dar tot nu văd ce vină are canapeaua.

Acum, că mă gândeam, nici eu nu îi vedeam rostul, dar parcă mă simțeam mai acoperită așa. L-am rugat pe Mihai să nu se așeze pe canapea. Nu m-a întrebat de ce, s-a obișnuit să nu mai pună întrebări fără rost. Se așeză calm pe scaunul meu de la birou. Pisoiul sări pe el.

— Dumnezeule! Asta de unde a apărut?

— E noul meu chiriaș, l-am lămurit. Nu plătește, dar își face nevoile pe covorul din baie, m-am gândit că aș putea scoate un parfum de marcă.

Mihai s-a tras de mustăți și a zâmbit.

— De ce nu încerci să faci doi pași în lume? Cât de ușor am rezolva anumite cazuri dacă ai reveni cu picioarele pe pământ… E timpul să mergi mai departe.

Privirea lui mi-a amintit-o pe mama. Ciudat. Niciodată nu mi-o aminteam pe mama. Poate doar în momentele de greață profundă față de lumea din jur. Sau atunci când voiam cu disperare să ucid pe cineva și aș fi început cu ea. Nu e nici un secret că nu sunt fata mamei. Nu e secret nici faptul că nu m-a iubit niciodată. Mă gândesc că totul a pornit pe vremea când aveam trei ani și mă obliga să mănânc spanac – doamne, cât urăsc spanacul! În nebunia mea de copil n-am mai rezistat și i-am spus-o verde în față: „Eti o vacă male și glasă, pentlu că mănânci spanc”. Sigur că n-aș putea să-i uit privirea ucigătoare. Nu știu dacă norocul meu a fost că bunica era de față sau faptul că uleiul a sărit din tigaie drept pe fața ei. Mama a fost sigură că eu am făcut uleiul să sară. De atunci sunt vrăjitoarea neamului. Următoarea ceartă a fost atunci când am anunțat-o că mă mărit cu Valer. „Ăla e un schizofrenic și n-are nici un ban”, mi-a urlat în față. „Lasă că nici tu nu ești tocmai întreagă”, am urlat eu. Și atunci mi-a închis ușa în față. Probabil am omis să vă spun că eram în pragul ușii. Mama nu m-a mai primit în casă de când i-am spus că am făcut sex în trei, ce femeie credulă…

Ultima discuție am avut-o cu două luni înainte de-a mă închide în casă. M-a sunat cu același glas malițios, dar prefăcut. Aproape că îi puteam vedea ochii mari, albaștri, bulbucându-se la mine: „A fugit cu alta, pentru că ești o descreierată”. Acum poate înțelegeți de ce nu suport mobilele. Dar n-a rămas așa – Carmen tocmai trecea pe lângă mine ținând în mână o lingură de inox pe care i-am luat-o din mână și am bătut tare în receptorul telefonului. De atunci am tot așteptat ca tata să mă sune să îmi spună că a făcut un infarct. Nu m-a sunat, dar eu tot mai aștept. Sunt o ființă răbdătoare.

Mihai m-a atins ușor aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Unde ești, domniță?

Cred că privirea îmi era pierdută. I-am zâmbit și am admis pentru a mia oară, în sinea mea, că el fusese familia mea în ultimul timp. Aș fi vrut să-l întreb dacă

mai știe ceva despre tata, dar n-am avut suficientă putere.

— Am nevoie de pozele organelor, i-am spus eu.

Mihai știa când intram în pâine și nu încerca niciodată să mă deconcentreze.

— Le vei primi în cursul zilei de azi. Care e teoria ta?

— Vor mai apărea organe, i-am spus eu. Am impresia că ucigașul duce organele acolo unde el crede că e nevoie de ele. Azi mi-am dat seama că urechea a fost găsită în casa unei surde, ochii în casa unui orb, iar degetele în casa unei femei care și le-a pierdut pe ale ei într-un accident.

Mihai făcu un semn din mână pentru a mă opri.

— Atunci, ce legătură are Stelian Munteanu?

Adevărul e că mă tot întrebasem asta după plecarea lui Hrib, dar încă nu reușeam să-mi dau seama.

— Nu știu, am recunoscut. Dar nici nu poți nega că trei „coincidențe” sunt deja prea multe.

— Corect, spuse Mihai.

— Criminalul are o problemă. Cred că în nebunia lui are impresia că lăsând organele acelor oameni, îi ajută.

— Sau, din contră, vrea să-i facă și mai mult să sufere.

Nu admiteam această teorie. Doar am făcut o grimasă, fără să spun nimic.

— Oricum, criminalul scoate organele cu un scop anume.

Mihai se ridică și începu să se plimbe în jurul canapelei. Așa făcea de fiecare dată când gândea. Pisoiul, noul chiriaș, se ținea curios după el.

— Am vorbit cu Vlad Minorescu și i-am cerut să afle dacă există dispăruți în Satu Mare.

— Da, asta voiam și eu să-i spun în cursul zilei de azi, am recunoscut.

— Crezi că e nevoie să găsim persoanele cu probleme și să ghicim unde va duce următorul organ?

M-am prăbușit în scaun.

— Nu, nu deocamdată. Am vorbit cu Dunca să afle unde au fost tratați cei trei. Poate ucigașul i-a cunoscut în spital, într-un centru al pensionarilor sau în vreun grup, ceva pentru persoane cu handicap.

— Deja vorbim despre un ucigaş, mormăi Mihai.

Am tăcut o clipă.

— Trebuie să recunoaștem că nimeni nu ar rezista durerii atâta timp. Au trecut trei zile deja…

— Trei organe în trei zile, spuse el trist.

— Mihai, sociopați sunt pe toate drumurile. Numai că în România lucrurile sunt văzute altfel. Nu avem o cultură a psihiatrului. Oamenii de rând sunt îngroziți, îl numesc nebun pe respectivul, dar nu se gândesc la el ca la un bolnav.

Avusesem o ceartă destul de acidă cu ceva timp în urmă pe subiectul ăsta. Mihai susținea că nebunul e tot nebun și nu poate fi privit ca un bolnav. Eu, în schimb, i-am dovedit cu documente psihiatrice că lucrurile nu stau chiar așa, iar oamenilor trebuie să le acorzi și circumstanțe atenuante. Sigur că mi-a reproșat: „Atunci de nu îți poți ierta mama?”. Îmi fusese greu atunci să-i explic că e altceva să trăiești sub același acoperiș cu un schizofrenic. Mai ales atunci când tatăl se opunea internării, crezând cu tărie că mediul acela nu avea să-i facă bine.

L-am privit o clipă apoi am continuat:

— Trebuie să găsim cauza. Legătura cu Stelian Munteanu și legătura anatomică a problemei.

— Ai încredere în ziarista aia?

Încredere… Mihai știa bine că n-am încredere nici în mine, dar parcă aveam de ales? Însă nu voiam să-i spun lui asta, pentru că ar fi reluat discuția neplăcută: „Ieși afară, e timpul să trăiești”.

— N-am mai avut discuția asta? Da, cred că încep să am.

Știa că mint. Îi vedeam ochii și îmi dădeam seama că știa. Dar, până la urmă, poate că tipa chiar era de încredere.

— Știi, nu mă culc cu ea ca să-i ofer sută la sută credit.

Îmi zâmbi.

— Bine, ce părere ți-a făcut Bogdan Hrib?

Am privit cu tristețe canapeaua. Mihai înțelese.

— Îmi pare rău, Lala. Dar trebuie să începi să ai contact cu suspecții, altfel nu vei fi niciodată sigură.

— Hrib nu e suspect, l-am disculpat pe nesuferitul scriitor. E plin de sine, da. N-are răbdare să asculte, da.

Dar nu e suspect.

— Nici eu nu îl consider suspect, dar nici n-ar trebui să-l lăsăm în plata Domnului.

Am ridicat nepăsătoare din umeri. Știam când un om e suspect sau nu. Aici nu era cazul. Era un om perfect normal, dacă mai e cineva normal în zilele noastre.

— Era destul de debusolat, se vedea că nu știa ce să creadă, am spus eu.

— Da, replică Mihai.

— Nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama că e un personaj și iubit, și hulit. Dușmani are, poate, și din pricina faptului că reușește să țină lângă el femei tinere și frumoase. Dar și pentru că e directorul unei edituri. Știu câte ceva despre lumea scriitorilor. Mă mir că până acum nu și-au sfâșiat beregata între ei.

— Care crezi că e legătura?

O luam de la capăt, iar eu oboseam.

— Nu știu, Mihai, încă n-am toate piesele puzzle-ului pentru a-mi da seama.

— Trebuie să mă întorc la birou, spuse el dând cafeaua pe gât. Vorbim pe calculator.

M-am lăsat epuizată pe canapea, fără să mai țin cont că un fir de praf din lumea reală o atinsese.

X

Crina își stoarse rapid un coș mic, ce abia se zărea, înainte de a se machia și a ieși pe ușă. Era cald și nu fusese nevoită să muncească prea mult la aspectul vestimentar. Oricum era ca o văduvă neagră, tot timpul se îmbrăca în negru, uneori aruncând câte o pată colorată. Dar nu pentru că așa ar fi vrut, ci doar din „greșeală”. Dar în dimineața aceea renunță la bluza neagră pe care și-o alesese seara, punându-și un tricou alb cu ceva desene albăstrui.

Era miercuri, iar ea fusese nevoită să se trezească în creierii nopții. Era obișnuită cu trezitul la zece, băutul cafelei și ritualul țigării. Abia apoi își deschidea telefonul și începea să-și sune colegii. Dar aceea era o zi specială. Adjunctul plecase pentru câteva zile împreună cu iubita undeva la aer curat, iar ea avea în fața ochilor o zi istovitoare de muncă. Se gândi dintr-o dată că e miercuri și zâmbi, aducându-și aminte de un manuscris numit *Miercuri o să mori*!. Era convinsă că nu era miercurea corectă, chiar dacă, într-un fel, inspirase personajul. Oricum, în afara unor organe care apăreau ici și colo, prin oraș, nu i se întâmplase nimic straniu în ultimul timp.

Nu se grăbea spre redacție, oricum nu avea să plece de acolo multă vreme. Așa că se gândea cu obstinație la toate datele pe care i le dăduse Iolanda, dar și la cele pe care le aflase ea. Știa că trebuia să afle mai multe despre cele trei „victime”, rugându-se în același timp să nu mai apară vreo probă anatomică. Nu de alta, dar avea nevoie de timp pentru a face cercetări.

Ajunsă în redacție își dădu seama că va fi în criză de timp. Telefoanele începură să sune și subiectele să răsară de te miri unde.

Își adună colegii și le trasă sarcini precise.

— Neprevăzutul îl va trata cine e mai liber, spuse înainte de a-i concedia cu un gest.

Ar fi vrut să bea a doua cafea. Poate cu blonda, colega ei sau poate singură, încercând să-și adune gândurile. Dar hârtiile din față îi dădeau de înțeles că nu

e timp. Primi oricum o cafea, pe care o privi cu indulgență. Parcă, totuși, și-ar fi dorit să înceapă ziua cu o pauză. Dar telefonul sună din nou, scoțând-o din sărite. Nu ar fi răspuns dacă numele Iolandei n-ar fi pâlpâit amenințător.

— Ciao, spuse simplu.

— Ți s-au înecat corăbiile? se auzi glasul celeilalte.

— Presupun că da.

— Ai aflat ceva?

Crina pică o clipă pe gânduri.

— Știi, mă gândesc că dacă ai veni aici și ai cerceta chiar tu, ar fi…

— Pot să apelez la ziarul concurent, plusă Iolanda.

De acum Crina era sigură că nu o plăcea. Tipa știa să-și facă meseria, asta era clar, dar nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce nu se deplasa.

— N-am chef să mă cert cu tine azi, spuse Crina. M-am cam trezit cu fața la cearșaf. Dar iată ce știu, nu ce am aflat. Ștefan Lupu este într-adevăr amic cu Hrib. Au fost și colaboratori. Nu știu dacă în momentul de față mai sunt sau nu. Dar presupun că tu poți afla mai ușor decât mine. În plus, nu am timp să-l scot pe Ștefan la cafea și să-l descos. Asta ar înseamnă să renunț la cele trei „victime".

— Asta știam și eu, replică Iolanda.

— No, asta înseamnă că nu stai doar în fața calculatorului.

Cealaltă nu spuse nimic, doar scrâșni din dinți.

— Am primit echipamentul, spuse ziarista într-o doară. Imediat ce va apărea un organ o să te conduc via net pe culmile crimei.

— Bine, sună-mă când știi ceva.

Își închiseră telefoanele fără să-și ia la revedere. Până la urmă, Iolanda era o scorpie.

Hotărî, fără chef, să arunce o privire pe datele primite de la vecina sa. Mia Balint își pierduse degetele cu cinci ani în urmă când încă mai lucra la croitorie. O problemă cu o mașină de călcat electrică. Doctorii nu i-au putut salva degetele. Pentru a nu ajunge la cangrenă au fost nevoiți să le taie. Fusese tratată la Spitalul Județean II din Satu Mare, tot acolo făcuse și operația. Aflase, de asemenea, numele bărbatului orb în casa căruia se găsiseră ochii. Nu îi spusese Iolandei pentru că

voia să aibă toate datele. Fusese tratat la același spital. Inițial suferise de cataractă, dar nu a avut banii necesari pentru a se opera în Capitală, așa rămăsese fără vedere. Se numea Marcel Mihai și rămăsese singur după ce soția și fiica îi muriseră într-un accident auto. Până aici avea doi pacienți singuri, tratați la același spital. Se gândi, pentru o clipă, că ar fi o coincidență prea mare. Poate că ar fi interesant să încerce să ghicească ce alt organ avea să iasă la iveală.

— Dinții, țipă un coleg.

Crina îl privi perplexă, de parcă îi răspunsese gândurilor sale.

— Fiica mea vrea să păstreze dinții de lapte, continuă el.

Crina zâmbi dar, cu toate astea, nu era tocmai o idee de aruncat. Dinții. Dar la câți oameni aveau probleme cu dantura, era ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Până una-alta trebuia să se ocupe de doamna surdă.

Își înșfăcă geanta și porni la adresa pe care i-o dăduse poliția. Știa că pe femeie o cheamă Adriana Vere și venise în Satu Mare de undeva din Brașov, dar nimic mai mult. Poliția încă nu se gândise să o interogheze, lucru, desigur, extrem de dificil.

Ajunse destul de repede la apartamentul cu pricina. Într-un bloc de patru etaje, pe o străduță înghesuită, dar destul de liniștită. Sună mai întâi la interfon, dar nu răspunse nimeni. Își dădu seama că femeia e surdă și zâmbi de propria stupiditate. Sună la nimereală și, după ce încropi o minciună, reuși să intre. Femeia stătea la parter. Din câte văzuse ea nu existau zăbrele de metal la ferestre, așa că oricine ar fi putut intra nestingherit.

Nu încercă să bată la ușă, își dădu seama că nu are rost, așa că sună vizavi. Imediat se ivi după ușă o bătrână de vreo șaptezeci de ani. Pentru Crina era clar că femeia stătuse cu ochii pe vizor încă dinainte de a-și face simțită prezența.

— Bună ziua, zise bătrâna, încercând să facă pe inocenta. O căutați pe Adri?

Crina dădu ușor din cap.

Femeia dispăru o clipă după ușă și apăru cu o cheie pe care o ținea strâns în mână.

— De când cu nebunul ăla de i-a lăsat o ureche în casă, nu mai ține ușa deschisă, spuse femeia. Dar dumneavoastră nu sunteți de la ziar?

— Ba da, dar acum lucrez pentru poliție.

Nu o crezu, dar Crina nu se sinchisi.

Femeia descuie ușa și o împinse în casă.

— Așteaptă până o trezesc.

Adriana Vere o privea iscoditoare. Își pusese proteza auditivă, nu una de foarte bună calitate, și îi ceru vecinei să facă o cafea. Purta un capot lung, dintr-un material gros ce nu se potrivea cu vremea.

— Vă cunosc, spuse femeia, privind-o cu tot mai mare interes pe jurnalistă.

Crina aprecie că femeia are în jur de șaptezeci de ani, poate mai puțin. Chiar dacă părul nu îi era cu totul încărunțit, avea chipul plin de riduri, iar ochii adânciți în cap.

— De la *Gazeta de Nord-Vest*, recunoscu simplu Crina.

— Directoarea, plusă bătrâna.

Crina zâmbi. Nu era sigură dacă bătrâna o înțelesese, dar o nimerise.

— Aș putea să vă pun câteva întrebări?

— Baia e acolo, îi arătă femeia, întorcându-și trupul și întinzând mâna spre o ușă de lemn.

Crina zâmbi.

— Nu, nu am nevoie la baie, ridică glasul. Aș dori să vă pun câteva întrebări.

Adriana Vere roși. Își duse mâna la aparat și se scuză:

— Aparatul, știți, nu e de cea mai bună calitate.

Ziarista dădu ușor din cap în semn că înțelege.

— Doamnă Vere, cum v-ați pierdut auzul?

Femeia era atentă la buzele ei, își dădu seama Crina. Probabil că reușea să citească, cât de cât, pe buzele oamenilor. Între timp, vecina băgăcioasă, veni cu câte o cafea. Roșcata privi la cafea apoi la bătrâne.

— Aș putea fuma?

— Sigur că poți, interveni vecina. Și Adri fumează.

Un nou zâmbet se așeză pe chipul Crinei, care începea să le placă pe bătrâne.

Atât Adri cât și Crina își aprinseră țigările. Vecina dispăru în bucătărie. Probabil că îi era mai ușor să tragă cu urechea de acolo, constată ziarista.

— Așadar, doamnă Vere…

— Adri, o întrerupse femeia. Te rog să-mi spui Adri, așa îmi zic cunoscuții și cei dragi. De parcă mi-ar mai fi rămas cineva în afară de Maria, și arată spre bucătărie. Am rămas singură, doar pe ea o mai am și încercăm să ne îngrijim una pe alta. Dar eu sunt surdă. Abia aud cu aparat, dar să mai fiu în stare să dau și alarma în cazul în care s-ar întâmpla ceva… Oftă și își propti privirea în cafeaua neagră.

Crina bău și ea din cafea și așteptă ca femeia să își spună oful. De obicei, asta era cea mai bună metodă, când intervievatul își golea sufletul, începea să dea și informațiile trebuincioase.

— Când am născut-o pe Ana, am crezut că viața mea se schimbă. Singură am fost toată viața, bărbatul m-a lăsat când a aflat că sunt gravidă. Dar să nu crezi că mie mi-a păsat cu adevărat. Am suferit, așa cum suferă orice om, dar copilul mi-a dat puterea să trec peste suferință.

— Unde e fiica dumneavoastră? se precipită Crina.

Femeia o privi năucă. Nu înțelesese pe de-a-ntregul întrebarea, dar pricepuse cam despre ce ar fi vorba. Așa că se avântă.

— A murit când am născut-o, așa am și rămas surdă, spuse femeia ștergându-și zâmbetul de pe chip și lăsând loc amărăciunii.

— Îmi pare rău, mormăi Crina. Apoi ridică glasul: Unde ați născut?

Femeia mai luă o gură de cafea. Se ridică greoi și dădu la o parte draperia grea, lăsând soarele să lumineze încăperea.

— Am născut la Brașov, abia apoi m-am mutat la Satu Mare. Rămăsesem aproape surdă deja și nu m-am dus la control decât cu câțiva ani în urmă, când auzul m-a lăsat de tot. Doctorii mi-au spus că e o tumoare. Mi-a apăsat nervul auditiv. Dacă aș fi făcut o intervenție la timp, aș fi avut șanse. Dar atunci mă gândeam că nu îmi

pasă nici dacă mor. Abia când îmbătrânești îți dai seama că ai nevoie de toate simțurile.

— Ați fost la Județean II?

Femeia o privi pierdută.

— Iartă-mă, dragă, dar nu sunt sigură că am înțeles întrebarea.

Crina repetă de data asta ceva mai tare.

— Da, recunoscu Adri. Da, m-am dus la Județean II, orelistul la care am ajuns abia aterizase în Satu Mare, acum a plecat undeva în străinătate. De parcă medicii ar putea să-și facă treaba cum trebuie la salariile de aici! Dădu din mână a lehamite. El mi-a făcut rost de aparat, continuă ea, la mâna a doua, printr-o fundație de caritate.

— Aveți o pensie? aproape că țipă ziarista.

Femeia dădu din cap aprobând.

— Da, da, am o pensie. Am fost dactilografă. Am lucrat un timp la primărie, dar nu am reușit să învăț ungurește și până la urmă m-au dat afară. Nu aveau nevoie de mine. Apoi am lucrat pe ici, pe colo. Am învățat și la calculator prin nouăzeci și doi. Am redactat câteva romane pentru niște edituri, dar nu am câștigat mare lucru. Oricum, pensia mea e mică, doar o sută șaptezeci de lei pe lună. Abia îmi ajunge pentru dări. Noroc că mi-a pierit pofta de mâncare, că altfel n-aș fi supraviețuit.

Crina simți că i se strânge inima în piept. Mila o învălui. Se gândea că ar putea face ceva pentru ea și înjură în gând guvernanții. Ura țara asta.

— Când v-ați dat seama că există o ureche în casă?

Bătrâna îi citi buzele. Apoi zâmbi, de parcă evenimentul mai mult o amuzase.

— Trandafirii, dragă, răspunse ea. Eu nu țin flori ofilite în casă. Și când am văzut trandafirii ăia ofiliți, mi-am dat seama că un străin a pătruns aici. În ziua respectivă am fost cu Maria la cimitir. La soțul Mariei. Poliția a tot încercat să mă convingă că am fost în casă când s-a întâmplat, dar nu am fost. Cine a pus urechea acolo, m-a urmărit. Poate că știa dinainte că duminica mă duc cu Maria la cimitir. E un ritual al nostru de mai bine de doi ani. Mai mult ne plimbăm, mai luăm și noi aer.

— Doamnă Vere…

Bătrâna o opri cu un gest.

— Adri, dragă, te rog, spune-mi Adri.

— Adri, spuse Crina cu jenă, în timpul tratamentului ai întâlnit-o cumva pe Mia Balint sau pe Marcel Mihai?

Crina scoase repede din geantă fotografiile celor două persoane. Adriana își puse ochelarii pe nas, ochelari pe care-i ținuse până atunci pe cap, și privi interesată. Când o zări pe Mia zâmbi.

— Da, o cunosc pe ea. Și-a pierdut degetele. Săraca! Mi-a povestit, dacă oi fi înțeles eu bine, că atunci încă nu aveam aparatul și încercam să citesc pe buze. Venea din când în când la control. Dar nu pentru degete, ci pentru inimă. De la o vârstă, nici inima nu te mai ascultă, zâmbi ea. Dar pe domnul nu l-am văzut sau, dacă l-am văzut, nu am băgat de seamă.

— De ce crezi că urechea a fost lăsată în casa ta?

Bătrâna se înnegri la chip.

— Dar nu trebuie să fii polițai ca să-ți dai seama că nebunul și-a bătut joc de handicapul meu… Tineri fără minte, asta sunt. Nimeni nu mai are respect pentru bătrâni în ziua de azi. Și s-a mai și semnat, nebunul! Oare ce-o fi în capul lui?

Mai stătură de vorbă despre una, despre alta și, înainte să plece, Crina i-a promis că va reveni.

XI

Bogdan își verifică agenda. Se întinse pe canapeaua din birou ținând agenda strâns între degete. Iubitele lui, fostele, toate înșirate între paginile cu coperte galbene. Întotdeauna se gândise la acea agendă ca la o prostie colosală. Uneori se simțea ca un puști ce își marca iubirile, alteori i se părea amuzant, dar de cele mai multe ori își dădea seama că pur și simplu pe unele dintre ele le uitase deja. Nu putea să se gândească la niciuna ca la vreo psihopată, cu toate că dacă-și amintea bine avusese parte de câteva despărțiri cu adevărat terifiante.

Zâmbi gândindu-se la Violeta și la Bianca. Două femei focoase, ce nu doriseră să lase de la ele. El le părăsise atunci când lucrurile începuseră să o ia razna. Dacă Violeta îl amenințase doar cu tăierea cauciucurilor, Bianca nu fusese cu adevărat clară. Spusese ceva de genul: „Chiar de-ar fi să aștept o viață întreagă, tot am să ți-o plătesc”. Poate că Bianca vorbise serios, cu toate că nu înțelegea ce ar căuta în Satu Mare, ținând cont că ea era o bucureșteancă get-beget. Și, până la urmă, de ce în Satu Mare?

Asta era întrebarea care-l frământa cu adevărat. De ce în Satu Mare? Nu fusese acolo decât o singură dată, cu ocazia unei lansări de carte. Nu avusese timp să-și facă dușmani, asta dacă nu se gândea la puștiul care-i ceruse acel autograf ciudat: „Pentru cel mai bun viitor scriitor al editurii”. Poate că acel „Care editură?” îl enervase. Dar nu putea fi asta. Era o tâmpenie, iar el își dădea seama. Desigur, nu putea să nu se gândească la zecile de bloggeri care-l urau. Dar, până la a face o pasiune psihotică era mult, dar nu imposibil. Sigur, își dădu seama, omisese să-i spună Iolandei de bloguri. Deja formele acestea de comunicare făceau parte prea mult din viața lui.

Se ridică greoi și o strigă pe Mirela. Era plictisit, iar gândurile nu îi dădeau pace. Ar fi vrut să iasă din sediul editurii, dar nu știa exact în ce parte s-o apuce.

Încă mai avea ceva neterminat la Pitești, cu una dintre autoare, dar parcă nu era vremea să plece din Capitală.

Îi făcu semn Mirelei să se așeze. Își adună gândurile și spuse:

— Am nevoie de câteva liste, dar repede, și n-am chef să-ți trimit mail ca să ții minte.

Mirela făcu o grimasă, dar Bogdan nu era în stare să contracareze.

— Vreau o listă cu toți autorii români. Una cu toți colaboratorii noștri, foști și actuali. Cu partenerii de afaceri, foști și actuali. O, să nu uiți de foștii autori.

— În cât timp?

— Până diseară, dacă se poate.

Mirela mări ochii.

— O să încerc.

— Nu, vreau să și reușești!

Mirela se ridică.

— E totul în regulă?

Bogdan ridică din umeri. Adevărul e că nu era sigur dacă e bine sau nu. Dacă putea ieși ceva bun din toată povestea asta sau nu. Bine, poate nu imediat. Dar când toată isprava avea să apară în presă…

— E-n regulă.

Bruneta ieși, privind nedumerită. Oftă undeva la jumătatea drumului și dispăru în redacție.

Bogdan rămase pe gânduri. Mintea lui se tot întorcea la Bianca. Aproape că nici nu și-o mai amintea fizic, cu toate că nu trecuse decât un an de la despărțirea cu scântei. Poate că ar fi trebuit s-o sune, să afle ce mai e cu ea. Dacă mai e în București, dacă îi mai trecuse supărarea. Dar mai bine îi cerea Iolandei s-o verifice. Și astfel, gândul i se îndreptă spre Iolanda. Era un personaj din punctul lui de vedere. Refuzase să se gândească prea mult la ea, poate și pentru că îi apărea în gând mai mult goală, lucru care-l făcea să se simtă oarecum vinovat față de Ioana. Nu putea nega că Iolanda era o femeie frumoasă, dar parcă semăna prea mult cu fosta lui soție. În plus, îl mai intriga un lucru. Care era secretul ei? De ce nu ieșea din casă? Și de ce era atât de speriată?

Nu îl putea păcăli cu tonul ei ironic. Era genul acela de om care voia cu tot dinadinsul să-i îndepărteze pe ceilalți. Îi văzuse privirea atunci când s-a așezat pe canapea. De parcă i-ar fi violat singura parte a intimității

sale rămasă neatinsă. Dintr-o dată, personajul îi păru demn de luat în seamă. Un personaj de urmărit. Poate că avea chiar să fie un personaj de roman. De ce nu? Era interesantă, reală și, mai ales, suficient de nebună pentru a putea da credibilitate unui personaj. Trebuia să-i afle secretul. Nu pentru omul Bogdan, ci pentru autorul din el.

Când telefonul sună, tresări. Privi ecranul și recunoscu numele sătmărencei. Nu mai vorbiseră de vreo două luni. Poate că mai schimbaseră câteva mail-uri, dar nimic mai mult. Se miră.

— Bună ziua, doamnă, răspunse Bogdan fără altă introducere.

— Ciao, domnule, spuse Crina pe tonul ei vesel. Toate bune?

Bogdan dădu paginile agendei și se opri asupra unui nume, zâmbi.

— Ar putea fi și mai bine, dar e acceptabil. În Satu Mare?

Crina oftă.

— Trebuie să îți spun că se îngroașă gluma.

Bogdan rămase mirat. Nu știa la ce se referă ziarista.

— Adică?

— Ai vorbit cu Iolanda Știreanu, nu?

Bogdan simți cum părul i se zbârlește.

— Ești la curent cu toate astea?

— Mai mult de atât, lucrez pentru ea, pentru Iolanda.

— Ce?

Crina râse.

— Se vede treaba că nu își divulgă „secretele”.

Bogdan tăcu. Nu era sigur că are ceva de spus.

— Ei bine, acum o jumătate de oră s-a descoperit o dantură. Dinții au fost extrași unul câte unul. Conform dentistului, nu lipsește nici un dințișor. Doar că s-a schimbat semnătura.

— Lasă-mă să ghicesc, Bogdan Hrib.

— Bingo! Am vrut să afli de la mine înainte de-a te chema Iolanda la raport.

După ce închise telefonul, Bogdan se afundă și mai mult în propriile gânduri. De ce? Era singura întrebare care îi tot venea în minte.

XII

Seara s-a terminat prost. Crina m-a sunat, a activat camera video pe care o purta în loc de broșă – desigur, după ce a urlat că ea nu poartă așa ceva, și a intrat în apartamentul bărbatului de cincizeci și șase de ani. Dinții au fost scoși unul câte unul și așezați în ordine, dând senzația unei mandibule. Ca și în celelalte cazuri, trandafiri ofiliți încadrau probele. Încă nu îmi pot da seama ce e cu acei trandafiri. Încerc să găsesc explicația. Dar nu reușesc. Mă tot gândesc să apelez la un botanist, dar sunt convinsă că nu ar ști să-mi traducă limbajul trandafirului ofilit.

Când a găsit cartea de vizită, Crina a pus-o în dreptul broșei pentru a-mi facilita vederea. Am oftat și m-am lăsat pe scaun.

— Pune-i întrebări bărbatului, i-am șoptit eu.

Bărbatul în casa căruia fuseseră găsiți dinții, părea mult mai bătrân. Se vedea că descoperirea îl zguduise. Ochii îi erau încercănați.

— Întreabă-l când i-a găsit.

— Când ați găsit dinții? se interesă Crina.

Bărbatul se scărpină în capul chel.

— Ieri pe la prânz.

— De ce nu ați anunțat poliția? s-a avântat ziarista.

Bărbatul s-a prăbușit pe o canapea jegoasă, ce părea că făcuse războiul mondial. Primul dintre ele.

— Pentru că… nu știu de ce, doamnă. Pur și simplu m-am speriat. M-am gândit la zeci de scenarii. M-am gândit că cineva face o glumă proastă. Nu știu nici eu de ce.

Crina trecu repede peste acest aspect. Nu eram de acord cu asta, dar nici nu o mai puteam opri.

— Folosiți o placă dentară?

Bărbatul dădu din cap în semn că da.

— Înțeleg, murmură ziarista. Cum ați rămas fără dantură?

— Gingivită, a spus simplu bărbatul.

— Unde v-ați tratat?

Bine, asta era o întrebare pe care nu o înțelegeam.

— Asta trebuie să mi-o explici, i-am șoptit în ureche.

— La Județean II, răspunse bărbatul.

— Acum cât timp s-a întâmplat?

— Acum vreo patru ani. Dar până am reușit să strâng banii de proteză, m-am tot dus la control.

Ziarista a făcut o pauză, a cotrobăit prin geantă și a pus pe masă, în fața bărbatului, trei fotografii. Cu toate că nu văzusem victimele până atunci, mi-am dat seama despre ce e vorba și am început să fac anumite legături.

— Cunoașteți vreuna dintre aceste persoane?

Bărbatul se zgâi la poze, apoi indică două dintre ele. Bărbatul și una dintre femei.

— Marcel Mihai și Adriana Vere, continuă Crina. Cum i-ați cunoscut?

No, mi se părea că deviază, dar am lăsat-o să-și facă de cap.

— Pe Mihai l-am cunoscut în sala de pregătire pentru operație. Știți, el suferea de cataractă, dar ochii nu i-au putut fi salvați. O a doua intervenție ar fi trebuit să aibă loc în București, dar n-o avut bani.

— Și pe Adriana Vere?

— Tot la spital, pe hol. E o femeie de treabă, dar nu o cunosc prea bine. Am cunoscut-o doar ca pacientă.

— Cu Marcel Mihai ați ținut legătura?

— Da, încă îl mai vizitez. Îl mai ajut la una, alta. E singur ca și mine.

— Domnule… făcu o pauză și căută în carnetul în care ținea toate datele, Alexandru Corlone, de ce anume v-ați operat?

— Apendicită, spuse el roșind ușor.

— Păstrăm legătura, îi spuse Crina înainte de-a lăsa poliția să intre și să-și facă treaba.

Îi spusesem clar inspectorului Ionuț Constantin să nu se bage peste Crina, ea avea întâietate, apoi ei puteau face ce doresc.

Crina ieși pe casa scării și își aprinse o țigară. Nu îi puteam vedea chipul, dar știam că e răvășită.

— Vorbește cu mine, i-am cerut.

Pe monitorul calculatorului puteam zări casa scării, întunecată și fumul de țigară ce se ridica.

— Toate victimele au fost tratate la Județean II, cred că e o legătură, spuse ziarista. Oricum, nu înțeleg,

de ce a schimbat semnătura?

Nici eu nu înțelegeam. Ce aș fi putut să-i spun ei, când nici chiar eu nu pricepeam despre ce e vorba?!

— Nu știu, Crina, am recunoscut. Dar cel puțin acum sunt sigură că Stelian Munteanu e însuși Bogdan Hrib.

Mi-am aprins o țigară și, cu casca pe urechi, am început să mă plimb în jurul canapelei.

— Trebuie să aflăm cine a dispărut. Cu doctorul Adrian Vasile ai vorbit?

— În treacăt, spuse Crina. E convins că e vorba de un bărbat. Acum e sigur că îi poate stabili și etatea.

Un bărbat. Eram sigură că nu mai era în viață. Așadar, căutam un cadavru mutilat. Probabil că asasinul încă îl ținea în casă sau la locul crimei. Trebuia să aflu cine e victima, poate că asta ar fi reușit să mă lumineze. Încă era întuneric în creierul meu, iar dantura omului nu mă ajuta cu nimic.

— La dracu', am bolborosit. Bine, hai să caut prin anunțuri la persoane dispărute.

— Crezi că victima e din Satu Mare? mă întrebă Crina.

— Presupun. De unde să știu eu?

Recunosc, eram frustrată.

— No, atunci mă duc acasă și-mi trag un duș, mă anunță Crina. Vorbim mâine.

— Ok, și… Te-ai descurcat bine.

Ea râse.

— Sunt doar niște dinți.

Am deschis internetul și am început să caut informații despre Spitalul Județean II. Căutând Satu Mare, am găsit ceva interesant cu poza roșcatei. Un blog. Oh, Doamne, urăsc formele acestea de manifestare. De comunicare. Bine, eu sunt noncomunicativă. Mi se pare normal să urăsc orice are legătură cu acest subiect. Atunci m-am gândit pentru prima oară la nebunii din online. L-am căutat pe Bogdan Hrib în *Google.* Douăzeci și două de mii trei sute de pagini. Am zâmbit și am început să dau la nimereală.

Oricum, știam că nu voi găsi nimic interesant despre spitalul Județean II din Satu Mare.

Am pierdut mai bine de două ore citind tot felul de bloguri. Tot felul de acuzații aduse lui Bogdan Hrib însuși sau, mai voalat, editurii. Dar și laude. Desigur, așa se întâmplă când ești cineva. Nu pot fi toate de bine. Am notat numele blogurilor și adresele de mail ale celor ce au drept asupra jucăriilor virtuale. Aveam de gând să-i verific pe fiecare în parte.

Hrib joacă niște cărți periculoase. Probabil că niciodată nu s-a gândit că cineva ar putea să o ia razna cu adevărat. Patimi. Puteam să jur că e vorba de patimi. Nu îmi dădeam seama din ce parte vin, iar Mirela Neculcea mă anunțase cu o jumătate de oră înainte că îmi va trimite nu știu câte liste cu mai bine de două sute de oameni.

Îmi dădeam seama că aveam să-l văd pe Hrib mai des decât mi-aș fi dorit. Aveam nevoie de el acolo pentru a-mi explica ce și cum. Chiar atunci mi-a sosit mail-ul Mirelei. Am salvat listele și am citit P.S.-ul: „Lista fostelor iubite ți-o va aduce Bogdan personal”.

Nu aveam de gând să imprim listele. Eram convinsă că nu voi găsi nimic suspect, pentru că nu știam nimic despre oamenii ăia.

Și totuși, ceva nu îmi dădea pace. Lucrurile erau prea evidente. Toate datele duceau spre Bogdan Hrib și dacă, precum în cărțile cu Poirot, chiar el e asasinul și face toate astea intenționat? Piste false? Încă îmi e greu să cred, dar trebuie să fiu mai atentă.

Am așezat datele pe care le aveam undeva pe tapetul creierului meu. Puține date, încă trebuia să găsesc victima. Cineva a fost ucis, iar eu nu aveam nici cea mai mică idee despre cine poate fi vorba. De obicei porneam de la un cadavru. Acum nici eu nu mai știu de unde trebuie să încep. Cazul ăsta mă deconcertează. Mă simt ca o cenușăreasă cu ambii pantofi, dar fără prinț. La dracu’, trebuie să existe un om. Un trup. Ceva. Trebuia să apară. Știam asta. Poate că asasinul chiar își dorea să ne dea cât mai multe indicii. Voia să își arate supremația. Să ne arate că, oricâte ponturi ne-ar da, noi tot nu vom fi în stare să-l prindem.

Probabil că schimbarea semnăturii nu a fost o greșeală, ci a fost făcută cu intenție. Tocmai pentru a mă

duce pe o pistă falsă. De-a mă face să mă gândesc la ceva ce nu există. Ce cunosc? Știu că asasinul a ales să lase organele în casele celor care au nevoie de ele. Mai știu că aceștia au fost tratați la același spital. Am un personaj care învăluie crima: Bogdan Hrib sau Stelian Munteanu. Un suspect, poate, Ștefan Lupu și câteva zeci în listele pe care mi le-a trimis Mirela, plus fostele iubite ale scriitorului.

De obicei mizez prea puțin pe fostele iubite. Femeile sunt în stare de răzbunări crunte, dar prea rar de crime. Trebuie să găsesc ceva, un indiciu. Trebuie să existe măcar un indiciu minor în listele alea. Desigur, unul dintre indiciile importante ar putea fi însuși cadavrul. Asta dacă se va găsi vreunul.

Am început să-mi rod unghiile, ca în copilărie. Un tic nervos cu adevărat fără sens și destul de complicat. L-am căpătat în copilărie, cam tot atunci când mi-am jurat că nu o să mai țin niciodată un animal în casă. Nu știu de ce tocmai amintirea asta a revenit în mintea mea. Nu m-am mai gândit până acum la Pussy, pisica pe care tata mi-a făcut-o cadou la doisprezece ani. Era încă un pui. Nu mai țin minte cum am supărat-o pe mama, dar am găsit pisica spânzurată în baie. Iar ea, demonul, cu lacrimi în ochi mi-a spus: „Când ești rea, îi rănești pe cei pe care-i iubești”. N-am plâns, chiar dacă sufletul mi-a fost sfâșiat, n-am urlat la ea, doar am început să-mi rod unghiile până la carne, până când a dat sângele.

Mi-am retras unghia dintre dinți, și am privit-o speriată. Aveam impresia că întreaga mea viață se întoarce. Tot trecutul meu revenea în forță. De ce acum? Ce voia mintea mea să descopăr? Ba îl visam pe Valer, ba mi-o aminteam pe doamna Stoian, ba îmi reveneau în minte imagini ale copilăriei mele. În plus, începeam să mă detest. Mă uram pentru că nu eram în stare să părăsesc locul ăla. Mă uram pentru că nu puteam să fiu în locul Crinei, să studiez fiecare amănunt, să pun întrebările, să privesc în ochii oamenilor. Dintr-o dată, nici canapeaua nu mi s-a mai părut a fi infestată de prezența aceea străină în viața mea. Am tras prosopul și m-am așezat.

Am luat-o de la capăt. Am aranjat în minte fiecare informație pe care o dețineam, începând, de data asta, de la Bogdan Hrib și trecând prin toate indiciile anatomice.

Un bărbat. Căutam un bărbat mort, Dumnezeu știe de când. Dumnezeu știe de ce. Am adormit gândidu-mă la el. O victimă fără chip și nume, dezmembrată.

M-am trezit în miezul nopții cu o durere de cap insuportabilă și cu un vis ce încă mi se plimba pe retină. Nu puteam alunga din minte imaginea lui Valer. Amintirea acelei zile îmi revenea tot mai clar. Poate că visul fusese cel ce mi-a readus amintirea sau, poate, în sfârșit, eram în stare să privesc în trecut. Puteam oare să văd trecutul așa cum nu îl văzusem atunci? Trebuia să ne întâlnim la o pizzerie în Piața Romană. Nu am ajuns la timp pentru că lucram la un caz și unul dintre suspecți a trebuit scuturat bine, până la urmă s-a dovedit că nu el era criminalul. Am ajuns cu o jumătate de oră mai târziu și nu l-am mai văzut niciodată.

Am intrat în bucătărie și am pornit filtrul. Întotdeauna Carmen îmi lăsa cafea și apă în filtru, în cazul în care m-aș fi trezit înainte să ajungă ea. Am căutat țigările și am aprins una. Auzeam picăturile de cafea cum se scurg în vas. Așa s-au scurs și cele două săptămâni după dispariția lui Valer. Dacă aș fi crezut în interpretarea viselor, acum aș fi fost convinsă că Valer încearcă să îmi spună ceva.

Da, eram sigură că el era mort și bine îngropat. Simțeam asta. Cred că am simțit din momentul în care s-a întâmplat. Cazul nerezolvat al vieții mele. Totuși, ceva se schimbă în mine, cel puțin mă pot gândi la el fără să am o criză.

Mi-am turnat cafeaua în ceașcă și am savurat-o, așa, neagră și fără strop de zahăr. Presimțeam că viața mea va fi neagră și fără nimic dulce, dar parcă nu era așa rău precum mi-am imaginat. Așadar, o întâlnire ratată, în Piața Romană. O dispariție. O moarte. Un caz nerezolvat ce se împletește cu viața mea personală. Retina proprie ce nu vrea să șteargă imaginea lui Valer. Tot felul de emoții și gânduri. Am trecut rapid la a doua cafea neagră. Era din ce în ce mai bine. Chiar dacă e miezul nopții, pot simți că trăiesc.

Am deschis laptopul și am început să studiez blogurile autorilor Tritonic. Trebuie să o fac. Sunt sigură

că nu toți autorii își pun viața pe internet, dar cel puțin am de unde începe în cazul ăsta. Până dimineață, când mă aștept să-l văd pe Bogdan în ușa mea, vreau să am temele făcute.

Nu mi-am dat seama când s-a luminat și Carmen a intrat în casă. Noua mea chiriașă a început să miaune înfometată. Cred că o place mai mult pe Carmen decât pe mine. Oricum, nu eram sigură că am să păstrez animalul, chiar dacă începea să-mi fie drag.

Am salutat-o scurt pe Carmen și i-am cerut pâine prăjită în ouă cu zahăr. O delicatesă a copilăriei mele, atunci când aveam voie să stau la bunica. În jurul orei opt, după a treia cafea și pâine prăjită cu ou, a apărut și domnul scriitor.

L-am invitat să se așeze, deja îmi „pătase" canapeaua cu existența lui. I-am oferit o cafea și o țigară – mă amuză cei care spun că sunt nefumători, dar găsesc oricând ocazia să-și aprindă un „băț" – și am început să studiez agenda cu coperte galbene.

— Le-am notat acolo, a ținut el să-mi explice. Nume, adrese, numere de telefon, nu știu dacă și-au păstrat adresele și telefoanele, dar…

— Toți bărbații fac asta? l-am întrerupt eu.

M-a privit pierdut, poate ușor rușinat.

— În fine, nu îmi pasă neapărat.

Am închis agenda și am lăsat-o pe birou.

— Vreau să încep cu scriitorii. Actuali, foști poate și respinși.

— Ăăă… nu-mi aduc aminte să fi respins pe cineva.

Am ridicat din sprânceană, curioasă.

— Serios? Adică orice cretin poate publica?

— Nu, spuse el categoric.

— Atunci cum vine asta?

— Dacă nu mi-a plăcut, pur și simplu l-am făcut să se respingă singur.

Era și asta o metodă.

— Sigur, dar tot respins se numește. Iar oamenii au resentimente când se întâmplă asta.

El sorbi tacticos din cafea. Ar fi trebuit să observ din prima că purta un costum închis, iar pe piept se remarca cravata roșie. Nu sunt sigură dacă îmi plac bărbații la costum, cel puțin nu așa de dimineață.

— Or fi, mie nu mi s-a părut.
— Bine, am pus capăt, ar trebui să începem cu autorii pe care i-am găsit în mediul online.
A ridicat din umeri.
— Oana Stoica-Mujea, agresivă, i-am spus eu.
A râs. Pur și simplu a râs.
— Agresivă în scris. O fi răsfățată, crescută în puf, poate snoabă, dar nu e agresivă. Poate uneori, dar pe bună dreptate.
— Îi plac scandalurile, am plusat eu.
— Dacă ai fi fost atentă ai fi văzut că nu ea le-a pornit.
Just, m-am gândit.
— Totuși, are un mod agresiv de-a scrie și niște idei ciudate.
— Împușc-o că e scriitoare. Oana vinde povești reale ca fiind fantezie și invers. Se cheamă marketing de blog.
Am trecut la următoarea pagină.
— Marian Coman.
Mi-a zâmbit blajin.
— Doar nu vorbești serios! Marian e unul dintre cei mai maturi scriitori. Nu se bagă în polemici, nu vorbește în plus, nu se ceartă. E cel mai calm om din câți am cunoscut.
— Nu ați avut conflicte?
— Niciodată, mi-a răspuns el prompt.
— Mai publică la Tritonic?
Bogdan mă privi lung.
— De ce nu ar face-o?
— Am întrebat doar.
Am schimbat pagina. La drept vorbind, niciunul dintre cei doi nu îmi păreau a fi criminali.
— Și totuși, am revenit eu. Oana o cunoaște pe Crina…
— Sigur că o cunoaște, sunt prietene. Oricum, nu văd de ce tocmai ea ar fi vrut să îmi joace o asemenea festă. Hai să fim serioși, chiar o vezi ucigând pe cineva?
Am oftat. Trebuia să-i spun ce gândesc.
— Dacă te-ai uita la ce scrie, ai vedea și tu că nu e cu toate acasă.
A ridicat din nou din umeri.

— Sigur că nu, hai să o condamnăm pentru că are imaginație.

Mi-am aruncat privirea pe monitor, următorul personaj apărea în imagine.

— Zuliy Mustafa.

— E plecată în Anglia de trei luni.

Am închis ochii exasperată. Clar, ieșea din discuție.

— Adrian Rusu.

Bogdan zâmbi.

— Isteric, suferă de teoria conspirației, căpos, dar nu e asasin.

— Poate. Din câte am văzut a creat ceva vâlvă pe bloguri. A acuzat editura, a dat în stânga și în dreapta, cu croșeu spre tine.

— Marketing, spuse el calm.

— Îmi rezerv dreptul de-a-l suspecta.

— Cum crezi.

Mi-am trosnit degetele mâinilor și am continuat:

— De altfel, fiecare va fi verificat înainte de-a fi scos de pe lista suspecților.

Bogdan nu a spus nimic, doar și-a sorbit cafeaua încercând să-mi evite privirea.

— Bine, trecem la următorul. Fost scriitor al editurii: Lorena Lupu.

Cred că a tresărit când a auzit numele ei. Deveneam tot mai curioasă.

A cerut o nouă țigară și a aprins-o tacticos.

— Uite care e treaba, sunt conștient că atât Lorena cât și Adrian nu au plecat tocmai mulțumiți, dar niciunul dintre ei nu e criminal.

— Povestește-mi câte ceva despre ea.

A privit în monitor de parcă altfel nu și-ar fi găsit cuvintele.

— E actriță, scriitoare, visătoare… Ce aș putea spune mai mult? Autorii sunt ciudați, chiar și cei care nu scriu sunt. Nu înțeleg de ce s-ar ajunge la o asemenea pasiune.

— Ne naștem asasini, domnule scriitor. Toți avem gena în noi, în unii se dezvoltă, în alții nu.

— Ai omorât pe cineva? mă iscodi el.

Am zâmbit. Nu îmi dădeam seama dacă avea nevoie de o poveste bună sau, pur și simplu, încerca să

mă cunoască, să facă din mine un personaj. Și totuși, eram perfect capabilă de sinceritate.

— Doi oameni. Și nu o să mă justific spunând că a fost legitimă apărare, tot crimă e. Și odată ce ai omorât un singur om, începe să-ți placă. La al doilea nu mai e la fel de greu. Poate că la al treilea nu aș mai avea nici remușcări.

Nu știu dacă era îngrozit sau pur și simplu voia să pară astfel.

— Vorbești serios?

Nu zâmbeam, așadar…

— Sigur că vorbesc serios, ți se pare că râd?

— Nu, doar că îmi e greu să cred că e atât de ușor să iei o viață.

— Nu te-am chemat aici pentru a-ți afla părerea despre asta. Vreau doar informații. Orice mi-ai spune despre acești oameni, pentru mine ar putea constitui un fir de început.

A tras aer în piept și a început să vorbească. Am continuat cu Liviu Radu.

XIII

Crina stătea față-n față cu Darius Filip, un fost colaborator al gazetei, dar și un foarte bun prieten. Aleseseră o locație liniștită, undeva la marginea unui cartier. La două mese distanță, un grup de bărbați încercau să-și împartă puterea în interiorul unui partid politic. Ziaristul din Crina nu putea fi atent la Darius, nici măcar nu încerca să se prefacă atentă. Urechile ei se ascuțiseră și se mutaseră, cumva, independent de ea, la masa unde discutau bărbații. Nota frenetic câte o informație făcându-i semn lui Darius să vorbească în continuare.

— La naiba, în puii mei! se enervă Darius. Chiar nu poți uita o jumătate de oră că ești ziaristă?

Crina îl opri cu un gest al mâinii, notă ceva, frenetică, apoi zâmbi larg.

— No, amu ne putem savura liniștiți cafeaua.

— Oh, și eu care credeam că așa va fi toată dimineața! Deci? Despre ce e vorba?

Crina își vârî carnetul de notițe în geantă. Aprinse o nouă țigară și îl fixă pe Darius. Abia acum observase mai bine că începuse să chelească. Probabil că se mai și îngrășase de ultima oară când îl văzuse, pentru că tricoul albastru nu reușea să ascundă burta în formare.

— Am nevoie de ajutor la redacție. Să zicem că am niște zile mai grele și nu voi putea rămâne la birou atât cât mi-aș dori. Crezi că ai putea să-mi dai o mână de ajutor?

— Cu ce te tot ocupi în ultimul timp? Ești secretoasă, oarecum speriată și din ce în ce mai palidă.

Crina zâmbi. Stinse țigara și aprinse o alta. Era aproape un ritual.

— Nu pot să-ți spun, dar o să am un subiect gras.

Darius o privi cu o oarecare reticiență. Erau prieteni de mult timp și nu îi plăcea s-o vadă pe roșcată implicată în lucruri necurate. Avea și așa destule necazuri cu politica locală.

— Te ajut doar dacă-mi promiți că nu faci nimic periculos.

Crina trase cu nesaț din țigară și își fixă privirea în cea a lui Darius.

— Nimic periculos, Darius, chiar nimic.

S-au despărțit douăzeci de minute mai târziu. Crina făcuse tot posibilul să scape de interogatoriul prietenului ei, iar Darius, pe de altă parte, făcuse tot posibilul să afle adevărul.

Roșcata alungă discuția din minte abia când se trezi la morga Spitalului Județean. Adrian Vasile, medicul, o aștepta deja. Chiar dacă ziarista nu își amintea exact când vorbise cu el pentru a-i acorda câteva minute, văzându-se față în față cu medicul, instinctul jurnalistic i se trezi. Pe de altă parte, știa că trebuie să obțină informații pentru Iolanda. Se gândi o clipă că ar trebui să citească mai multe cărți polițiste. Pur și simplu nu știa cum să se poarte ca un investigator.

Scoase legitimația care îi dădea dreptul să fie acolo. Legitimația pe care Iolanda i-o trimisese imediat ce ea acceptase treaba asta murdară. Vasile nu avea neapărată nevoie să o vadă, dar adjunctul inspectorului Mierlă, Vlad Minorescu, încă o privea sceptic.

— Doamnă Dunca, îi aruncă Vlad, făcând o grimasă. Încă lucrați pentru hoții ăia din capitală?

— Lucrez pentru mine, domnule Minorescu, nu pentru ei.

Vlad își aprinse o țigară și se întinse cât era de mare pe un scaun așezat între cadavre.

— Bucureștenii au impresia că ei sunt cei mai buni, că noi nu suntem suficient de eficienți pentru un astfel de caz.

— Ați aflat ceva? se interesă Crina.

Bărbatul își micșoră ochii și negă dând din cap.

— Nu, din păcate.

— Atunci poate că bucureștenii au dreptate.

Vlad aproape că se trânti cu scaun cu tot, în încercarea lui de-a protesta, dar doctorul Vasile i-o luă înainte, tăindu-i din elan.

— Doamnă Dunca, din păcate, în România, stomatologii nu trimit amprentele dentare la serviciile secrete, așa cum se procedează în alte țări. Așa că, oricât aș vrea să vă dau un nume, nu am cum.

— În România multe lucruri sunt cum n-ar trebui să fie, spuse roșcata cu lehamite. Ei bine, altceva ați mai

aflat?

Doctorul dădu uşor din cap şi îi făcu semn să se aşeze, undeva lângă o masă pe care zăcea un cadavru acoperit de un cearşaf alb. Crina privi într-acolo, dar nu simțea nevoia de-a se așeza, mai ales lângă un mort.

— Rămân în picioare, mulțumesc!

Vasile ridică nepăsător din umeri. Își luă fișa și începu s-o studieze.

— Fără doar și poate e vorba de un bărbat, începu el.

— Îl căutăm, simți Vlad nevoia să completeze.

Crina îi aruncă o privire fără nicio însemnătate și se întoarse spre doctor.

— Acum măcar sunt sigur de asta, după structura dinților. Cel puțin așa susține stomatologul. Se pare că nu a depășit treizeci și cinci de ani. În urma testelor amănunțite a structurii dinților, felul în care sunt tociți dar și alte elemente, se pare că omul nostru suferea de cancer. Nu îmi dau seama ce fel de cancer și nici n-aș putea spune cât era de avansat.

— Prin urmare, victima avea o boală incurabilă.

Doctorul ridică un deget în aer.

— Nu putem spune dacă incurabilă, ori ba. Nu toate tipurile de cancer sunt incurabile, în plus, cu ceva ajutor divin se mai întâmplă să și scapi.

Crina ridică din sprânceană.

Își întoarse privirea spre Vlad.

— Și, după ce ați obținut informațiile, ați încercat să aflați despre cine e vorba?

Vlad se ridică ușor.

— Păi… Nu e chiar așa simplu.

— Sigur, e foarte greu să te duci pe la spitale, mai ales că sunt și multe, să iei lista bolnavilor de cancer și să afli care a dispărut în urmă cu o săptămână.

Vlad o privi șocat pe roșcată.

— Dacă ești așa bună, de ce nu faci tu asta?

— Dacă o fac eu îmi dai salariul tău?

Vasile miji ochii ușor, abia perceptibil, în timp ce Vlad își strânse pumnii și ieși din morgă.

Crina îl privi suav pe doctor.

— Dacă mai aflați ceva…

— Nicio grijă, veți fi prima care află.

Roșcata îi mulțumi și părăsi morga. Aerul din spital nu era cu nimic mai respirabil față de cel din morgă, dar măcar oamenii se mișcau.

Erau a doua oară față în față prin intermediul camerei web cu microfon. Iolanda nu stătea jos, așa cum se așteptase Crina, ci se fâțâia nervoasă prin încăpere, apărând în cadru doar din când în când.

Crina îi povesti tot ce se întâmplase la morgă, fără să omită nimic de data asta. Se simțea și așa epuizată, nu avea chef să se mai joace, să mai ascundă indicii pe care mai apoi să le descopere Lala.

— Așadar, spuse Iolanda frământându-și mâinile, polițailor sătmăreni nu le-a trecut prin minte să verifice în spitale.

Iolanda puse mâna pe telefon și rugă pe cineva să ia toate fișele pacienților bolnavi de cancer din Satu Mare. Apoi, lăsând-o pe ziaristă să aștepte nerăbdătoare, îl sună pe Bogdan în încercarea de-a afla dacă are vreun autor în Satu Mare.

— Nu își amintește, i se adresă Iolanda Crinei. Nimeni nu își amintește nimic.

— Nu cred că e un autor de-al lui, dacă e să fie un autor.

Iolanda deveni brusc interesată.

— Atunci?

— Ar putea fi un autor de-al lui Ștefan Lupu.

— Nu știam că editura Millennar publică români.

— Mai publică, spuse Crina.

— Ok, ar trebui să stai de vorbă cu acest personaj.

Chipul Crinei se înnegri.

— No, nu știu dacă o să pot scoate ceva de la el.

— Eu zic că trebuie, altfel suntem futuți toți. Înțelegi?

Ziarista oftă.

— Nu înțeleg, dar o să încerc. Oricum, e un om dificil, cu mai multe fețe. Nu poți ști dacă spune adevărul sau nu.

— Nu ți-am cerut să te duci și să-l iei de gât, să-i dai două palme și să-l faci să mărturisească. Poate ar fi

bine să porți camera și microfonul când te întâlnești cu el. Te voi ajuta din umbră.

Crina își înfipse unghiile lungi, false, de porțelan, în ecranul calculatorului.

— Fie așa cum dorești.

Imediat ce își luară la revedere, Crina îl sună pe Ștefan Lupu pentru a stabili o întâlnire. Era vremea să nu se mai teamă. Până la urmă, ea de ce nu ar putea fi un agent sub acoperire? Se stabili întâlnirea pentru a doua zi la unsprezece. O cafea prietenească cu scop interogativ. Putea fi chiar distractiv.

XIV

Mi-a luat o zi întreagă să verific fiecare autor român al editurii Tritonic. O zi în van, pentru că fiecare dintre ei avea un alibi incontestabil, iar majoritatea nici nu ajunseseră vreodată în Satu Mare. L-am lăsat pe Bogdan să plece la întâlnirile lui de afaceri, iar în acest timp am început să răsfoiesc agenda. Doar cinci femei îi umpluseră singurătatea în ultimii trei ani de când divorțase. Ținând cont că pe Ioana Matei nu o puneam la socoteală, rămâneau doar patru.

Ioana nu avea ce să caute în ecuație, în primul rând pentru că în tot acest timp fusese în Tulcea și în al doilea rând pentru că încă era cu Bogdan, așa că nu avea motive și, desigur, mai era și vârsta. Încă prea fragedă pentru a fi băgată într-un asemenea rahat. Și, apoi, nu aveam motive temeinice pentru a mă gândi la ea ca la un criminal cu sânge rece. Mihai a verificat-o și era într-adevăr în Tulcea, cu părinții și prietenii. Mai mult nu aveam ce face în ceea ce-o privea.

Următoarea pe lista de verificări era Violeta Giambașu. Bogdan notase toate informațiile despre ea. Iar cea mai interesantă era cea care îi dezvăluia vârsta, douăzeci și cinci de ani. Ok, tipului îi plac tinerele. Până la urmă, cui nu-i plac? Mi-am notat adresa ei și numărul de telefon. Cu siguranță nu aveam de gând să le chem la mine. Era suficient că Bogdan a pătruns în sanctuarul meu, cu capul înainte. În plus, primul impact a fost destul de șocant, ținând cont că eram mai mult dezbrăcată. Cu toate că nu îmi fac iluzii. Am aproape treizeci de ani, mă gândesc că sunt cam bătrână pentru el.

Sigur că îmi vine să zâmbesc când vorbesc despre lucrurile astea. Am cunoscut odinioară un scriitor, cred că Sergiu Someșan. Un personaj în adevăratul sens al cuvântului. Știu că mi-a spus atunci că după douăzeci și cinci de ani o femeie nu mai prezintă nicio atracție. Asta înseamnă că sunt în siguranță dacă toți scriitorii gândesc așa.

Și totuși, am rămas șocată ajungând la Bianca Stăvulescu, care în prezent numără douăzeci și opt de primăveri. Nu fusese o relație chiar lungă, din câte am înțeles din însemnări, dar despărțirea se încheiase violent. Trebuie să-l interoghez pe Bogdan cu privire la treaba asta, pentru că nu mi-a lăsat nicio notiță interesantă.

Am ajuns și la Alina Dumitrache, cea mai lungă relație a lui. Aproape un an de zile. Domnișoara în cauză e de-o vârstă cu mine și se pare că a fost consolarea domnului autor după divorț. Am notat și datele ei într-un fișier ce avea să se ducă direct spre Mihai. Ultima era Ioana Popescu, de doar douăzeci și trei de ani. Probabil o relație pasională, fără prea multe sentimente duse la extrem. Dar trebuia aflat.

Nu știu dacă e ceva pur feminin sau toți investigatorii simt asta, dar îmi place teribil să mă bag în viața oamenilor. Chiar dacă nu toate secretele lor îmi sunt de folos într-o anchetă, îmi place să le știu. Așa, pentru amuzamentul propriu. Poate că doar atât mi-a mai rămas după dispariția lui Valer. Poate că doar de atât mai sunt capabilă. Să mă bag în viața oamenilor și să le descopăr cele mai teribile secrete.

Mâța, cadoul pe care Carmen mi l-a făcut, a sărit în fața mea, răvășindu-mi hârtiile. Priveam pentru prima oară animalul cu luare aminte, dându-mi seama că arată mult mai bine decât atunci când a fost adus în palatul meu de cleștar. Și, cu toate astea, nu puteam s-o privesc fără să mă gândesc la pisica pe care mama, în încercarea ei patetică de-a mă educa, a spânzurat-o în baie. Încă mă mai durea acea amintire. A rămas ca o pată pe creierul meu. O mare pată. În plus, mă simțeam vinovată pentru moartea animalului, chiar dacă știam că singura vinovată e mama. Dar reușise destul de bine să mă convingă că totul s-a întâmplat din cauza mea.

Cazul ăsta mă făcea să mă gândesc tot timpul la Valer și la mama, de parcă totul ar fi fost, cumva legat în ițe pe care eu nu le puteam desluși. Mă obseda totul, începând de la crima din Satu Mare și trecând în mod brusc la trecutul meu ce nu voia să-mi dea pace. Sunt conștientă că până când nu voi deschide blestemata aia de ușă de una singură, trecutul meu nu o să dispară.

Când Carmen mi-a pus o farfurie de gogoși în față și o cană de cafea, toate grijile mele au dispărut.

— De câți ani te cunosc? m-am trezit întrebând-o.

Carmen rămase lângă mine, cu ochii mari ațintiți în ai mei.

— De șase, de ce?

— Mă gândeam și eu.

— Hmm, a fost tot ceea ce a reușit să răspundă.

Carmen a dispărut în bucătărie, ca de obicei, lăsându-mă singură, afundată în gândurile mele.

Bogdan a sosit pe seară, așa cum îmi promisese. Abia terminasem o discuție interesantă cu Crina, atunci când el a apărut la ușă. Mintea mea încă încerca să găsească un suspect, o victimă, un motiv. Dar totul era ca într-un film absurd. Nu găseam sensul. Încercasem diferite stiluri de gândire, dar niciunul nu părea potrivit în cazul ăsta.

Mă simțeam epuizată și fără nici un chef de vorbă, când el veni și se așeză pe canapeaua mea, oftând din toți rărunchii pentru a-mi da de înțeles că nici el nu e mai în formă – aproape că mi-a venit să zâmbesc, dar nu am făcut-o. Mi-am dat seama că nu am mai zâmbit, din suflet, de ceva timp. Zâmbeam doar la propriile ironii sau atunci când cineva o dădea în bară. Mai-mai că așteptam momentul în care cineva gafa în așa fel încât să-i pot râde în nas.

Carmen mă întrebă din priviri dacă servește cina. Pentru prima oară, chiar nu aveam nimic împotrivă să nu fiu singură la masă.

— Mănânci cu mine?

Bogdan a mărit ochii, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Am încercat să-mi dau seama cât de penibil a sunat replica mea – și, totuși, nu sunase chiar așa rău.

— Vorbești serios?

Am ridicat din umeri, cred că am rămas fără cuvinte. Dumnezeule, prezența lui nu mă deranja! Oare începeam cu adevărat să o iau razna sau reintram în normalitate? Slabă șansă, asta cu normalitatea.

— Da, vorbesc serios. Ți-e foame sau nu?

— Îmi e.

I-am făcut semn lui Carmen să pună masa în sufragerie. De fapt, acolo unde mâncam de obicei. Un sentiment nelalocul lui încercă de câteva ori să-mi atragă atenția, dar nu l-am băgat în seamă. În timp ce Carmen i-a adus o bere lui Bogdan și un pahar cu Pepsi mie, am deschis agenda, am pus două coli lângă și mi-am desfăcut pixul, gata de atac.

— Ok, mai întâi, de ce o agendă pentru cinci persoane?

— De ce nu?

— Știi că ăsta nu e un răspuns, nu?

— Habar n-am, ce-ai vrea să spun? Așa a fost să fie.

Nu o să zic că pot înțelege judecata masculină. Nu o s-o înțeleg în veci.

Am trecut la subiect:

— Din câte mi-am dat seama, Bianca Stăvulescu ți-a dat ceva bătăi de cap.

A zâmbit. Nu mi-am dat seama dacă e vorba de un zâmbet amar sau unul plăcut.

— Da, Bianca mi-a promis că se va răzbuna.

Începea interesant. Mi-am aprins o țigară și l-am servit și pe Bogdan cu una, dar, pentru prima oară, m-a refuzat.

— Detalii.

— Detalii, mă îngână el. Bianca e o femeie nervoasă, ca să nu mă exprim altfel. Are impresia că suferința ei e cea mai mare de pe lume. Îi place să se victimizeze. Să urle, să se audă vorbind și să-și teatralizeze suferința.

— Asta nu mă ajută cu nimic, vreau să știu exact ce s-a întâmplat între voi.

Și uite-așa, băgăciosul din mine iese la iveală.

— E ciudat să vorbesc despre asta.

Începea să mă enerveze.

— Vrei să-ți povestesc partidele mele de sex pentru a te dezinhiba?

A strâns din buze în semn de protest.

— Nu e cazul, nu aveam de gând să-ți povestesc asta oricum.

— Da, un adevărat domn, l-am ironizat eu. Îmi spui sau nu?

Luă o gură de bere. Nu ştiu cum, dar am observat că puțină spumă i-a rămas pe mustață. Ceva din mine ar fi vrut să o șteargă, dar mi-am dat seama că aş părea o ciudată. Oare se poate mai ciudată de atât? Cred că da, important e să-mi doresc.

— Cu Bianca am avut o relație de două luni și ceva. La început a fost o relație normală. Așa cum ar trebui să fie.

— Vreau să treci peste descrierile cu fiori, nu îmi plac. Știu că ești scriitor, dar treci direct la subiect.

Carmen tocmai așeza în fața noastră o tocană de pui, mămăligă și câteva ouă fierte.

— După două luni, spuse Bogdan imperturbabil, Bianca mi-a propus să ne mutăm împreună.

De aici putea să tacă. Știu cum se simt bărbații când au impresia că libertatea le e pusă în pericol. Dar l-am ascultat în continuare.

— Devenise posesivă. Era tot timpul în editură, cu mine la prezentări, la lansări. Oriunde eram eu, era și ea. Nu mai vorbesc de geloziile fără sens. I-am explicat că o altfel de decizie se ia încet, nu așa cum și-ar dori ea. Trebuie să ne gândim. Nu spun că îmi doream să mă mut cu ea, pentru că aș minți, dar nici nu eram hotărât să rup relația.

Mai luă o gură de bere privind cu jind la tocănița aburindă.

— Bianca a început să mă piseze zi de zi cu mutatul. Încet, încet și-a adus lucrurile la mine. Sincer să fiu, nu am observat de la început. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că dulapul meu e invadat cu lucrurile ei. În plus, ea nu mai părăsise apartamentul meu de vreo săptămână. Mutarea se produsese oricum. Mi-am ieșit din fire și i-am spus că nu sunt genul de bărbat pe care să-l ții în laț. Că nu îmi place să se bage în viața mea de parcă ar avea tot dreptul. Și de aici s-a dezlănțuit iadul.

Am pufnit în râs fără să vreau.

— Sunt sigură că ea o să vadă problema în alt fel.

— Probabil, ținu el să-mi dea dreptate. Oricum, toată povestea s-a terminat urât. Cu țipete, urlete, suferință dusă la extrem. În noaptea aia a plecat. A doua zi a venit și și-a luat lucrurile. Apoi m-a bombardat cu telefoane. Până la urmă totul s-a terminat cu o

amenințare: „Chiar de-ar fi să aștept toată viața, tot o să mă răzbun”.

— O fire înțelegătoare, am constatat eu, ducându-mă cu gândul la mama. Desigur, parcă o vedeam pe mama, părăsită de tata, făcând o scenă asemănătoare. Doar că tata n-a avut niciodată curajul să o facă. Păcat.

Bogdan s-a repezit în mâncare înainte de a-l întreba și despre celelalte. Poate că era mai bine așa, amândoi aveam nevoie de o pauză.

Am mâncat și am continuat conversația. Am aflat că Violeta, de asemenea, într-un acces de furie, părăsită fiind, l-a amenințat pe Bogdan că îi va tăia cauciucurile. Dar amenințarea nu s-a concretizat niciodată. Desigur, lucrul ăsta o făcea suspectă. Alina Dumitrache plecase din țară, cam așa s-a sfârșit acea relație de aproape un an. Fără lacrimi, crize sau promisiuni de mai mult. În schimb, Ioana Popescu mă îngrijora. Domnișoara a dispărut brusc din viața lui Bogdan, lucru care m-a făcut să mă implic în această poveste.

— Cum ai defini relația voastră?

Carmen aduse o a doua sticlă de bere și un nou pahar cu Pepsi. Debarasă masa și mă anunță că pleacă, urmând să vină pentru curățenie a doua zi. Aproape că nici n-am băgat-o în seamă, ținând cont cât de absorbită eram de toate acele povești de amor.

— Ești mai rău ca un ziarist, îmi zâmbi Bogdan.

Am zâmbit și eu, mai mult din complezență.

— Nu știu, cu Ioana a fost totul normal, aproape normal cel puțin. Nu îmi dau seama ce s-a întâmplat, dar într-o zi ne-am luat la revedere și asta a fost, n-am mai văzut-o, n-am mai auzit de ea, până acum două săptămâni când întâmplător am dat nas în nas în mall.

— Nu i-ai cerut nicio explicație?

— De ce aș fi făcut-o? Am o altă viață acum. A trecut. A fost decizia ei, indiferent de ce a luat-o, nu îmi mai pasă.

— Dar nu te-a intrigat deloc faptul că a dispărut?

— Atunci da, m-am perpelit un timp. Dar acum… totul aparține trecutului.

O, da, îl invidiam. Eu nu reușeam să arunc la spate nici măcar episoadele din copilărie. Aș fi vrut să fiu așa. Să pot lăsa totul în urmă, așa cum ar fi fost normal. Așa cum ar fi făcut oricine în locul meu.

Am renunțat la gândurile mele negre și am mers mai departe:

— Așadar, Alina Dumitrache e în afara țării, unde anume?

— Canada.

— S-a mai întors de atunci?

— Nu.

Aveam să verific oricum informația, sigur că aveam s-o fac, cu toate că, din punctul meu de vedere, Alina nu mai era pe lista suspecților.

— Bine, să revenim la colaboratori.

Mi-a făcut semn că îmi ia o țigară. Nu aveam nimic împotrivă, putea să ia și tot pachetul, atâta timp cât îmi furniza toate informațiile.

Își aprinse țigara și, cu un surâs în colțul gurii, mă chestionă:

— Dar povestea ta care e?

Am tresărit. Nu știu dacă întrebarea mi-a provocat durere sau m-a luat prin surprindere.

Cred că nivelul de nervozitate a început să-mi crească și să se îndrepte spre cel de pericol. Am tras aer în piept încercând să mă calmez.

— Nu facem o anchetă care mă implică pe mine aici.

— Mă gândeam că ți-ar face bine să te descarci. Când ai vorbit ultima oară cu cineva pe tema asta? Când ți-ai lăsat sentimentele libere? Nu te vei putea ascunde la nesfârșit.

Pupilele mele s-au micșorat. Îmi simțeam gândurile dând năvală. Cum să le țin în frâu?

M-am ridicat brusc de lângă el, ținând paharul cu Pepsi în mână. Nu știu exact de ce am dat cu paharul de pământ. Dar cred că l-am convins pe domnul autor că pot fi rea la superlativ.

— Scuză-mă, ridică el mâinile, în semn de predare. N-am vrut să dau năvală în viața ta.

— Atunci nu da, am șuierat printre dinți. Nu suntem prieteni. Faptul că ai mâncat cu mine, nu îți dă

dreptul să încerci să te bagi în capul meu. Nu ai nici un drept! am țipat.

Aproape că mi-am înghițit limba când mi-am dat seama că devenisem isterică. Am roșit și am început să mă simt ca o muierușcă oarecare.

— Scuză-mă, am spus cu jumătate de glas.

El mă privea debusolat. Îmi dădeam seama că nu știe ce să facă, cum să facă. M-am aplecat să strâng cioburile, iar el s-a aplecat în același timp cu mine. Mâinile noastre aproape că s-au atins. Cred că și o simplă atingere mă speria. Mi-am dat seama că sunt pe cale să înnebunesc, să devin ca mama. M-am retras și l-am lăsat pe el să strângă, fără să-mi pese de regulile bunului simț.

Nu știu dacă faptul că m-am aruncat pe canapea și am început să plâng ca o divă de Hollywood m-a făcut să par o simplă muiere fără nimic în cap sau dacă am fost percepută ca o individă abia scăpată dintr-o casă de nebuni.

XV

Barul era aproape gol, doar doi puștani, probabil chiulind de la școală, beau câte o cola în colțul cel mai întunecat. Ștefan Lupu a ajuns mai devreme. Avea prostul obicei de-a apărea mai devreme. Dar, de data asta, Crina fusese pregătită. Era deja la a doua cafea când Ștefan și-a făcut apariția. A tras aer în piept și, ducându-și degetele în buzunarul lateral al blugilor, activă butonul, care avea să o pună în „direct” cu Iolanda. Camera video era instalată pe nasturele cel mai de sus al cămășii. Iolanda îi spusese clar că vrea să-i vadă fața, să-l studieze. Microfonul era încorporat în cameră. Crina nu crezuse niciodată cu adevărat că polițiștii români au parte de o tehnologie atât de înaltă. Încă era stupefiată. Un alt difuzor, mic cât o boabă de fasole, se afla în urechea ei stângă. Acesta avea scopul de a-i reda glasul Iolandei chiar în ureche. Lucru de care nu era tocmai mulțumită.

Ștefan se așeză în fața ei și comandă o cafea. Aprinse repede o țigară, de parcă ar fi fost la o competiție anume. Mai întâi de toate ținu să-i dea Crinei una dintre cărțile apărute de curând. De obicei, ziarista era încântată, dar nu și de data asta. Se simțea oarecum vinovată pentru ceea ce avea să facă. Vorbiră un timp despre banalitățile vieții, mai mult pentru a intra în atmosferă. Iolanda, pe de altă parte, îi tot striga în ureche să înceapă discuția că nu are toată ziua la dispoziție. Da, îi era pe zi ce trece mai clar că nu o place.

— Ieri am vorbit cu Hrib, începu Crina.

Ștefan se trase ușor de barbă, parcă neînțelegând ceea ce i se spune.

— Și? Ce mai face?

— Mi s-a părut puțin trist.

— Ah, zise el trăgând din țigară.

Ștefan Lupu semăna cu un urs. Un bărbat înalt, solid, cu o barbă ce îi atârna pe chip și o mustață ce îi acoperea buzele. Privirea lui era înșelătoare. Niciodată nu te puteai baza pe acei ochi.

— Care mai sunt relațiile voastre? întrebă ziarista, încercând să pară, în același timp, doar pe jumătate interesată.

Ștefan zâmbi.

— Aceleași ca întotdeauna.

— Am înțeles că nu mai sunteți parteneri.

Bărbatul bătea darabana pe masa de lemn.

— Eh, oarecum încă mai suntem. Mai are cărți de-ale mele, așa că…

— Aha, făcu Crina aproape dezinteresată.

De ce nu insiști?, auzi ziarista în ureche.

— Suntem prieteni buni în continuare, continuă Ștefan, însuflețindu-se și aprinzându-și o nouă țigară. Dar știi cum e, cu prietenii nu trebuie să faci niciodată afaceri.

— Încă mai ai bani de recuperat de la el, nu?

— Mda, mormăi Ștefan. Vreo două milioane de lei.

— Oi, oi, făcu ziarista de-a dreptul șocată. Și nu te gândești să-l dai în judecată?

Ștefan râse.

— Nu, asta ar însemna să stric prietenia dintre noi.

Te rog, se auzi glasul Iolandei. *Pentru două milioane, îl prindeam la colț și-l măcelăream.*

Crina zâmbi fără să vrea. Nici ea nu credea povestea prieteniei.

— Totuși, sunt o grămadă de bani, insistă roșcata. Nu e ca și cum ai vorbi de o sută, două.

Ștefan oftă.

— Da, dar vezi tu, până la urmă tot îmi va da banii, chiar dacă ies în pierdere. În plus, este un minunat tovarăș de călătorie. Nu aș putea renunța la o asemenea prietenie în favoarea banilor.

Adu-mi aminte să-l trec pe lista celor mai mincinoși oameni din lume.

Crina zâmbi din nou, abia perceptibil.

— Ștefan, să fim serioși, de câte ori ai ocazia dai în editura lui. Nu mi se pare că ați fi chiar așa prieteni.

— Hei, dau în incompetenții pe care-i tot angajează, nu în el.

— Nu, n-am zis eu că ai da în el, dar crezi că nu îi displace felul în care îi judeci deciziile? Eu cred că da.

— Atunci să-și respecte contractele și să plătească la timp.

Aha, făcu Iolanda, iată că iese Lupul din bârlog.

Ștefan mai comandă o cafea.

— E greu să lucrezi cu Bogdan. Când vine vorba de bani, parcă ai vorbi cu un perete. Poți vorbi despre orice cu el, numai despre bani nu. I-am spus și Oanei treaba asta. Poate ar trebui să o întrebi dacă a văzut vreun ban…

Crina îl opri cu un gest al mâinii.

— Stai o clipă, Ștefan. Aici nu vorbim despre Oana, oricum, îți pot garanta că ea e mulțumită.

— Atunci e singurul lor autor mulțumit.

— Știi ce nu înțeleg eu? De ce vă doare pe toți dacă sunt sau nu mulțumiți autorii lor. Și de câte ori se găsește câte un fost autor să facă scandal online, totul se sparge în capul celor care încă mai publică acolo. Ce dracu' e războiul ăsta?

Ochii lui Ștefan se micșorară.

— Puțin îmi pasă mie dacă sunt sau nu mulțumiți autorii lor.

— Nu s-ar zice, îl provocă Crina.

— Tu ai impresia falsă că eu sunt de partea cealaltă a baricadei, ridică el glasul. Ai impresia că fac parte dintr-o gașcă, lucru neadevărat.

— Nu, nu am impresia asta. Tu faci parte din gașca aia care câștigă tot timpul. Nu ești genul de om care să fie fidel unei găști anume. Și ar trebui să recunoști că-l urăști pe Bogdan.

Fălcile bărbatului se încleștară.

— Nu îl urăsc, dar nu suport să fiu tras pe sfoară.

— Atunci dă-l în judecată.

— Ți-am spus, nu vreau să pierd un prieten pentru niște bani.

Și eu sunt Moș Crăciun. Cred că n-are nicio bază legală pentru a-l da în judecată.

Crina preluă informația.

— Știi ce cred eu, Ștefan? Cred că n-ai nicio bază legală pentru a-l da în judecată, dar, în schimb, îți place să urli în gura mare. Să împânzești netul. Să spui cât de proastă e editura Tritonic etc, etc, etc.

— Cred că nu mă cunoști nici un pic, spuse el bosumflat. Nu e așa. Am o bază legală. Dar ce aș obține?

— Banii, plusă ea.

Preț de câteva secunde niciunul nu mai spuse nimic. Iolanda profită de ocazie pentru a-i spune Crinei ultimele noutăți.

Am baza de date cu toți bolnavii sau suspecții de cancer din Satu Mare. Doar trei dintre ei se încadrează profilului făcut de doctorul ăla al vostru și sunt dați dispăruți. Am vorbit cu adjunctul lui Mierlă, Vlad..., în fine. Vă veți duce împreună la familiile acestora și vreau să aud tot.

— Bine, mormăi Crina.

— Ce? întrebă Ștefan.

— Nimic, doar gândeam cu voce tare, zâmbi ea.

Ștefan își aprinse o nouă țigară.

— Uite care-i treaba, e adevărat, îl urăsc pe Bogdan și chiar aș fi în stare să mă răzbun la un moment dat, dar nu îl pot da în judecată din motive mult prea personale.

Crina rămase o clipă pe gânduri, apoi își aminti ceva. Cum putuse să nu își aducă aminte?!

— Ascultă, fostul tău cumnat încă mai lucrează la Județean II?

Ștefan zâmbi, iar figura i se umaniză dintr-o dată.

— Da, încă mai lucrează. De ce, vrei să-i faci praf și pe ăștia?

Crina îi trase o privire rece. Încă mai avea resentimente după ultimul scandal pe care presa sătmăreană îl produsese în sistemul sanitar, iar Ștefan, pur și simplu, nu dorise să înțeleagă că nimic nu fusese regizat dinainte.

— Nu, nu vreau să-i fac praf, se enervă roșcata. Pur și simplu mi-am amintit că fratele fostei tale soții lucra la Județean II.

— Glumeam, declară spășit Ștefan. Da, încă mai lucrează acolo. De zece ani.

— Unde anume?

— A, acum e la urgențe, dar până acum a fost peste tot, ba la ORL, ba colo, ba colo. Ăsta e necazul când ești generalist.

Ah, de ce nu mi-ai spus dinainte? se auzi Iolanda. Și Crina putea jura că îi auzea degetele pe tastatură. Își dădu ochii peste cap și încercă să și-o scoată din cap.

— Cred că ar trebui să mă întorc la redacție, spuse Crina. E târziu și eu nu am făcut mai nimic.

Își luară „la revedere” în termeni cât mai prietenești. Dar Crina nu putu să nu-și lase imaginația să zburde. Cu siguranță Ștefan nu era un sfânt, așa cum voia să pară.

Nu îl plăcea aproape deloc pe Vlad Minorescu. Polițistul era prea plin de sine, prea avea impresia că e cel mai bun de pe pământ, că soarele nu se poate învârti și răsuci fără el. Și totuși, se văzu nevoită să lucreze cot la cot cu el. Ce nu făcea pentru un articol mare? Până la urmă, merita. Era singura din țară care știa povestea. Când avea să o pună pe hârtie, ceilalți aveau să facă plecăciuni pentru a le da dreptul să distribuie subiectul. Și era numai și numai meritul ei. După unsprezece ani de presă, merita un subiect cu adevărat măreț. Deja știa cum avea să-l scrie: în episoade. Avea să descrie fiecare ureche, fiecare ochi și dinte. Dar până atunci, era musai să afle cine era victima.

Au început cu familia Pleașcă. Iolanda îi trimisese toate informațiile pe mail. Familia Pleașcă avea patru membri, printre care și un băiat, Ionuț Pleașcă. Necăsătorit, suspect de cancer, în vârstă de treizeci și trei de ani, dispăruse în urmă cu trei săptămâni și nimeni nu mai auzise nimic de el.

Însăși doamna Pleașcă, mama, le deschise ușa. Era o femeie oarecare, ușor plinuță, cu un șorț albastru prins de talie. Avea chipul răvășit de durere dar, cu toate astea, se vedea că încerca să pară normală. Părul ei vopsit blond părea a fi electrocutat, ochii îi erau roșii de la atâta plâns sub plapumă în timpul nopții.

Vlad s-a prezentat și i-a explicat în ce problemă o deranjează. Femeia și-a țuguiat buzele încercând să nu plângă și i-a invitat în bucătăria mică, acoperită de făină. Șterse repede două scaune și, scuzându-se pentru deranj, aproape că îi obligă să ia loc.

— Ionuț nu s-a mai întors, a început femeia cu glas tremurând. Când a aflat că e suspect de cancer, a înnebunit.

Crina o privea cu milă, dar în privirea lui Vlad nu se întrezărea nimic.

— Doamnă, să o luăm încet, începu Vlad. Când l-ați văzut ultima oară?

Femeia continua să frământe coca, fără să le arunce vreo privire. Ofta din când în când în încercarea de a-și opri lacrimile.

— Acum trei săptămâni fără o zi.

— Ce s-a întâmplat atunci? interveni și Crina.

Ea continuă să frământe, pârând că nu își dă seama că era suficient.

— Cu două zile înainte l-am dus la medic. Spunea că are stări de leșin, că uneori i se împăienjenesc ochii. Am crezut că are nevoie de ochelari, știți cum e…, privi dincolo de perete rămânând cu degetele înfipte în cocă. După lungi investigații doctorii i-au spus că s-ar putea să se confrunte cu un cancer, așa că l-au chemat a doua zi pentru investigații amănunțite.

— S-a dus? se interesă Vlad.

Mâinile femeii intrară din nou în cocă. Un praf de făină se ridică ușor în aer.

— Nu, nu s-a dus. A zis că nu vrea să știe dacă moare. Că n-a făcut nimic până la treizeci și trei de ani și că ar fi cazul să facă, până nu se duce pe lumea cealaltă.

Într-un târziu, părăsind casa familiei Pleașcă, cei doi nu aflară decât că Ionuț luase toți banii din casă și dispăruse. Fără să lase vreun bilet. Investigațiile fuseseră făcute la Județean II. Crina deja simțea că are un *deja vu*.

A doua familie pe care o vizitară la scurt timp, a fost familia Vidal. Horațiu Vidal, de asemenea, dispăruse în urmă cu trei săptămâni. Nu avea părinți, doar o concubină cu figură suspectă. Părea a fi o fetișcană nu mai mare de douăzeci de ani, dar trecută suficient prin viață și nu numai.

Le deschise ușa îmbrăcată într-o rochiță până la fund, cu un decolteu adânc ce oferea vederii sânii lăsați. Era machiată excesiv, iar între dinți ținea o țigară aprinsă.

— Suntem împreună de trei ani, îi răspunse ea lui Vlad.

— Nu vă faceți griji în ceea ce-l privește? o interogă Crina, încercând să-și găsească un loc în sufrageria plină de haine.

Femeia scutură scrumul pe jos și zâmbi.

— Griji… De ce mi-aș face griji? Anul trecut a dispărut două luni; până la urmă s-a întors.

— Și unde a fost? se interesă Vlad.

Femeia ridică din umeri.

— De unde să știu? Nu îmi spune niciodată nimic.

— Știți că era suspect de cancer?

Femeia o privi pe Crina ca pe cel mai mare dușman.

— Nu, nu știam asta.

Minte, se auzi în urechea Crinei.

— Eu cred că știați asta foarte bine, insistă ziarista.

— Ei bine, țipă femeia, știam! E suspect de cancer de trei luni. Dar nu s-a dus să i se pună un diagnostic clar.

Vlad îi aruncă Crinei o privire și continuă:

— Știți cumva de ce nu s-a dus să își facă investigații complete?

Femeia deveni dintr-o dată țâfnoasă.

— Și de ce să se ducă? Chiar dacă i se descoperea boala, cu ce să o trateze? Abia avem bani să trăim de azi pe mâine.

— Nu are un loc de muncă? interveni Crina.

— Ba are, e cizmar. Dar nu are un atelier al lui. Cine are nevoie vine acasă, iar el face aici tot ce trebuie.

Cei doi cerură să vadă camera de lucru, dar nimic suspect nu le sări în ochi. Înainte să plece, Crinei îi veni în minte o întrebare.

— Știți cumva dacă are prieteni la București?

Duduia roși.

— Are, are, lual-ar dracu' să-l ia.

Bună fată!, urlă Iolanda.

— Știți cine anume? intră și Vlad în joc.

— O scriitoare, o anume Smaranda Boitan…

Cei doi îi mulțumiră femeii și părăsiră apartamentul îndreptându-se spre cea de-a treia locație.

Îți spune ceva numele ăsta?

Crina dădu din cap, de parcă cealaltă ar fi putut să o vadă.

— Da, se trezi ea vorbind. A fost una din autoarele lui Bogdan. A plecat cu vreo trei ani în urmă, cu scandal și tot ce trebuie. Din câte am auzit a avut și o aventură mică, mică, cu Bogdan.

— Vorbești singură? se interesă Vlad.

— N-am voie? i-o tăie ziarista.

Familia Constantin stătea într-un bloc de patru etaje, cu o singură scară, tocmai la cel din urmă cat. Bărbatul care le deschise avea în jur de șaptezeci de ani și abia de se mai ținea pe picioare. Crina știa că e vorba de tatăl lui Mihai Constantin, bolnav de cancer la stomac.

Bătrânul îi pofti în garsoniera curată rugându-i să ia loc. În timp ce el abia se sprijinea în baston, încercând să ajungă la fotoliu.

— Mihai nu a dispărut, spuse el cu emoție. E în Viena, se operează. N-am putut să-l însoțesc, dar soția lui e acolo și mă ține la curent cu tot ceea ce se întâmplă.

— A fost operat? întrebă Crina.

— Da, ieri. Mioara mi-a spus că e totul bine. Tumoarea a fost îndepărtată, mai așteptăm o săptămână pentru a fi siguri, apoi se va întoarce acasă, zâmbi el ușurat.

— Cam asta a fost, îi spuse Crina Iolandei, în timp ce se îndrepta spre casă.

Odihnește-te, vorbim mai târziu.

„Nu-mi mulțumi”, gândi Crina.

XVI

Bogdan a plecat târziu și s-a întors înainte să mă trezesc. L-am auzit când a venit, dar nu eram pregătită să mă dau jos din pat. În primul rând că regretam felul în care mă purtasem de cu seară, apoi… ei bine, cred că începea să-mi placă personajul iar eu nu făceam decât să mă port ca o nebună.

M-am îndreptat ușor spre baie, m-am spălat, m-am schimbat și mi-am băut cafeaua în liniște sub privirea întrebătoare a lui Bogdan. Până la unsprezece, când Crina s-a întâlnit cu Ștefan Lupu, niciunul dintre noi n-a scos un cuvânt. Apoi au urmat anchetele la domiciliile celor trei dispăruți, așa că n-am avut timp să schimbăm prea multe vorbe.

Abia când am terminat cu ardeleanca m-am lăsat obosită pe canapea lângă el, încercând să memorez tot ceea ce auzisem.

— Ce părere ai? m-a întrebat el.

Era ora optsprezece și abia atunci reuși să îmi adreseze un cuvânt.

— Cred că Horațiu Vidal e mort, la fel cum cred că Ștefan Lupu e suspect.

Se afundă în canapea fără să mai spună nimic. Carmen ne servi cina, ceva friptură cu o încercare nereușită de salată orientală. Dar niciunul dintre noi n-a făcut mofturi, am mâncat în liniște. Abia când el s-a ridicat să plece, mi-am dat seama că nu voiam să-i dau drumul. Dumnezeu știe ce s-a petrecut în momentul ăla în capul meu, dar m-am agățat de cea mai penibilă scuză posibilă.

— Așteaptă, trebuie să lămurim problema cu privire la Ștefan Lupu.

— Am crezut că azi nu vrei să mă interoghezi.

— Adevărul e că până acum n-am vrut.

Mi-a zâmbit ștrengărește, de parcă el ar fi înțeles ceea ce eu nu puteam pricepe. I-am cerut lui Carmen bere pentru el și cafea pentru mine. Știam că nu voi putea dormi, oricum, până când Mihai nu mă va anunța că l-a găsit pe Ionuț Pleașcă viu și nevătămat pe cine știe

unde. În plus, trebuia să apară și informațiile cu privire la fostele iubite ale lui Bogdan. Cazul ăsta mă făcea să-mi doresc să trăiesc, asta dacă n-ar fi intervenit și amintirile trecutului. Mi l-am alungat pe Valer din minte și m-am concentrat asupra oaspetelui meu. În fine, nu era un oaspete în adevăratul sens al cuvântului. Și nu înțelegeam de ce a venit la prima oră la mine și n-a încercat să plece până la ora aceea târzie.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus aseară că am nevoie de tine azi, am început eu, pe un ton scorțos.

— Nu mi-ai spus, recunoscu el. Dar te-am lăsat într-o stare… ei bine, voiam doar să știu dacă ești în regulă.

Am oftat. Nu, nu eram. Încă îl mai visam pe Valer și pe mama lui. Uneori visam și pisica spânzurată în baia mamei. Nu puteam fi bine după asemenea vise. Dar nici nu eram dispusă să recunosc.

— Sunt în regulă. După care am simțit nevoia să trec direct la subiect. Care e povestea cu banii dintre tine și Ștefan?

— E o poveste stupidă. El susține că am publicat mai multe cărți decât în contract și că mi-am scos mai mulți bani, fără să-i dau și lui partea.

Am ridicat din sprânceană. Când vine vorba de bani, nu am încredere nici în mine.

— Și? Care e adevărul?

— Adevărul e că fabulează. Ăsta e adevărul. Nu aș fi avut nici un motiv să fac asta.

— Aha, am făcut eu. Sigur, cum să nu.

El râse cu gura până la urechi.

— Serios că n-am făcut asta. Dar Ștefan trece printr-o perioadă financiară mai grea și nu are pe cine jumuli.

— Mda.

Râse din nou, parcă amuzat de lipsa mea de încredere.

— Ok, recunosc că mai am să-i dau bani din contract, vreo două sute de mii de lei. Dar știe bine că n-am acești bani în momentul de față. Nu e chiar ușor să ai o editură. Nu e ca și cum ai avea o afacere de camătă.

Am zâmbit și eu, iar de data asta eram sinceră.

— Ce alte motive de ură are?

— Destule, spuse el calm. Dar cine crezi că-l poate înțelege? Ștefan e o ființă duplicitară. Dacă lui nu îi e bine, nu trebuie să-i fie bine nimănui.

— E un punct de vedere, am recunoscut eu. Dar Smaranda Boitan?

Am observat că a roșit ușor, apoi a luat o gură de bere și a oftat.

— Ei bine, nu e chiar o poveste lungă. Smaranda a scris o carte de bucate, destul de bine vândută. Habar nu ai cât de bine se vând cărțile de bucate, sunt în top. Smaranda tânără, frumoasă, iar eu nu am rezistat farmecelor ei. A fost doar o noapte, dar după aceea ea a cerut cincizeci la sută din profit. Avea impresia că dacă s-a culcat cu mine, avea dreptul să-mi ceară și sufletul. Iar eu n-am făcut decât s-o întreb dacă de fiecare dată când se culcă cu cineva cere bani. De atunci n-am mai auzit de ea.

— Cum dracului nu ți-ai amintit povestea asta?

A ridicat din umeri.

— Eh, nu trebuie să țin minte toate prostiile.

— Sunt curioasă, domnule editor, de câte ori ți s-a întâmplat să te culci cu scriitoarele tale?

Mi-a aruncat o privire rece.

— Hei, doar nu crezi că fac asta cu fiecare scriitoare care-mi calcă pragul. A fost prima și ultima.

— Trist, am concluzionat eu. Mă așteptam la ceva mai mult.

În dimineața zilei următoare am primit informațiile legate de fostele iubite ale lui Bogdan. Violeta și Bianca, împreună, vizitaseră Satu Mare cu două săptămâni în urmă. A dracului coincidență! Trebuia neapărat să vorbesc cu ele, chiar dacă asta însemna să le aduc în cubul meu de cristal. Am oftat îndurerată. Deja trei oameni care intrau și ieșeau după bunul plac mi se părea prea mult. Bine, nu aveam de gând să le invit și pe ele la cină.

Următoarea informație îmi veni la ora 12:30. Mihai m-a sunat personal.

— L-am găsit pe Ionuț Pleașcă. De fapt, inspectorul Ionuț Constantin l-a găsit.

— Era în Satu Mare?

— Te miri?

Am dat din cap de parcă ar fi fost cu mine în cameră. Cel puțin, în timpul ăla, îmi făceam exercițiile de întreținere și în felul ăsta îmi lăsam și nervii să se scurgă prin pori.

— Mă mir, da.

— L-au găsit mort, pe o stradă pustie. Drogat până la refuz. Nu îi lipsea nici un organ.

— Aha, mă așteptam.

Oftă și făcu o pauză lungă. Apoi vorbi din nou.

— Vera e la spital.

M-am oprit pe bandă. Încă o simțeam mergând sub picioarele mele, dar eu nu eram în stare să le mai mișc. Am sărit de pe aparat și mi-am aprins o țigară. *Bluetooth*-ul aproape că își dorea să se smulgă singur din urechea mea. Nu voiam să știu decât că e moartă. Nimic altceva. Am încercat, fără succes, să schimb subiectul.

— Despre Mihai Constantin ai aflat ceva?

— Lala, știi bine că Mihai Constantin e teafăr, dacă putem spune așa. Nu schimba subiectul.

— Nu mă interesează, am țipat eu. Poți să mă anunți când moare, și mi-am tras *bluetooth*-ul din ureche, m-am aruncat pe canapea și am început să trag isteric din țigară.

Și ce îmi păsa mie că mama e în spital? Ar fi trebuit să fie acolo de mult. Dar nu la un spital normal, ci la cel de nebuni. Doar că tata a fost prea domn și a luat problema asupra lui. A spus mereu că totul va fi sub control, copilul nu va avea de suferit, nu, avea el grijă să fie așa. Și, cu toate astea, iată cum copilul are de suferit. Iată cum mă chinuie încă acele amintiri. Iată cum mă perpelesc și mă ard pe dinăuntru și cum nu pot lăsa durerea deoparte. Din contră, nu fac decât să o scot la suprafață.

Furie. Ăsta e cuvântul corect: FURIE!

Am simțit nevoia nestăvilită să-mi opresc furia. Nici nu mi-am dat seama când țigara s-a apropiat de pielea mea și a făcut-o să sfârâie, ridicând în aer un miros de prăjeală.

— Ce faci? strigă impacientată Carmen. Mi-a smuls țigara din mână și a dat fuga în bucătărie să aducă

o alifie contra arsurilor.

Am rămas șocată de propriul meu comportament. Parcă eram o copiliță tâmpită. Nu îmi venea să cred că am făcut asta. Dar și mai ciudat era că nu simțeam arsura. Carmen a apărut cu alifia în mână, bombănindu-mă în felu-i caracteristic.

— Uneori parcă îți ia Dumnezeu mințile… Ce e în capul tău?

Nu știam ce să-i răspund. Dar cu siguranță mă simțeam mai bine. Durerea a pus capăt furiei mele.

— Uneori aș vrea să mor, am spus eu.

Ea se opri și mă privi speriată. Unguentul aproape că-i căzu din mână.

— Lala, doar nu vorbești serios!

M-am ridicat brusc și mi-am șters unguentul de pe mână. Furia reîncepea să-și facă simțită prezența.

— Sigur că vorbesc serios. Ce am eu? N-am nimic. Lasă-mă în pace, pleacă de aici!

Carmen sări în picioare și porni spre bucătărie trântind ușa în urma ei. Da, mă simțeam vinovată. Mai mult de atât, Carmen era singura care rămăsese lângă mine de-a lungul timpului. Mă simțeam ca un rahat și totuși furia mă stăpânea.

M-am așezat la birou și mi-am aruncat ochii pe datele pe care mi le furnizase Mihai. L-am sunat pe adjunctul lui și l-am rugat să mi le trimită pe cele două doamne, Violeta și Bianca, chiar azi, iar pe Ioana Popescu pe seară. Trebuia să vorbesc cu toate. Nu aveam de ales. Între timp am încercat să dau de Smaranda Boitan, așa că l-am rugat pe unul dintre colegii mei să o caute, dându-i datele de contact pe care le aveam de la Bogdan.

Mintea mea începea să pună cap la cap informațiile. Am început cu Spitalul Județean II din Satu Mare. Am trecut cu vederea peste cele patru victime colaterale și am ajuns să mă gândesc cu însuflețire la Ștefan Lupu. Urmărisem întreaga conversație și am reușit, de câteva ori, să-i surprind privirea. Știam că minte. Mințea și nu știam care anume era minciuna. Îmi dădeam seama că trebuie să o las pe Crina să mediatizeze puțin cazul, deja mergeam pe bâjbâite, iar poliția nu li se adresa oamenilor în mod direct. Pentru că erau îngrădiți. Îmi dădeam seama că mediatizarea

cazului avea să producă ceva haos, dar știam din experiență că vor ieși multe lucruri urâte la iveală.

Am sunat-o pe Crina și i-am explicat exact ce vreau de la ea. O știre. Fără prea multe detalii, fără a pune în evidență numele victimelor colaterale și, mai ales, fără a aduce în prim plan bănuiala că în Județean II exista ceva sau cineva necurat. În schimb, i-am dat voie să spună de semnătură. Eram convinsă că acolo era întreaga cheie. Semnătura. Nu, nu m-am referit la Stelian Munteanu, ci chiar la Bogdan Hrib. Trebuia să încep să joc murdar. Jocurile murdare îmi plac cel mai mult și scot la iveală lucruri interesante.

M-am întins pe canapea gândindu-mă cu încăpățânare la Ștefan Lupu. Nu mă gândisem cu adevărat să-l verific, dar simțeam că e momentul să intru în dedesubtul vieții lui.

Mi-am notat frenetic pe carnețel:

Ureche, ochi, degete, dinți, trandafiri ofiliți…

M-am oprit acolo, dându-mi seama că nu am luat prea în serios trandafirii. Nu îmi imaginam cu adevărat ce ar putea să reprezinte. Trebuia să fac câteva cercetări amănunțite, așa că am subliniat de două ori cuvântul. Poate că Bogdan avea o vagă idee despre asta, dar nu eram hotărâtă să-l văd și azi.

Încercam să găsesc legătura dintre Horațiu Vidal, criminal și Bogdan Hrib – deja eram convinsă că domnul Vidal a dispărut pentru totdeauna din peisaj – când am auzit o bătaie timidă în ușă. Inima a început să mi-o ia la trap. Abia o mai puteam stăpâni. Dintr-o dată, m-am gândit la Vera, mama. Știam că nu mi-ar călca pragul, dar mintea mea o lua razna cu adevărat.

Am văzut-o pe Carmen îndreptându-se spre ușă și aproape că am închis ochii când s-a apropiat de vizor. S-a întors spre mine cu o față debusolată.

— O fetișcană blondă, îmi spuse ea.

Am respirat ușurată, cu toate că nu mă puteam împăca cu faptul că un alt străin îmi va călca pragul. I-am făcut semn să deschidă în timp ce mi-am aprins o țigară. Trebuia să-mi țin panica în frâu.

Violeta Giambașu părea a fi mult mai mică, cu toate că avea douăzeci și cinci de ani. Chipul îi era copilăros, iar trupul zvelt, dar fragil. Privirea ei pisicoasă, alintată, de un albastru clar, ar fi pierdut orice bărbat. Cu toate astea, blondul nu părea să o prindă, ținând cont că tenul îi e închis. I-am oferit un scaun și aveam de gând să fiu sinceră cu ea. Deja mă plictisisem de jocul de-a șoarecele și pisica. Era timpul ca oamenii să înțeleagă ce tot caută în casa mea.

— Îmi cer scuze că te-am chemat aici, am început eu, ținând țigara între buze. Nu mă simt prea bine și n-am voie să ies din casă. Un coleg de-al meu te-a condus, nu?

M-a privit speriată, de parcă s-ar fi așteptat să o cert.

— Da, mă așteaptă la intrare.

Am dat ușor din cap.

— O să trec direct la subiect, Violeta. Pot să-ți spun așa, nu?

— Da, s-a grăbit ea să-mi răspundă. La drept vorbind, îmi plăcea când oamenii încercau să-mi facă pe plac. Sunt perfect conștientă că intimidez ușor fetițele răsfățate.

M-am așezat pe canapea. O strategie proastă, de acolo nu pot domina, pentru că sunt mai jos decât cel așezat pe scaun, iar atunci când vrei să domini, întotdeauna, trebuie să fii la înălțime, la propriu. Cu toate astea nu îmi făceam griji în privința Violetei, era destul de încurcată și puteam s-o încurc și mai mult.

— Domnișoară, v-am chemat aici să vorbim despre Bogdan Hrib. Îl cunoașteți?

A tras aer în piept și a roșit.

— Da, îl cunosc. S-a întâmplat ceva?

— Destule, am spus eu, hotărând, totuși, să țin de elementul surpriză.

Ea mări ochii.

— Domnișoară, am înțeles că ați avut o relație cu domnul Hrib.

— Destul de scurtă, spuse ea la fel de repede.

— Aha. Am înțeles, de asemenea, că nu v-ați despărțit în cele mai amiabile condiții.

Ochii i s-au umezit, iar mâinile au început să-i tremure. Păsărica avea resentimente.

— Nu, nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții. Dar de ce-ar conta asta?

— O să ajungem și acolo, dacă îmi răspunzi la întrebări. Dacă nu, nu-i o problemă, te trimit la secție.

Trase aer în piept. De obicei, aceste argumente, speriau fetițele cuminți.

— Bine, e adevărat, nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții. Bogdan e un porc.

Supărată micuța, asta înseamnă că nu-mi va da mari dureri de cap.

— Ce anume s-a întâmplat?

— Mi-a spus că are nevoie de o pauză. Știți și dumneavoastră ce înseamnă asta: „dispari din viața mea”. Am încercat să aflu care îi sunt argumentele. Dar el, pur și simplu, mi-a spus că are nevoie să respire. Și asta după ce-am fost alături de el în cele mai grele momente.

— Ce momente grele?

Ea își frământă mâinile.

— Probleme cu editura, era pe punctul de-a da faliment. Ștefan Lupu îl presa. Traducătorii îl presau. Autorii… Oamenii îi plecau pe capete. Eu am fost singura care a rămas lângă el. Când lucrurile au revenit la normal, n-a mai avut nevoie de mine.

— Înțeleg. Am mai înțeles că l-ai amenințat.

Mări din nou ochii vădit emoționată.

— A fost o ieșire, nu aș fi făcut-o cu adevărat. I s-a întâmplat ceva? întrebă ea sincer.

— Încă nu, am plusat eu. Violeta, ești prietenă cu fosta lui iubită, Bianca Stăvulescu?

Ea aprobă dând ușor din cap.

— Am înțeles că, în urmă cu două săptămâni, ați fost împreună la Satu Mare.

Aprobă din nou.

— Aș putea să știu de ce?

Oftă.

— Nu dintr-un motiv anume, aveam nevoie să ieșim din oraș.

Mințea. Știam că minte. Era altceva la mijloc și nu voia să spună. Am zâmbit mișelește, pregătindu-mă de atac.

XVII

— **C**um ai cunoscut-o pe Bianca?

Era deja la al doilea pahar cu apă și nu aveam de gând să îi ofer cafea.

— Am cunoscut-o la un curs de marketing. De fapt, ea m-a recunoscut pe mine ca fiind fosta iubită a lui Bogdan.

— Îl urâți atât de mult încât v-ați împrietenit? am zis pe un ton glumeț.

Ea roși.

— O, nu, nu e vorba despre asta, doar că avem multe lucruri în comun. Poate că ea îl urăște, într-adevăr, dar eu nu. Adică… eu am trecut peste.

Aha, era tot ce-am putut să spun în sinea mea. Cum să nu, păpușă mică, pun pariu că nici nu vă gândiți cum să i-o trageți.

— Vrei să spui că nu v-ați gândit niciodată să vă răzbunați?

Aproape că sări de pe scaun, chipul îi era îmbujorat.

— Doar în glumă, răspunse ea cu jumătate de voce, ceea ce îmi dădea de înțeles că minte de-ngheață apele.

— Sigur, faceți glume din astea tot timpul, sub plapumă, nu-i așa?

Dădu să-mi răspundă, dar i-am făcut semn că nu e cazul.

Ne-am despărțit în cele din urmă și am văzut-o răsuflând ușurată când a părăsit apartamentul. Vorbisem cu cel care a adus-o să fie numai urechi dacă dă vreun telefon. Dar am mari dubii că ar mai fi avut timp, căci Bianca Stăvulescu a apărut la numai cinci minute.

O tipă minionă, îmbrăcată sport, cu niște colanți mult prea strânși pe fese și cu o eșarfă roze ce nu își avea locul în peisaj. Șatenă spre blond, cu ochii ca două bile negre.

Am poftit-o să se așeze, iar ea mi-a zâmbit malițios. Nu îmi făceam griji, cu toate că părea, la prima vedere, o ființă agresivă. Poate că începeam să înțeleg

prietenia dintre cele două: Violeta era ușor de manipulat, iar Bianca te persuada din priviri.

— Persuasiune, am zâmbit eu.

— Poftim?

— Nimic, vorbeam singură. Știi de ce te afli aici?

Se aruncă pe scaun cu un gest teatral.

— Nu știu nici de ce sunt aici, nici de ce sunt adusă cu poliția. Mi se pare că aici e un apartament privat, nu cameră de interogatoriu.

— Ne-am emancipat, i-am trântit-o eu. Pe vremea mea poliția te aducea în șuturi, acum fac pe șoferii. Trebuia să-ți punem la dispoziție limuzina?

Se strâmbă, dar nu îndrăzni să-mi răspundă. Am rămas în picioare și mi-am aprins o țigară.

— Ai vrea să nu fumezi? se rățoi ea.

Ok, era culmea nesimțirii, așa că i-am trimis fumul drept în nas.

— Nu! Acum stai liniștită acolo și ascultă-mă. Ești chemată aici pentru că ți-ai tras-o cu Bogdan Hrib.

Hei, nu mă judecați, am și eu limitele mele.

Rămase cu gura căscată.

— Și cum ancheta îi include pe toți cei care au avut sau au legături cu el, ești pe lista suspecților.

— De ce, în sfârșit s-a gândit cineva să-l curețe?

Am râs. Evident, era un râs forțat, dar își atingea scopul.

— Poate tu, domnișoară.

Dădu din mână a lehamite.

— Ar însemna să-i dau prea multă importanță. Iar eu nu le dau importanță porcilor.

Hopa, era a doua care folosea frumosul epitet.

— Așadar, Bogdan e un porc.

— Am crezut că ar trebui să fie domnul Hrib pentru tine, se rățoi ea.

— Doar în pat, drăguță, am răspuns calm.

Ochii i s-au micșorat și furia îi creștea.

— Acum, dacă nu vrei să ajungi în șuturi la secție, să dai declarații și să te amprentez, ar fi bine să stai cumințică acolo și să-mi răspunzi.

— Fie, dar repede, că n-am toată ziua de pierdut.

— Stai liniștită, nici mie nu îmi face vreo plăcere compania ta.

Carmen ieși din bucătărie și deschise gura:

— O cafea?

Din ochii mei, jur că țâșneau săgeți.

— E criză, dragă, i-am tăiat-o, tu nu te uiți la televizor?

Dispăru la fel cum apăruse. Bianca profită de ocazie pentru a se strâmba.

— Așadar, drăguță, am înțeles că atunci când te-ai despărțit de Bogdan, l-ai amenințat.

Ea zâmbi în colțul gurii.

— Eu nu ameninț, doar promit.

— Oh, ne uităm la filme americane, așadar. Foarte frumos. Vrei să-mi spui care a fost problema?

— Dar tu, vrei să-mi spui de ce mă interoghezi?

— Pentru că ești suspectă într-un caz de crimă.

Mări ochii.

— L-au omorât?

— Aproximativ, am blufat eu.

Rămase o clipă cu privirea pierdută, apoi vorbi fără să o mai împing eu de la spate.

— Lui Bogdan nu îi place viața în doi. Ăsta e adevărul. După ce m-a invitat să mă mut la el, s-a gândit că îl sufoc și m-a dat afară. Iar eu îmi făcusem planuri.

— Eu am crezut că te-ai autoinvitat în casa lui.

— Măgarul, pufni ea. Așa spune mereu.

I-am făcut semn să se calmeze. Simțeam că-i dau un pumn dacă mai ridica o singură dată glasul.

— Cum ai cunoscut-o pe Violeta Giambașu?

Am văzut-o frecându-și mâinile.

— Violeta e o proastă. Am cunoscut-o la un curs de marketing. Știam că fusese iubita lui Bogdan și încă îl mai jelea când am intrat eu în viața ei. Adevărul e că încă se mai gândește la el. Încerc să o țin pe lina de plutire.

— Foarte nobil, am notat eu ironic. Ce-ați căutat la Satu Mare?

Rămase tăcută o clipă. Clipea des, ceea ce însemna că se pregătește să mintă.

— Pur și simplu, am vrut să ieșim din București.

Priviți un maestru.

— Știi că Violeta a fost aici înaintea ta?

Clipea și mai des, dar nu avea curaj să deschidă gura.

— Nu asta mi-a spus ea.

A roșit. Era furioasă dar, în același timp, îi părea rău că a fost prinsă cu minciuna.

— Oh, la dracu', proasta aia nu știe să-și țină gura!

Am ridicat din umeri.

— Deci, care e varianta ta?

— Când m-am despărțit de Bogdan am plecat cu tot cu un contract al unui autor mare. Bogdan n-a apucat să îi dea un exemplar și autorului, așa că știam că, în momentul în care-l fac dispărut, trebuie să o ia de la capăt. Doar că autorul s-a enervat și n-a mai vrut să semneze. Așa că i-am oferit lui Ștefan Lupu ocazia vieții lui.

Mmm, mmm, doar asta sună în mintea mea. Încă clipea. Jumătate de adevăr.

— Ok, și cealaltă parte?

Se înfurie de-a binelea.

— Proasta aia chiar nu și-a ținut gura? Oricum, ce vă interesează pe voi că mă culc cu el? Vorbim de viața mea privată.

Recunosc, m-a șocat. Și a văzut și ea asta.

— Ah, făcu deznădăjduită.

— Dap, i-am spus eu, lăsând un zâmbet malițios să mi se întindă pe chip. „Proasta aia” n-a spus nici un cuvânt.

Nu știu de ce nu i-am răspuns la telefon lui Bogdan întreaga zi. Simțeam nevoia să îl văd, dar aveam și o strângere în piept care nu îmi dădea voie. Am privit telefonul de câteva ori, apoi l-am dat pe silent. Carmen mă acuza din priviri ori de câte ori trecea pe lângă mine. La ora douăzeci și unu s-a prezentat și Ioana Popescu, distrăgându-mi atenția de la nebuniile din mintea mea.

Recunosc, Ioana era într-adevăr o bombă sexy. Genul acela de femeie pe care și-o dorește atât partea feminină cât și partea masculină. Cu toate că n-am fost niciodată tentată să bag o femeie în pat, acum imaginația mea o lua razna. „Trebuie să-ți iei un vibrator”, mi-am vorbit mie.

O femeie înaltă, zveltă, cu trup perfect, mlădios, ca o trestie. Un păr negru și lung, prelingându-i-se pe lângă chip. Doi ochi de-un albastru intens mă învăluiră. Era

îmbrăcată normal, într-o pereche de blugi și o bluză de bun simț. Am rugat-o să ia loc pe canapea. De data asta chiar simțeam nevoia să fiu la înălțime. I-am explicat în două cuvinte că am chemat-o să vorbim despre Bogdan Hrib, iar ea nu a făcut nici un gest. Era prima dintre cele trei care nu își arăta sentimentele pe chip. O femeie periculoasă.

— Bogdan mi-a spus că într-o zi ai dispărut din viața lui fără nici un cuvânt.

S-a fâțâit ușor pe canapea, dar nu părea nervoasă, doar nu își găsea locul.

— Nu îmi plac despărțirile.

„Nici mie disparițiile”, am gândit fără să vreau, pe retină revenindu-mi imaginea lui Valer.

— Nu contest asta, am zis eu. Dar de ce ai luat această decizie?

— Bogdan… e imatur, spuse ea. Am crezut că un bărbat mai în etate mi-ar satisface nevoile intelectuale, dar nu s-a întâmplat așa.

Și eu, proasta, crezusem că e vorba doar de sex…

— Tot nu înțeleg decizia ta. Ai plecat fără nici un cuvânt.

— Dacă l-ar fi interesat, m-ar fi căutat. Dar lui Bogdan nu-i plac relațiile lungi, se simte sufocat.

Da, auzisem asta aproape toată ziua, cred că începeam s-o cred. Am dat ușor din cap.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-ai luat această decizie?

Oftă.

— Nu pot explica, pur și simplu așa mi-a venit.

— Ai sperat că o să te caute?

Ochii ei albaștri se pierdură în ai mei.

— O fracțiune de secundă, poate, dar, la drept vorbind, nu am crezut cu adevărat că o va face.

Discuția noastră a continuat tot în felul ăsta încă o jumătate de oră, apoi ea a plecat și eu am rămas privind telefonul. În cele din urmă am răspuns, nu îl puteam amâna pentru totdeauna.

— În sfârșit, se auzi glasul lui Bogdan.

— Unii oameni fac anchete, i-am spus eu.

— Puteai răspunde, totuși.

— Nu puteam, pentru că îți interogam fostele iubite.

A făcut o pauză, apoi a râs.
— Și, ceva suspecți?
— Vreo trei, am răspuns eu.
— Trebuie să vorbim, schimbă el subiectul.
A trebuit să-l chem la mine, cu toate că mă simțeam epuizată.
A ajuns după zece minute, ceea ce mi-a dat de înțeles că fusese în preajmă, poate chiar le urmărise pe cele trei. Părea epuizat și trist. I-am oferit o cafea, oricum nu aveam chef de-o cină în doi. Nu de data asta.
Stătea în picioare, nici măcar nu a încercat să se atingă de vreun scaun, de parcă asta ar fi însemnat sfârșitul lui.
— Te ascult, am spus eu.
Mi-am surprins propriul glas. Era plin de compasiune.
Abia atunci am observat că mâinile îi tremurau. Și-a intodus mâna dreaptă în buzunarul hainei și a scos un bilețel. Mi l-a înmânat și abia atunci s-a așezat.
L-am deschis cu unghiile, mă bucuram că nu mi le rosesem din carne. Litere mici, dintr-un ziar de duzină, probabil. De fapt erau cuvinte, lipite, care formau o singură propoziție:

RĂZBUNAREA BATE LA UȘA TA

Am zâmbit. Pentru prima dată aveam ceva palpabil. L-am sunat imediat pe Mihai și l-am rugat să trimită pe cineva să ia amprentele de pe probă. Nu mă așteptam să găsesc alte amprente decât ale lui Bogdan, dar merita încercat.
— Sunt doi, am spus, făcându-l pe Bogdan să mărească ochii. Unul lucrează în Satu Mare, altul aici. Ținând cont că Bianca și-o trage cu Ștefan… Dar, nu, ar fi prea evident.
Tresări. Era șocat.
— Ce?
— O poveste lungă, i-am spus eu.
— Hmm.
Am zâmbit.
— Nu cred că ești în pericol real. Dar, cu toate astea, o să te pun sub protecție.
— Da, murmură el.

Am rămas câteva clipe tăcuți, de parcă și unuia, și celuilalt, ni se terminaseră cuvintele. Ceea ce am făcut ulterior încă nu-mi pot explica, nici în acest moment în care viața îmi e pusă în pericol, iar amintirea este îndepărtată și rece.

— Sufăr de agorafobie.

El a mărit ochii, dar nu a spus nimic. Nu i-am putut citi trăirile. Nu știam dacă avea sau nu așa ceva, dacă îi păsa de ceea ce simțeam și suferеam.

— Cred că am ghicit, mi-a spus în cele din urmă. M-am gândit că e ceva de genul ăsta. Să știi că sunt un foarte bun ascultător.

Eram sigură că e, dar, dintr-o dată, nu am mai avut nici un chef de vorbă.

— Probabil că ești, dar n-am încredere în tine.

S-a ridicat și a plecat. Fără să spună nici un cuvânt.

XVIII

Crina se trezise abătută. Darius îi ținea locul pentru câteva zile, dar asta nu însemna că era mai liniștită. Lucrurile păreau să se afunde și adevărul nu dădea semne să iasă la suprafață. Se întâlni cu Vlad la un băruleț din apropierea casei. Își comandă o cafea și așteptă ca noul ei coleg să termine de răsfoit ziarul.

— Sunt convins că pe undeva, pe aici, trebuie să existe un indiciu. Mi-e greu să cred că nimeni nu a văzut nimic. Nu trăim într-un oraș tocmai calm, spuse el.

Crina dădu ușor din cap. Nu avea de gând să-i spună că vorbise cu Iolanda și că ea era convinsă că există un complice la București, așa cum nu avea de gând să-i dea nicio altă informație importantă. Oricum nu era relevant pentru el.

— Mergem la Județean II, spuse Crina, după ce își bău cafeaua.

Bărbatul își ridică privirea spre ea.

— De ce?

Crina plăti și porni fără să îi dea vreun răspuns. De asemenea, până ajunseră la spital, nu scoase nici un cuvânt.

Opri o asistentă și se interesă de doctorul Marian Lupu de la Urgențe. Femeia îi indică un bărbat înalt, mult mai înalt decât Ștefan, cu o chelie proeminentă și o privire ca de gheață.

— Coincidență de nume? se interesă Vlad.

— Da, recunoscu simplu Crina. Pe fosta lui soție o chema tot Lupu.

— Așadar, încă îl bănuiești pe Ștefan Lupu.

Ea ridică din umeri încercând să nu emită nicio părere.

Doctorul Marian Lupu nu avea nici un pacient, așa că stătea liniștit în mijlocul camerei de gardă, mâncând o roșie așa cum mănâncă un om un măr.

Crina și Vlad se prezentară.

— Oh, îmi cer scuze, spuse el, ștergându-și palmele pe halatul alb și strângându-le, pe rând, mâinile. Scurta pauză de masă, zâmbi doctorul.

Vlad începu să studieze încăperea, în timp ce Crina scoase din geantă patru fotografii pe care le plasă pe masa mică. Doctorul le privi cu interes.

— Da? zise el ușor încurcat.

— Recunoașteți vreunul dintre acești oameni?

Doctorul îi zâmbi ziaristei și se uită din nou.

— Da, cred că mi-au fost pacienți. Adică nu direct. Știți, o vreme am fost pe la toate secțiile, mai mult ca asistent decât ca doctor. Nu se găsea nici un loc pentru mine. Abia când doctorul Grunoiu a ieșit la pensie, am reușit să prind un loc numai al meu. Zâmbi.

— Ce vă amintiți în legătură cu ei?

Doctorul le făcu semn să se așeze pe paturile dedicate pacienților. Atât Crina, cât și Vlad preferară să rămână în picioare.

— Pe doamna Vere mi-o amintesc destul de bine. Eu o duceam dintr-o secție în alta. A fost ajutată de doctorul Chiriță dar, din păcate, acesta a plecat din țară. Oricum, din câte îmi amintesc, doamna Vere nu a mai venit la control de atunci.

Privi următoarea fotografie și bătu cu degetul ușor pe chipul bătrânului.

— Nu țin minte cum îl cheamă…

— Marcel Mihai, interveni Crina.

— Da, probabil. Nu am avut de-a face în mod direct cu el, dar era prieten cu domnul Corlone.

Vlad se învârti un timp prin încăpere și se întoarse spre doctor.

— Domnule Lupu, toți oamenii ăștia au trecut în vreun fel sau altul pe la dumneavoastră.

— Așa e, spuse doctorul. Dar ce s-a întâmplat?

Crina interveni.

— Și doamna Balint?

Chipul doctorului deveni roșu.

— Pe doamna Balint eu am tratat-o după operație.

— Așadar, reveni Vlad, toți acești patru oameni vă au în comun pe dumneavoastră.

— Nu înțeleg, sări de pe scaun doctorul.

Crina îi făcu semn să se calmeze.

— Acasă vorbiți despre pacienții dumneavoastră?

Lupu îi privea dezorientat.

— Da, mai vorbesc, uneori, cu fostul meu cumnat.

— Aha, făcu Crina. Îi dați detalii?

— Nu e interzis, nu?

Vlad ridică din umeri.

— Ar trebui să existe un cod între medic și pacient, dar presupun că nu veți intra la pușcărie din pricina asta.

Bărbatul, cât era de mare, aproape că se ofili.

— Nu înțeleg ce se întâmplă.

Vlad scoase *Gazeta de Nord Vest* din buzunar și i-o aruncă.

— Ar trebui să mai citiți ziarele, domnule doctor.

Sătmarul era împânzit de vestea unei crime. Nu se dădeau prea multe detalii în ziar, în schimb se căuta un bărbat: Horațiu Vidal. Toți cei care ar fi putut da informații ar fi fost răsplătiți cu vârf și îndesat, desigur.

Crina rămase la barul spitalului pentru o a doua cafea, în timp ce Vlad se plimba pe afară dând telefoane. Se gândea că ar trebui să o ia de la capăt. Să interogheze fiecare victimă colaterală în parte. Și ei i se părea imposibil ca nimeni să nu fi văzut nimic. Vecinii, de asemenea, trebuiau interogați. Niciodată nu se știe de unde iese o informație. Și dacă știa ceva despre poliție, știa că și cel mai nesemnificativ detaliu contează. Își dădea seama că de data asta nu mai gândea ziarista din ea, ci omul. Cu siguranță un om fusese ucis, tăiat în bucăți și Dumnezeu mai știe ce i se întâmplase. Lucrurile nu puteau rămâne așa. Puse mâna pe telefon și formă un număr. Sună de câteva ori și când își pierduse orice speranță că persoana apelată va mai răspunde, îi auzi glasul strangulat.

— Ai dormit sub pământ? începu Crina.

— Aproximativ, am primit un bilet de amenințare.

Crina tăcu o clipă.

— Detaliază.

Bogdan oftă. Îi explică în câteva cuvinte cum arată biletul și, cu un accent grav, îi recită ce scria pe el:

— „Răzbunarea bate la ușa ta”

— Vor să te sperie, fu de părere Crina. Nicidecum să te omoare. Doar vor să știi că totul e din vina ta.

— Mulțumesc, acum mă simt mai vesel.

Crina făcu o grimasă.

— Nu am zis că e vina ta. Nu poate fi vina ta că un nebun umblă în libertate.

— Mda.

— Hei, capul sus, îl vom prinde!

— De când ești tu polițistă?

Crina rânji.

— Ce contează, îl voi prinde.

Vlad intră ca fulgerul în cafenea. Ziarista închise telefonul și așteptă veștile.

— Un domn, la tine la redacție, spuse el repede. Te așteaptă, are date despre cizmar.

Cei doi alergară într-un suflet spre sediul ziarului.

Crina intră în birou și pe locul ei zări un bărbat între două vârste, cu figură comună. Era îmbrăcat într-un trening bej și părea puțin emoționat.

Bărbatul se ridică curtenitor și se prezentă:

— Sunt Vasile Pleașcă, cititor de apometre, preciză.

Crina își aruncă geanta pe un scaun și își reluă locul de drept. Bărbatul rămase în picioare sub privirea atentă a lui Vlad.

Ziarista le făcu semn să aștepte o clipă. Era convinsă că Iolanda ar vrea să audă asta, așa că dădu drumul echipamentului. Se obișnuise cu camera mică și microfonul ce îi țiuia în urechi. Așa că nu ieșea din casă înainte de-a și le pune.

Probleme?, se auzi vocea în timpanul ei.

Crina mormăi un fel de „da”, în timp ce se prefăcea că se uită peste niște acte. Când Iolanda o anunță că e totul în regulă, își ridică privirea spre cititorul de contoare.

— Am înțeles că aveți detalii despre dispariția lui Horațiu Vidal.

Bărbatul ceru voie să se așeze și un pahar cu apă. Crina rugă o colegă să-i aducă o sticlă de apă plată și își reluă interogatoriul.

— Așadar, ce ne puteți spune?

Bărbatul luă o gură de apă și își șterse sudoarea de pe frunte.

— Îl cunosc pe Horațiu, începu Pleașcă. Am fost vecini un timp, până s-a mutat la nebuna aia de Magda. Am fost și atunci de câteva ori la el, dar lu’ Magda nu îi plăcea să i se intre în casă.

Luă o nouă gură de apă și privi la fereastra din spatele Crinei.

— Tare cald îi, se văicări el. Uff, l-am văzut pe Horațiu acum vreo trei săptămâni, cred că era miercuri sară. Bea mult. Știți, doamnă Dunca, uneori beutura face din om neom.

Crina dădu din cap.

— Spuneți despre ultima seară când l-ați văzut pe Horațiu.

Bărbatul își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca bluzei de trening.

— Era pe strada Arinului, lângă un tomberon. Am intrat în vorbă cu el și l-am rugat să-l duc acasă, dar mi-o zâs că nu vrea, că se întâlnește cu o doamnă. Una din capitală și că o așteaptă acolo. Oftă. Eu m-am tot rugat de el să vină, că era târziu și beznă și nu știi peste cine dai pe drum. Dar nu o vrut.

— A spus cumva cum o cheamă pe doamnă? interveni Vlad.

Bărbatul bău din nou din apa plată.

— O zâs un nume, ceva cu B… Biotan sau așa ceva, dar nu îl înțelegeam pentru că era beat.

— Boitan? interveni Crina.

Bărbatul se lumină la chip.

— Da, Boitan, așa o zâs, Boitan.

XIX

Căutam informații despre Smaranda Boitan de mai bine de două ore, am pus toată poliția pe urmele ei și toate instituțiile abilitate, când Bogdan apăru în ușă cu un buchet mare de trandafiri.

— Îmi pare rău!

Cred că nu îmi păsa de părerea lui de rău nici cât negru sub unghie, dar nu aveam de gând să-l fac să se simtă prost.

— Pot să…

— Poți să, am răspuns eu și în același timp mi-a sunat telefonul. Țineam casca la ureche, era deja o dependență.

— Da.

— Mihai sunt. Am găsit-o…

A făcut o pauză cam lungă. Mai întâi m-am gândit că e rănită, lovită, bătută, dar nicio clipă că ar fi…

— E moartă…

Am scos un sunet sinistru printre buze. Bogdan m-a privit șocat. Cred că am închis și-am deschis ochii în semn de durere profundă.

— La dracu'! Unde?

— Pe Magheru.

— Ce dracu' căuta în București, n-ar fi trebuit să fie la Satu Mare?

— Din declarațiile prietenului ei s-a întors ieri dimineață cu trenul. L-a sunat din gară, i-a spus că mai are ceva de făcut și în jurul prânzului ajunge acasă…

— Dar nu a mai ajuns, am completat eu.

— Da.

Am tăcut o clipă încercând să îmi adun gândurile. Apoi, fără să gândesc cu adevărat, am spus:

— Sperie-o bine pe Violeta Giambașu și adu-o la mine.

Am închis telefonul și am rămas un timp în fața calculatorului. Mii de întrebări îmi alergau prin cap. Unde e corpul lui Vidal? Cu cine s-a întâlnit Smaranda? De ce? Ce a aflat?

— Unde ai fost ieri dimineață? m-am întors spre Bogdan.

— La firmă, mi-a răspuns el calm.

— Ai văzut-o, din întâmplare, pe Smaranda Boitan?

El se încruntă.

— Nu, nu am văzut-o. Ce s-a petrecut?

Am scos un fel de mârâit printre buze.

— În fine. De ce-ai venit?

Poate că încă eram furioasă. Nu îmi place ca oamenii să mă trateze ca și cum n-aș exista. Deși, culmea, eu nu exist. Dosarul meu e secret, viața mea e secretă. Eu sunt un secret. Vreau ca toți să îmi stea la dispoziție, să îmi spună ce simt și de ce. Pentru că ăsta a fost dintotdeauna scopul meu în viață. Cred că eram îmbufnată, cu toate că nu îmi puteam da seama de ce. Interiorul îmi e ca un cub de gheață și, totuși, ceva se topea înlăuntrul meu. Nu eram supărată pentru că plecase, îmi dădeam seama că mă enerva simplul fapt că el s-ar fi putut gândi la celelalte, la fostele.

— Ioana a dispărut, a zâmbit el.

M-am încruntat. Uitasem complet de actuala. Nu știu de ce, dar îmi venea să-l pocnesc.

— Uneori oamenilor le mai vine și mintea la cap, am spus eu.

S-a ridicat în picioare și m-a privit drept în ochi.

— De fapt, am venit să-mi cer scuze pentru ieri.

— Nu ți-am spus că nu e nicio problemă? aproape că am țipat.

— Nu, nu ai spus.

Eram nervoasă, fără vreun motiv aparent. Nu mă gândeam la crimă, la Smaranda sau la Vidal, și totuși eram nervoasă.

— Am zis acum. Iartă-mă, Bogdan, dar sunt în mijlocul unei anchete și simt că înnebunesc.

Cred că mai aveam multe prostii de spus, dar în momentul în care m-a luat în brațe și m-a sărutat, pentru o secundă am uitat de tot. Doar că a fost o secundă mult prea scurtă, până să-mi apară în minte chipul lui Valer. Nu îmi aduc aminte dacă l-am împins sau dacă l-am pocnit, dar următoarele ore am plâns încuiată în camera mea. Și e vorba doar despre incapacitatea mea de-a mă simți om. Nimic mai mult.

Mihai era acolo, Bogdan era acolo, chiar și Carmen era acolo. Cred că arătam la fel ca înainte, chiar dacă, oarecum, eram răscolită pe dinăuntru. Nu știam exact ce simt. De fapt, știam. Aveam impresia că îl înșelasem pe Valer. Nu aveam dreptul să-l înșel, nici măcar nu aveam dreptul de-a mă gândi la altcineva. El a dispărut din pricina mea. El a murit din pricina mea.

Stomacul mi s-a strâns ca un ghem când m-am gândit la moartea lui Valer. Era mort. Știam că e mort și nu exista nici un indiciu ca să-l găsesc pe cel care făcuse asta.

Carmen a plecat spre bucătărie, ținând capul plecat. Nu înțelegeam ce se întâmplă. Bogdan a urmat-o pe Carmen fără să se uite la mine sau să scoată o vorbă. Doar Mihai, susținându-mi privirea, rămase pe loc.

— Ce?! aproape că am zbierat.

El tăcu, iar eu eram din ce în ce mai debusolată.

— Stai jos, m-a rugat el pe un ton calm.

M-am așezat, oricum nu mă simțeam în stare să rămân în picioare. Nu era chiar una dintre zilele mele bune. Sau poate că era, dar nu voiam să o văd.

— Spune repede, fără menajamente. Nu am timp de prostii.

S-a așezat lângă mine și mi-a luat mâna dreaptă într-ale sale. Abia atunci am simțit că e ceva rău. Ceva ce nu voiam să știu. Am sărit în picioare. Mai întâi m-am gândit la Vera.

— Nu, nu mă interesează nici dacă moare în clipa asta.

— Nu e vorba de Vera.

Ce ar fi putut fi mai rău de-atât? Inima mi-a luat-o razna.

— Spune atunci.

— Tatăl tău…

Ok, m-am calmat. Nu puteam spune că simt ceva pentru tata. Poate doar milă, dar și asta doar atunci când sunt o ființă umană.

— Dă-i drumul, l-am îndemnat.

— S-a sinucis.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc fără să scot nici un sunet. Brusc, mi-am dat seama că nu aveam ce

spune. Inima mi s-a strâns. Mila m-a cuprins. A trăit toată viața dădăcind-o pe ea, chiar dacă o pusese mai presus decât pe mine. Sănătatea mea mintală nu contase pentru el. Dar, într-un mod bizar, îl înțelegeam, nu îl puteam învinovăți. Nu putusem niciodată. Și totuși nu îmi părea chiar atât de rău. Îmi părea chiar bine. În sfârșit, scăpase.

Am oftat de câteva ori la rând. Poate de prea multe ori, lăsându-l pe Mihai să mă înțeleagă cu totul greșit. Apoi am zâmbit, încercând să mă destind.

— A fost alegerea lui. Eu aș fi făcut-o cu mult timp în urmă.

— Vorbești prostii, mi-a tăiat-o Mihai.

M-am ridicat și m-am apropiat de laptop.

— Am treabă, Mihai. Am de anchetat un caz.

— Asta nu e tot, mi-a spus. A lăsat un bilet pentru tine.

M-am oprit. Tata nu îmi spusese niciodată nimic. Nici măcar nu avusese curajul să mă privească. Și când o făcea, pe furiș, parcă se rușina de lucrul ăsta.

— Pentru mine?

Era ciudat, niciodată nu avusesem ceva anume să ne spunem. Uneori vorbeam la telefon, dar mai mult mormăiam amândoi, niciunul dintre noi nu-și găsea cuvintele. Eu nu întrebam de ea, iar el nu se grăbea să îmi spună. Uneori îmi povestea câte ceva despre bunica, dar asta era tot.

— Mâine e înmormântarea, mă anunță Mihai pe același ton calm. S-ar cuveni să mergi.

Am privit spre fereastră. Nici măcar nu aveam curajul să trag draperia, darămite să mai și ies.

— Și scrisoarea?

A oftat.

— Nu e o scrisoare plăcută.

Am ridicat din umeri.

— E la poliție, mă anunță el. Mâine ți-o trimit. E clar că e sinucidere așa că vom închide cazul.

— Și ea?

L-am auzit pe Mihai troznindu-și degetele.

— Încă n-am anunțat-o. Nu și-a revenit după ultima criză, doctorul crede…

— Numai ea nu moare, l-am întrerupt eu cu regret.

Mihai s-a ridicat. Cred că își dădea și el seama că trebuie să schimbe subiectul.

— Smaranda Boitan e la autopsie. Am prins-o pe domnișoara Giambașu și într-o oră ți-o trimitem, ne-a dat multe date interesante.

Am dat din cap abătută, încă mă mai gândeam la scrisoarea de la tata și la sărutul lui Bogdan. Când începuse lumea mea să se clatine?

XX

Crina și Vlad erau într-un impas. Nimic nu se lega nici pentru unul, nici pentru celălalt. Vlad nu știa toate datele, dar asta nu îl împiedica să gândească. Nimic nu avea sens. Era clar că Ștefan Lupu îl urăște pe Bogdan Hrib, chiar dacă ura nu îi ieșise niciodată pe buze și nu i se întipărise pe chip. Dar mulți oameni urau fără să ajungă la crimă și la amenințări. Cumva ura face parte din viață.

O luară de la capăt începând cu cei în casele cărora fuseseră găsite părțile anatomice. Nimic nou. Aceleași informații. Parcă nicio vorbă nu era în plus sau în minus. Singurul lucru care ieșise la iveală se referea la Smaranda Boitan și Horațiu Vidal. Care era legătura dintre ei? Dar atâta timp cât ambii erau morți – de fapt, la drept vorbind, unul era doar presupus a fi mort – nu aveau nimic. Doar Magda Ieder le mai rămăsese, iubita lui Vidal.

Se instalară din nou la ea la ușă. În timp ce Crina apăsă butonul din buzunar pentru a intra în contact cu Iolanda, Vlad se trezi fața-n față cu o femeie roșcată, un roșu aprins, de parcă îi luase capul foc. Crina zâmbi:

— Interesantă schimbare, i se adresă ea Magdei.

Tânăra făcu o grimasă și le făcu semn să intre. Casa arăta mult mai rău ca ultima dată. Dezordinea atinsese apogeul.

— Avem câteva întrebări, începu Vlad.

— L-ați găsit pe Horațiu?

Crina simți că trebuie să ia problema în propriile mâini.

— Da, părți din trupul lui.

Femeia mări ochii, dar nu părea cu adevărat șocată.

— E mort?

— Ucis, continuă Vlad.

— Ah…

Cei doi își intersectară privirile.

— Da, murmură Crina, te așteptai?

Femeia ridică din umeri.

— Nu mă aşteptam la nimic special, dar la cât de drogat umbla putea să i se întâmple chestia asta.

— Nu pari afectată, sări Vlad.

— Pentru că nu sunt, spuse ea sincer.

Crina își făcu loc pe un colț de canapea. O idee tocmai îi țiuia în minte. Poate că nu pusese până atunci întrebarea care trebuia.

— Magda, Horațiu îl cunoștea pe Ștefan Lupu?

Ea se opri o clipă.

— Tipul ăla cu cărțile?

Cei doi dădură la unison din cap.

— Da, uneori îi repara pantofii, cel puțin așa cred. Se închideau cu orele, iar urâtul ăla pleca cu un zâmbet larg pe chip și cu o pereche de pantofi. Fute-m-aș! urlă ea când se înțepă în talpă.

Smulse boldul fără să se vaite și își reluă figura nepăsătoare.

— Omul ăla i-a băgat multe prostii în cap. În loc de plată îi aducea cărți. Apoi i-a făcut cunoștință cu câțiva scriitori și Horațiu al meu a început să se creadă intelectual.

Spuse „intelectual" cu atâta scârbă încât Crinei îi veni să râdă.

— Cu ce scriitori i-a făcut cunoștință? interveni Vlad.

— Să îi ia dracu', își ieși femeia din fire, eu de unde să știu! În afară de Smaranda aia nu vorbea de nimeni, dar erau mai mulți. Mult mai mulți.

Crina oftă.

— Ce crezi că era între el și Smaranda?

Fătuca își aprinse o țigară și trase cu nesaț.

— Horațiu se droga, Smaranda se droga și la fel toți fututii ăia de scriitori.

— Și Lupu? se grăbi Vlad.

Fata îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu mi s-a părut. Da' eu de unde dracului să știu? Poate să facă tot ce dorește. E plin de bani, nevastă-sa îl ține în puf, lucrează pe la primărie, e mare. Ăștia cu bani nu știu pe ce să-i arunce. Posibil. Mai greu e când îi implică în gașcă pe amărâții ca Horațiu. În fine, viața este scurtă și plină de căcat. Probabil că fiecare face ce îi trece prin cap încercând să ajungă la cât mai multă experiență, de parcă ar lua-o pe lumea cealaltă…

Crina dădu ușor din cap.

— Ce crezi că știa Horațiu? Ai vreo bănuială?

— Nu mă implica, răspunse ea sincer. Nu îmi spunea de unde cumpără droguri, nici nu mă ruga să mă droghez cu el. Îi plăcea să se distrugă singur, iar pe mine nu mă deranja. De implicat în chestii necurate, sunt sigură că era implicat, dar mie nu mi-a spus niciodată, iar eu nu l-am întrebat nimic. Nu era treaba mea. Știam prea bine că viața noastră împreună se desfășoară doar în pat, în rest… fiecare cu pizda mă-sii.

Era suficient. Și Crina și Vlad erau de acord că Magda nu știe nimic în plus. Și totuși, când erau pe punctul de-a părăsi casa, ziarista se întoarse:

— Magda, cineva mi-a spus că nu îți plăcea să ai musafiri…

— Musafiri? Ăia erau doar bețivi și drogați, nu musafiri. Oi fi fost eu curvă, dar proastă n-am fost niciodată. Nu, nu mă băgam în viața lui Horațiu, dar nici el nu îmi aducea ciudați în casă. Doar clienți, atât.

Părăsiră locuința ieșind în soarele dogoritor al dimineții.

— Și acum? se interesă Vlad.

— Cred că ar trebui să-l interogăm pe Ștefan, de data asta cu subiect și predicat.

Am o idee mai bună, auzi Crina în ureche, abia atunci dându-și seama că uitase să închidă legătura cu Lala.

Valeria Lupu nu înțelegea ce caută în sediul poliției. Era o femeie înaltă, bine proporționată, blondă și cu o privire vioaie. Aproape că nu avea nimic în comun cu soțul ei. Fusese lăsată să aștepte mai bine de o oră, înainte ca Vlad și Crina să pornească spre ea. Era o operațiune bine cunoscută a poliției să lase oamenii să aștepte. Mierlă spunea întotdeauna că omul devine tot mai nerăbdător să plece așa că scuipă tot.

Doar că, de data asta, Valeria Lupu avea să fie enervată bine. Crina stătuse de vorbă cu Lala mai bine de o oră punând la cale toate detaliile. Participase și Vlad la discuție, pentru prima oară înțelegând cu cine vorbea roșcata atunci când o făcea de una singură.

Crinei aproape că îi era milă de Valeria, dar încerca să se detașeze, așa cum s-ar fi detașat orice polițist.

Vlad o invită pe Valeria în biroul lui. Nu era o cameră de interogatoriu, nu aveau de ce să o interogheze. Aveau nevoie doar să scoată câteva informații de la ea.

Femeia se așeză acolo unde îi fu indicat, Crina îi urmă la scurt timp.

— Ce e asta? strigă femeia când o văzu pe ziaristă.

Crina scoase legitimația care îi dădea dreptul să fie acolo.

— Nimic nu o să apară în ziar, o liniști ea.

— Și de ce anume am fost chemată și lăsată să aștept ca un om de rând?

Vlad ridică din sprâncene.

— Iertat să-mi fie, doamnă Lupu, dar chiar sunteți un om de rând, indiferent unde ați lucra.

Valeria înghiți în sec.

— Oricum, ce am făcut pentru a fi aici?

Crina scoase *Gazeta de Nord Vest* și i-o trânti în față.

— Ai citit despre asta?

Femeia aruncă o privire peste titlul mare: „Ale cui sunt organele?"

— Da, am auzit despre asta, dar ce legătură am eu?

— Nici una, sări repede Vlad. Chiar nici una, dar soțul dumneavoastră se pare că are.

Femeia mări ochii. Era șocată.

— Ștefan? Ce legătură ar putea să aibă?

— Ștefan și fostul lui cumnat, întări ziarista.

Valeria înghiți în sec, nu era convinsă.

— Ați auzit de Horațiu Vidal? atacă Vlad.

— Da, am auzit. E cizmarul soțului meu.

— Hmm, murmură Crina făcând-o pe Valeria să o privească perplexă.

— Ce? sări ca arsă blonda.

Crina nu răspunse, Vlad continuă:

— Doamnă Lupu, de când e Vidal cizmarul soțului dumneavoastră?

— Dar de unde să știu eu? Că nu îi contorizez prieteniile.

— Ah, deci erau prieteni, interveni Crina.

Femeia tăcu o clipă părând că își caută cuvintele. Oftă și continuă:

— Prieteni e prea mult spus, știu doar că l-a învățat pe omul ăsta ce înseamnă dragostea pentru cărți.

— Când l-ați văzut ultima oară pe Vidal? se ridică Vlad și începu să se plimbe prin birou.

Femeia își mută privirea după el.

— Eu nu am timp să văd lumea, domnule. Abia ajung la o oră decentă acasă. L-am văzut de două ori în viața mea, dar știu de la Ștefan că uneori s-a dus la el să-i repare una, alta.

— Plata e în cărți? sări și Crina.

Femeia deveni nervoasă.

— Ce dracu' înseamnă toate întrebările astea?

Se ridică și porni spre ușă. Dar Crina o opri:

— Poate ai vrea să știi că Ștefan trăiește cu fosta iubită a lui Bogdan Hrib.

Valeria se opri. Mai întâi mări ochii, apoi roși, iar tenul ei alb fu acoperit de o perdea stacojie și pe urmă urlă:

— Ești o mincinoasă!

Crina dădu ușor din cap.

— Bianca Stăvulescu a spus-o cu gura ei.

Valeria se întoarse și se așeză pe scaun. Roșeața de pe chip nu îi dispăru.

— Nu cred așa ceva.

— Asta e problema ta, o îmboldi Vlad. Problema noastră e că bucăți din Horațiu Vidal se plimbă prin oraș. Domnul ăsta, Horațiu, a avut legături atât cu soțul dumneavoastră, cât și cu Bianca Stăvulescu, dar și cu o altă scriitoare ce a fost asasinată.

Deschise și închise gura de câteva ori, apoi începu să plângă, ascunzându-și chipul în palme.

— Ai nevoie de ceva? se înduioșă Crina.

Valeria negă din cap. Rămase tăcută un timp, apoi oftă din nou, de data asta cu mai multă patimă.

— Uneori simțeam că se întâmplă ceva… E vina mea, e vina mea pentru că sunt plecată prea mult!

Crina îi făcu semn lui Vlad să le lase singure; bărbatul se supuse.

— Valeria, nu e vina ta. Cu ce ești de vină, că-l întreții, că el nu câștigă mai nimic cu editura aia și

trăiește din banii tăi, ba chiar a ajuns un parvenit? Nu te poți învinovăți pentru deciziile lui.

Blonda schiță un zâmbet.

— Nu mă voi putea răzbuna pe el dacă nu e vinovat. Chiar așa, de ce credeți voi că e vinovat?

Crina se lăsă pe scaunul lui Vlad. Era destul de greu să-i explice.

— Nu credem că e vinovat, doar că ne ascunde adevărul. Ștefan știe mai multe decât spune.

— Cum s-a ajuns la chestia asta? întrebă Valeria cu o lacrimă încă atârnându-i pe obraz.

Crina ridică din umeri.

— E o poveste mai complicată, pe care nu o pot dezvălui. Dar nu aș fi acceptat niciodată să fii aici dacă n-ar fi fost important.

— Ce vrei să știi?

Crina rămase surprinsă, dar profită de moment.

— Vreau să știu adevărata legătură dintre Ștefan și Vidal.

Blonda dădu din cap de câteva ori.

— Dar eu habar n-am de adevărata lor legătură. Nici nu cred că există așa ceva.

Ziarista știa că spune adevărul.

— Bine, te-aș ruga să nu vorbești, încă, cu Ștefan.

— Oh, va fi cam greu să mă abțin.

— Te înțeleg, o consolă Crina, numai puțin timp ai răbdare, te rog.

Cele două se despărțiră prietenos, ambele rămânând cu întrebări fără răspuns.

XXI

Bogdan și Carmen mă priveau intens și mă simțeam ca un intrus în propria mea casă. Scrisoarea de la tata a rămas nedeschisă. Reușise să-mi transmită, într-un fel, ce are pe suflet, iar eu, ca de obicei, ratam și asta. Cumva, aveam impresia că soarta îmi juca o festă. E înmormântarea lui, dar n-am de gând să ies din casă, așa cum n-am avut de gând niciodată. Carmen mă ocărăște în gândurile ei, îi văd figura crispată și înțeleg asta. În timp ce Bogdan ar face orice să mă ducă în pat. Mă amuză cele două figuri atât de diferite. Fiecare reflectând propriul adevăr, dar ambele încercând să se prefacă înțelegătoare.

Din pricina asta ratasem și întâlnirea cu Violeta sau, poate tocmai de asta o devansasem, așteptând ca tata să fie înmormântat. Știu, e o scuză penibilă, dar e mai mult decât nimic.

Răul din trupul meu alerga de jos în sus și invers. Nu îmi place ca lumea să știe că îmi e rău, așa că îmi ascund stările cât pot de bine. Și totuși, senzația aceea de leșin parcă nu mă lăsa să mă concentrez cum se cuvine. Mi-am pus în minte să mă gândesc la Ștefan Lupu. Îmi era clar că are o legătură. Încă nu eram sigură că el e criminalul. Instinctul nu-mi spunea nimic în sensul ăsta, dar asta nu înseamnă că instinctul meu nu obosește uneori. Pe de altă parte, eram sigură că Violeta și Bianca știau cel puțin o jumătate de adevăr. Nu, cumva nu o credeam pe Bianca vinovată, chiar dacă ea încerca să pară. Femeia aia e prea impulsivă, prea nervoasă și prea supărată. Ștefan n-ar fi riscat niciodată să o bage în ceva necurat, de teamă să nu strige în gura mare. Femeile gen Bianca nu pot ține un secret, dar cele gen Violeta… Cumva o vedeam mai periculoasă pe cea mică. Amenințările ei, aparent neînsemnate, aveau un fel de cod. O nocivitate aparte.

Trebuia să o prind pe Valeria Lupu. Sigur, nu știa nimic, nu avea sens să știe. Ar fi fost prea ușor. Dar, băgându-i în suflet ura corespunzătoare, putea deveni un bun spion. Oare ce-ar fi zis blonda Valeria dacă ar afla

că soțul ei e un criminal cu sânge rece? Mi-e greu să-mi închipui.

Carmen trecu pe lângă mine și dispăru în bucătărie. Bogdan încă aștepta să spun ceva, dar dintr-o dată am început să mă simt stingheră în preajma lui. Străină de propria-mi persoană. Nu îmi înțelegeam sentimentele, nici până azi nu am reușit să le înțeleg cu adevărat. Nu aș ști să spun dacă a fost doar o pasiune trupească sau am fost cu adevărat îndrăgostită. Dar totul s-a întâmplat destul de încet.

Bogdan s-a ridicat și s-a apropiat de mine. Aș fi vrut să nu-l privesc, să nu fie atât de aproape de mine, jurându-mi în gând că, dacă mă sărută din nou, îl împușc.

— Ești albă ca varul. Nu te simți bine?

Am tresărit auzindu-i glasul în încăpere. Parcă spărsese liniștea, iar răul din mine ajunse până-n gât. Mai devreme urca doar până la piept. Am simțit o urgentă nevoie de-a voma. Am tras aer în piept și m-am prăbușit pe canapea.

— Cred că sunt obosită, am răspuns.

— Ar trebui să-ți iei o zi liberă. Să dormi, să citești, poate chiar să mergi la o înmormântare.

L-am privit interzisă. Pentru o clipă am vrut să-l înjur, dar am pufnit într-un râs isteric.

— Nu merg nicăieri.

El încă era serios, grav. Cu barba aceea care, de fapt, nici nu era o barbă în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă o aglomerare de păr, și ochii de prădător, încerca să îmi țină teorii ca unui copil de trei ani.

— E tatăl tău, pentru Dumnezeu…

Am dat scârbită din mână. Nu, nu de tata îmi era scârbă, ci doar de situație. De faptul că el nu știa nimic. Aveam resentimente, nu am crezut niciodată că îi datorez prezența la înmormântare. El îmi datorase mie o copilărie normală și nu mi-o oferise. Nu aveam de gând să trec peste fobia mea față de el. Trebuia să fie ceva mai bun de atât. Poate moartea pisicii putea să mă impresioneze mai mult. Dar până avea ea să moară, mai era timp.

— Vecinul de la doi mi-a fost mai tată ca el, am protestat eu, și cu toate astea nici la înmormântarea lui n-am fost.

— Ce dracu' se întâmplă cu tine?

Bogdan s-a ridicat în picioare și a început să se agite prin încăpere. Începea să mă distreze situația.

— Nu pot să cred că n-ai nici un sentiment față de cei care te-au crescut. Știu că ești agorafobă, dar asta nu scuză cu nimic răceala ta.

Nu eram nervoasă, dar trebuia să mă apăr. Ce știa el despre mine? Adică, ce știa despre viața mea? Voia doar să mă bage în pat, atâta tot, iar eu nu eram sigură că l-aș fi refuzat. Dar de ce bărbații, înainte să intre în patul unei femei, nu pot să rămână indiferenți? Ce, îmi voia și sufletul?

— Du-te să-i dai lecții de viață iubitei tale, la douăzeci de ani s-ar putea să aibă nevoie.

Rămase tăcut. Poate șocat, cu toate că privirea lui nu-mi spunea asta.

— De ce îi îndepărtezi pe toți cei cărora le pasă?

În regulă, acum eram nervoasă.

— Îți pasă ție? Mă cunoști tu pe mine? De unde? Ce știi despre viața mea? Ai aflat că iubitul meu a dispărut și presupui că asta m-a adus în pragul nebuniei. Dar nu știi că mama e schizofrenică și că tata a ținut-o în casă lăsând-o să mă chinuie, în ciuda protestelor celor de la Protecția Copilului. Ce dracu' îți pasă ție? Sau poate vrei să afli detalii sordide. Poate vrei să știi cum mama se masturba în fața oglinzii, lăsând ușa deschisă și râzând cu gura până la urechi când o surprindeam. Asta vrei să știi? Pleacă dracului de aici la târfele tale minore!

Mi-am dat seama că țipasem abia în momentul în care am simțit că leșin. Abia când toată puterea din mine s-a scurs. Instantaneu lacrimile mi-au acoperit obrajii. Nu știu dacă plângeam din pricina a ceea ce spusesem sau abia atunci îmi dădeam seama că, dacă mă părăsește, o să fiu ca și moartă. Și totuși, moartea tatălui meu nu îmi aducea nicio lacrimă.

Bogdan se așeză lângă mine luându-mă în brațe. Nu mi-a spus nimic, doar mi-a sărutat părul și m-a ținut așa până când ultima lacrimă s-a scurs sub bărbie. M-am ridicat speriată. Nu voiam să simt ceea ce simțeam.

— Ar trebui să ne ocupăm de caz. Deja nu mai e un joc, am divagat eu.

Din privirea lui înțelegeam că nu știe cum să se poarte cu mine. Rămase paralizat pe canapea.

— Am o teorie, dar nu o pot verifica până nu obțin și alte răspunsuri de la Violeta Giambașu. O să-l sun pe Mihai să o trimită la mine chiar acum.

— Vrei să plec?

Întrebarea mă luă prin surprindere. Nu, nu voiam să plece. Nu voiam să mă lase acolo. Chiar dacă dincolo era Carmen, mă simțeam mult prea singură.

— Nu, poți rămâne, dar nu și la interogatoriu. N-aș vrea să te vadă aici.

El acceptă fără nici un cuvânt.

La ora la care Violeta se așeză pe canapea, tatăl meu intra în pământ. Am simțit un fior lovindu-mi stomacul. O durere. Poate chiar și regret. Trăise rău, dar el își alesese viața. O adorase pe mama și nu a putut niciodată s-o dea la o parte. Privirea mi se mută automat pe scrisoarea resigilată. Doar anchetatorii știau ce scrie acolo, dar eu încă nu eram pregătită să aflu. Nu știam ce să cred. Mă blama, își cerea iertare… Și, dacă mă blama, nu aș fi putut trece peste asta. Mă blamam de una singură prea mult ca să mai suport și ura lui.

Am tras aer în piept și am privit-o pe Violeta. Era plânsă. Nu aveam de gând să o întreb ce are, nu sunt chiar atât de proastă, și apoi durerile mele sunt mai mari decât ale ei. Îmi dădeam seama că îmi era mult mai rău. Organismul meu nu îmi mai suporta sufletul. „Nici o grijă, nici eu nu-l mai suport".

— De ce ați fost la Satu Mare? am intrat direct în subiect.

Propriul glas mă sperie. Era dur, rece, fără pic de gingășie. Violeta nu putu să-și ridice privirea spre mine.

— Adevărul! am poruncit.

Mâinile începură să-i tremure, iar ea nu și le putea controla.

— Bianca a furat un contract de la Bogdan și i l-a dat lui Ștefan.

— O cunoști pe Smaranda Boitan?

Ea dădu ușor din cap în semn că da.

— Unde ai văzut-o ultima oară?

Își frământa mâinile.

— La Satu Mare.

— Normal, am zis eu. Și ce-ați vorbit?

— Eu n-am vorbit cu ea. Eu cu Smaranda nu ne vorbim. Bogdan a băgat-o în pat în momentul în care era cu mine.

M-am ridicat brusc.

— Fie, și Bianca ce a vorbit cu ea?

— Nu mare lucru, îi tremură glasul Violetei. Smaranda i-a spus că e acolo pentru a se întâlni cu cineva, un iubit sau așa ceva.

— Bianca o plăcea pe Smaranda?

Ea negă din cap.

— Nu, nu chiar, nu a spus asta niciodată, dar o privea cu ură.

— Tu de ce nu o placi pe Bianca?

Violeta mă privi șocată. Era genul ăla de privire care spune: „de unde dracului știi?"

— Dar…

— Adevărul! am poruncit din nou.

— Bianca e o creatură rea, spuse ea. O ființă căreia nu îi pasă decât de propriile interese.

— În plus, am continuat eu, Ștefan Lupu nu te-a primit în patul lui.

Ea înghiți în sec.

— Voiam doar să mă răzbun pe Bogdan, nu mă atrage Ștefan. Știam doar că aș fi fost răzbunată.

M-am apropiat de ea și am privit-o în ochi. A tresărit, a încercat să-și retragă privirea dar i-am prins bărbia între degete și am obligat-o să mă privească.

— Ce știi despre Horațiu Vidal?

Din ochișorii aceia au început să curgă lacrimi.

— Nu știu cine e.

— Minți!

Și am spus-o destul de calm. Ea încercă să-și smulgă bărbia dintre degetele mele, dar n-am lăsat-o să se miște. Și-a înfipt unghiile în degetele mele și a început să țipe. I-am tras o palmă.

A rămas nemișcată uitându-se la mine, asemeni pisoiului pe care-l spânzurase mama.

— Nu îmi plac istericalele, am spus eu simplu.

Ea rămase ca trăsnită. Își duse mâna spre obraz și și-l mângâie drăgăstos.

— Vreau să plec, suspină Violeta.

— Stai jos, am mârâit. Reluăm: ce știi despre Horațiu Vidal?

Se așeză automat. Își strânse pumnii. Încerca să își țină lacrimile în frâu.

— Vidal e distribuitor de droguri.

— Te droghezi?

Scrâșni din dinți.

— Doar uneori.

— Cum ai intrat în contact cu el?

O lacrimă îi curse pribeagă pe obraz.

— Păi… prin Bianca.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Când am fost la Satu Mare, în prima zi când am ajuns. Arăta rău, foarte rău. Mi-a spus să ne întâlnim într-un bar la lăsarea serii, dar nu a mai venit. I s-a întâmplat ceva?

— Probabil, am admis eu.

Ea oftă.

— Momentan ești liberă, dar nu încerca să dispari, te voi găsi oriunde te vei duce.

Și-a smuls geanta de pe canapea de parcă ar fi fost prinsă într-o menghină. S-a repezit spre ușă, și am simțit-o ușurată când a pășit afară din apartamentul meu.

Nu îmi aduc aminte când am leșinat, dar îmi amintesc clar că atunci când m-am trezit, Bogdan dormea lângă mine.

XXII

S-a trezit târziu, după o noapte zbuciumată. Adormise lângă ea. Își amintea perfect. Lala leșinase imediat după ce Violeta plecase. El alergase, Carmen țipase și doi oameni reușiseră să creeze panica secolului. Apoi, el o luase în brațe și o pusese în pat, în timp ce Carmen chemase doctorul. Doctorul le spusese s-o lase să se odihnească. Doar o răceală ce se manifesta ciudat. Bogdan n-a reușit să se despartă de ea și, cum, necum adormise ținând-o în brațe.

Dar se trezi singur, în patul ăla enorm, și ușor debusolat. Ea nu era acolo, dar cel mai rău era că Lala avea să se isterizeze imediat ce avea să-l vadă.

Ieși ușor din cameră și se repezi la baie. Se spălă așa cum putu și ieși încercând să pară spășit, cu toate că știa că nu e vinovat cu nimic. Doar adormise și nimic mai mult. Trecu de zidul rotund ce adăpostea bucătăria și văzu că nu e nimeni în camera cea mare. Probabil era în bucătărie. O clipă se gândi să alerge spre ușă și să fugă, dar nu voia să pară un laș. Inima i-o luă la trap. Se apropie ușor de bucătărie, dar nu auzi nici un glas.

Intră și o zări pe Carmen preparând cafeaua.

— Ce s-a întâmplat?

Carmen tresări.

— Ești nebun, domnule? Puteam să fac infarct!

— Unde e Lala?

Bogdan simți că se topește, dacă i se întâmplase ceva rău?

— Pe scară, răspunse femeia cu un zâmbet larg pe chip.

— Pe scară? se miră Bogdan.

— Stai aici, îl trase ea de mână, nu vreau s-o sperii.

— Dar cum s-a întâmplat?

Bogdan se așeză. Mirosul cafelei îi gâdilă nările. Carmen nu așteptă să i se spună pentru a-i servi cafeaua și a-i da un Kent lung.

— S-a trezit, începu Carmen, și s-a repezit spre ușă. La început m-am speriat. Dar ea a rămas lipită de zid un timp, cred că i-a fost tare frică, după câteva

minute a închis ușa și a început să se plimbe pe palier. Nu îndrăznește să coboare, dar e un început.

— Crezi că e bine?

— Da, cred că e bine.

Ușa de la intrare tocmai se trânti. Bogdan îi auzi pașii, iar inima i se strânse. Acum avea să țipe la el. Lala intră în bucătărie. Nu avea pe ea decât un *déshabillé* negru ce abia îi acoperea fundul. Și radia.

— Ai văzut? Ai văzut, Bogdan?

El îi zâmbi. Încă era șocat.

— Am reușit, am reușit singură! Nu mi-a fost prea teamă…

Îi sări în brațe și îl sărută pe frunte. Bogdan era din ce în ce mai încurcat.

— Te simți bine?

— Bine? sări Lala. Mă simt minunat!

Cred că bucuria a fost prea mare. Când m-am văzut lângă el în pat am fost mânioasă. Am vrut să fug. Să plec din casa aia. Aveam impresia că nici un locușor nu-mi mai aparține. El mi-a invadat tot spațiul. Nu am simțit nimic când am deschis ușa, dar când m-am văzut pe palier, am înlemnit. M-am lipit de zidul rece și am închis ochii. Nu voiam nici să intru, dar nici nu puteam să înaintez. Încet, încet senzația a început să se estompeze. Teama a devenit furie, iar furia plăcere. Mă simțeam puțin liberă. Doar puțin, pentru că am auzit liftul pornind și simțurile mi-au înghețat din nou. Mi-am dat seama că nimeni nu o să urce până la ultimul etaj pentru că era singurul apartament. Am răsuflat ușurată. Am închis ușa apartamentului mai mult pentru a simți senzația. Tocmai ieșisem din cubul meu ermetic și, într-un fel, îmi plăcea. Adrenalina îmi curgea prin toți porii. Miroseam a frică, transpiram frică, dar nu mă dădeam la o parte. Voiam să fiu acolo, voiam să reușesc. Niciodată nu îmi dorisem cu adevărat să-mi alung frica dar, în cele din urmă, teama trebuia să dispară. M-am plimbat pe palier mai bine de o jumătate de oră. Am auzit liftul pornind și oprindu-se de mai multe ori. Am așteptat de fiecare dată cu respirația întretăiată. Când am intrat în

casă, siguranța mea s-a reinstalat. Adrenalina s-a scurs, a dispărut, iar despre frică, nici pomeneală.

Am țopăit spre bucătărie. Știam că Bogdan e acolo. Nu, nu mai aveam resentimente, poate că nu avusesem niciodată.

— Ai văzut? Ai văzut, Bogdan?

Mi-a zâmbit. Părea debusolat.

— Am reușit, am reușit singură! Nu mi-a fost prea teamă, să știi…

I-am sărit în brațe și l-am sărutat pe frunte. Nu a încercat să mă cuprindă cu brațele așa cum ar fi făcut altă dată. Părea speriat.

— Te simți bine?

— Bine? Mă simt minunat!

M-am ridicat din brațele lui și am zărit privirea dezaprobatoare a lui Carmen.

— Știu, știu, m-am apărat. Sunt în *déshabillé,* parcă nu m-a mai văzut așa, am râs cu gura până la urechi.

Ambii erau șocați, iar eu nu îmi puteam opri fericirea să-mi gâdile corpul.

— Mai bine te-ai îmbrăca, se bosumflă Bogdan.

— Ba nu, ba nu, am strigat și mi-am dat jos *déshabillé*-ul rămânând doar în bikini. Carmen sări asupra mea și mă acoperi cu propriul trup. Cred că distracția tocmai se termina.

După o jumătate de oră eram din nou eu. Bosumflată, cu gândul la caz și fără nici un chef de nimic. Lumea îmi era din nou dușman, iar „afară” însemna doar moarte și durere. Acolo eram în siguranță.

— Ești ok?

Bogdan nu plecase. Încă mă privea perplex, de parcă ar fi văzut o nebună dezlănțuindu-se. Psihiatrul i-a spus tatei încă de când am împlinit doi ani că e posibil să mă fi născut cu ceva probleme psihice. Mai târziu s-a dovedit a fi adevărat. Dar melancolia depresivă nu era la fel de gravă ca schizofrenia, iar eu nu am întrerupt tratamentul nici măcar o zi după ce am fost diagnosticată. Doar că uneori nebuneala mea ieșea la suprafață, cu toate că un melancolic nu ar fi trebuit să se poarte așa. Bănuisem adesea că diagnosticul fusese greșit.

— Sunt… ca de obicei.

— Lasă-mă să ies cu tine, îmi ceru Bogdan.

Am zâmbit.

— Nu ți-ai dat seama până acum că ai de-a face cu o nebună? Ar trebui să fugi, nu să încerci să ieși cu mine. În plus, încă ești unul dintre suspecți.

— Am dormit în pat cu tine, zise el copilărește.

— Porcule, am râs eu.

— Nu ești supărată?

Cred că mă îndrăgosteam.

— Nu, sunt doar speriată.

S-a ridicat și a încercat să se apropie de mine. M-am depărat. Nu voiam să cedez.

— Ai o iubită, nu uita.

O clipă n-a zis nimic, apoi a zâmbit.

— E complicat.

— Ce anume?

— Totul. Nici măcar nu pot vorbi despre o relație, doar despre ceva complicat. În plus, dacă n-ai uitat, Ioana m-a părăsit.

— Se va întoarce. Are douăzeci de ani, nu îi poți cere să se mărite, să își ia responsabilități. Încă mai are de experimentat, iar tu o sperii.

— De unde știi că am cerut-o de nevastă?

— Se vede în ochii tăi, am mințit eu.

Nici el nu era prea convins, dar de asta sunt detectiv. Probabil că am greșit interesându-mă de viața lui particulară, doar că aș fi vrut să cred că are sentimente adevărate pentru mine. Știam că nu e așa, puștoaica aia îi furase sufletul, chiar dacă el nu voia să recunoască.

— Aș vrea să pleci la Satu Mare, i-am spus eu.

— Vrei să mă îndepărtezi, mi-a reproșat imediat.

Da, asta voiam, dar, pe de altă parte, voiam și să înțeleg ceea ce îmi scăpa din acest caz. Chiar atunci telefonul m-a salvat. Crina Dunca, îngerul meu păzitor.

— Ce bine îmi pare să te aud, am sărit eu.

— Ești bolnavă? mă întrebă Crina.

Am râs.

— Vești?

— Dacă un craniu uman ți se pare o veste, atunci da, am vești.

XXIII

— În pizda mă-sii! înjură Crina.

Totul dură câteva minute. De când se anunțase moartea domnului Stamate până la găsirea craniului în sufrageria lui sărăcăcioasă și anunțarea Lalei.

Crina a intrat prima, pentru că așa fusese primit ordin de sus, de undeva de la București, de la o instituție pretențioasă care nu fusese nevoită să o menționeze pe Iolanda Știreanu.

Crina avea o cameră video la butonieră și una digitală, de mărimea unei palme în mâna stângă. Se așteptase să vadă un craniu, dar ceva nu mersese tocmai bine, căci în casă era o dezordine de nedescris, altfel decât până atunci. Mirosul era înecăcios, greu și stătut. Dincolo de hol mirosea a putreziciune. Când îl văzu pe bătrân întins pe covorul vechi, mâncat de molii, aproape decapitat, înjură. Apoi îi veni să verse. Simți nevoia să se sprijine de ceva, dar nu voia să contamineze probele. Ieși din încăpere și trase o gură de aer. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Până atunci victimele colaterale nu fuseseră ucise. Brutalitatea faptei o înspăimântă cu atât mai mult. Lala nu îi șopti nimic în ureche, nici nu ar fi avut ce, iar Crina nici nu așteptase să i se spună ceva. Cu chiu cu vai scoase o batistă din buzunar și și-o puse la gură cu mâna liberă. Mâna în care ținea camera îi tremura. Nu își putea controla trupul. Creierul ei refuza să creadă că e real ceea ce îi arată ochii. Abia într-un târziu o auzi pe Lala:

Du-te lângă victimă.

— Ești nebună?

Nu se va rățoi la tine, du-te.

Crina suspină. Văzuse și așa prea mult. Tremura din toate încheieturile, iar repulsia pe care o simțea aproape că îi dădea curaj să fugă.

— Lala, țipă roșcata, pentru asta mă lași să fac un articol mare mâine!

Fie.

Teamă și repulsie! Se întâlneau undeva între bătăile inimii. Închise și deschise ochii. Știa că ar fi cel mai

bine să-i țină închiși, dar curiozitatea nu o lăsa. Primul lucru pe care îl văzu, după gâtul ce abia se mai ținea în vertebre, fură degetele lipsă. Apoi ochii scoși, dinții rupți și ambele urechi tăiate. Sângele era peste tot în jurul cadavrului. Îi veni din nou să verse și se depărtă o clipă.

Hai că poți, nu te mai purta ca o fecioară la prima partidă de sex.

Crina nu o mai auzea pe Lala, era doar un zumzet în capul ei. Încercă să își revină. Redeschise ochii, imaginea nu era mai plăcută. De fapt, de fiecare dată era tot mai terifiantă. Se gândea doar că nu trebuie să vomite peste probe. Trebuia să reziste. Trebuia să facă tot ce zice Lala.

Lasă camera jos și pune-ți mănușile, o auzi pe Lala în urechea ei. Făcu întocmai.

Acum caută-l în buzunare.

— Futu-i!

Se apropie ușor. Broboane reci de transpirație îi atingeau pielea lăsându-i dâre lipicioase pe întreg trupul. Se apropie temătoare, de parcă mortul ar fi putut să se ridice și s-o blameze. Nu îi privi chipul, oricum nu mai avea ce privi. Încercă să-și spună că nu e nimic. Și nu era nimic. Până la urmă, cadavre erau peste tot în lume. Haina lui veche era deschisă, iar pe dedesubt avea o cămașă albă, acum de un roze sângeriu. Începu cu buzunarele exterioare ale hainei. Doar o factură de la o benzinărie oarecare. Apoi băgă mâna la piept, găsind portofelul.

Deschide-l!, o îndemnă Lala.

Cu mâinile tremurânde îl deschise. O carte de identitate tip nou și un permis de conducere, plus trei bancnote de un leu.

Numele, ceru glasul din urechea ei.

Privirea Crinei era încețoșată, dar reuși să vadă numele:

— Viorel Stamate.

Vârsta?

Zări data nașterii și calculă repede:

— Șaizeci și patru.

Pantalonii.

Ziarista a înțeles, trebuia să caute în buzunarele pantalonilor.

Stai!, o opri Lala. *Pune portofelul în punga de probe.*

Crina oftă. Scoase din buzunarul propriei haine o punguță de probe, vâri portofelul acolo și sigilă punga, după care o introduse la loc în buzunar.

Trecu ușor la buzunarul pantalonilor. În primul găsi o batistă folosită. Se strâmbă.

La probe.

Crina se supuse, apoi trecu la următorul buzunar. Simți ceva foșnitor între degete, când trase punga scoase un țipăt și o înjurătură îi scăpa printre buze:

— Să-mi bag…

Dumnezeule, se auzi în urechea Crinei, dar nu era glasul Lalei.

— Bogdan?

Nu răspunse nimeni. Ea simți că leșină. Deschise punga și puse mâna pe camera digitală. Fără să se uite, filmă organele ce îi lipseau omului.

Aparatul cu ultraviolete, șopti Lala.

Crina își duse mâna la buzunar și scoase un fel de lanternă. O aprinse. O lumină albăstruie, de un rotund perfect, se repezi pe covor.

Caută urme de sânge pe covor.

Crina începu să cerceteze covorul. Acolo unde găsea sânge îl preleva cu un bețișor de urechi, îl băga în punga de probe și nota distanța la care fusese găsit față de cadavru.

Apoi se întoarse pe hol și la ușa de la intrare. Pe clanță găsi o urmă de sânge.

Bravo, cred că l-am prins. Întoarce-te la craniu.

Crina era ca în transă. Voma îi stătea în gât, dar trupul i se mișca automat, iar creierul ei primea fiecare comandă fără a fi în stare să se opună. Sări cu grijă peste cadavru, încercând să nu contamineze nimic și se îndreptă spre masa joasă, veche, decojită, pe care trona un craniu uman, fără pic de piele, înconjurat de un morman de trandafiri ofiliți.

A fost fiert până s-a desprins și ultima bucată de piele, caută sânge. Crina aprinse mica lanternă și studie cu atenție craniul, nici urmă de sânge sau orice altceva.

Bine, ieși!

— Să nu cumva să-mi mulțumești!

Ieși pe casa scării, bulversată, scârbită și înfricoșată. Începu să tremure și mai tare. Vlad îi puse pe umeri haina lui.

— Hai că nu a fost așa rău!

Crina încercă să schițeze un rânjet. Se aplecă peste balustradă și vomită.

Era în morgă de două ore. Nu fusese nevoită să asiste la tot spectacolul acela grotesc pe care doctorul Adrian Vasile tocmai îl punea în scenă. I se oferise o cafea și o pastilă împotriva vomei. Singurul lucru care o liniștea era că și Vlad pățise același lucru, chiar mai repede decât ea.

— Cumplit, bombănea Vlad, încă de când ajunseseră acolo.

Ea nu spusese nimic, dar ce mai era de spus? Nici măcar nu putea să scrie un articol despre povestea asta, i se părea prea oribil. Nu putea să le ofere cititorilor acele senzații, nici nu știa cum avea să scape ea de ele. Se simțea neputincioasă. Mică și neputincioasă. Era prima oară când realiza că un astfel de articol nu făcea decât să le dea unora idei din ce în ce mai sadice. Simțea că i se întoarce iar stomacul pe dos. Aprinse o țigară și încercă să se gândească la altceva. Tocmai atunci doctorul ieși din „casa groazei". Cel puțin avusese decența să se spele de sânge. Se postă în fața celor doi și își aprinse o țigară.

— A încercat să-l decapiteze cu un cuțit, începu doctorul Vasile. Se pare că nu a reușit, probabil s-a gândit că ar fi mai rapid să-i scoată ochii, și să-i taie celelalte părți ale corpului. La dracu', n-am mai văzut niciodată așa ceva. Bătrânul a fost bătut înainte de-a fi ucis. Vânătăile sunt încă proaspete.

— Probabil că a fost surprins, spuse Vlad.

Doctorul dădu ușor din cap.

— Da, cred că s-a întors mai devreme acasă, ceea ce i-a adus moartea. Bătrânul avea o tumoare pe creier, de aceea a ales să-i lase craniul.

— Cel puțin știm că persoana în cauză trece ușor la violență, comentă Crina. Și nu putem să evacuăm toți sătmărenii.

Doctorul Vasile oftă, trase un fum din țigară și o stinse, strivind-o sub picior.

— Analizele de sânge vor fi gata mâine la prânz. Deocamdată, cam astea sunt informațiile, o să vă anunț imediat ce mai apare ceva.

Îi salută și dispăru în interiorul morgii.

— Hai, te conduc până acasă, se oferi Vlad. Sunt cu mașina.

Ea nu spuse nimic. Se ridică și îl urmă.

XXIV

Bogdan era livid. Nu ar fi trebuit să se uite niciodată la imaginile acelea. Nu ar fi trebuit nici măcar să încerce, dar pentru mine era distractiv.

— Încă mai vrei să mă trimiți la Satu Mare?

Am zâmbit ștrengărește.

— Nu cred că ești într-un astfel de pericol, chiar dacă tipul pare nervos.

— Nu crezi, totuși, că ar putea fi o femeie?

Am dat din umeri.

— Femeile preferă „crimele curate”, de obicei din pricina plictiselii sau pentru că au impresia că nu li se acordă suficientă atenție. Doar ai citit *Obiecte ascuțite,* cam ca mama eroinei principale acționează majoritatea femeilor. Își îmbolnăvesc soții, copiii, câinii, doar pentru a căpăta atenție. Desigur, nu pot exclude că vreo femeie a înnebunit cu adevărat. Că stă în cușcă precum o fiară turbată și când e lună plină se dezlănțuie. Dar, ascultă-mă pe mine, chiar dacă vreo psihopată ar aproba toate astea, nu ar fi în stare să le comită.

— Bănuiești deja ceva, nu-i așa?

Am vrut să-i spun că e un băiat perspicace, dar nu m-a lăsat sufletul. Am chicotit.

— Nu întinde coarda, scriitorule, te bănuiesc chiar și pe tine!

Se trânti pe canapea cu un gest teatral.

— Nu te înțeleg, cum poți fi atât de relaxată după ce ai văzut toată grozăvia aia?

— Oh, să vezi cum e la Moravuri, am râs eu cu gura până la urechi.

— Cât de implicată crezi că e Bianca?

Asta era o întrebare de o mie de puncte. Una dintre acele întrebări care mă frământă încă de când am cunoscut-o. De fapt, nu asta mă înnebunește, ci ideea că tocmai Bianca ar putea fi victima unui complot măreț. Dar, desigur, nu voiam să o văd cu totul nevinovată. Și totuși… În mintea mea zăcea un scenariu nu tocmai încântător.

Zâmbeam în sinea mea, dar, pe de altă parte, eram și tensionată. Cazul se complica și, dacă nu avea să apară nicio probă, atunci zău că aveam probleme. Pe de altă parte mai era și scrisoarea de la tata care mă bântuia. Încă nu eram sigură dacă vreau să o citesc sau pur și simplu ar trebui să o arunc. Ceva între teamă și curiozitate se frământa în sufletul meu. Trebuia să mă concentrez asupra cazului.

— Am o teorie, i-am spus lui Bogdan. Nu știu de ce, dar cred că Bianca e doar pionul.

— Oh, și cine crezi că îl răsucește?

Mi-am încrucișat mâinile.

— N-am de gând să-ți spun.

S-a ridicat brusc și m-a cuprins în brațe. Eram pregătită să ripostez, toată viața am fost pregătită pentru ripostă, dar când și-a apropiat buzele de ale mele, picioarele mi s-au înmuiat. Apoi buzele lui, atât de moi, atât de fierbinți… Dar furia a fost mai presus decât pasiunea. Mi-am revenit abia când palma mea i-a atins obrazul.

— Tu nu poți face nimic cum trebuie?

Zâmbea. Nu îmi părea să se fi supărat. Zâmbea și își masa ușor obrazul, dar fără a da de înțeles că l-ar durea prea rău.

— Trebuie să recunoști că ți-a plăcut.

— Ești un porc.

— Sigur, un porc, un porc, dar ție ți-a făcut plăcere.

— Mai devreme mă blamai că râd după ce am zărit o crimă oribilă, dar în tine mișună hormonii.

A oftat. Știam că îl chinui. Dar, în același timp, mă chinuiam și pe mine. Oscilam între un sentiment și altul, între dragoste și ură. Nu, nu îl uram pe el, uram pe oricine încerca să se apropie de mine. De fapt, cred, mă uram pe mine.

— Nu e vina ta, am spus eu.

— Știu.

Sinceritatea lui m-a făcut să zâmbesc.

— Nu vorbești niciodată despre tine, a spus Bogdan. Dar nu a spus-o pe acel ton acuzator, era doar o constatare. De fapt, îmi dădea senzația că îi pasă.

Am ridicat din umeri. Eram nedumerită. Nu știam ce să spun. Nu am știut niciodată ce să spun despre mine, cu ce să încep, unde să termin… În plus, nu mi s-a

părut vreodată important să vorbesc despre mine. Era suficient ceea ce era în capul meu. Nu puteam să îi chinui pe toți cu dilemele și obsesiile care mă torturau. Am oftat, dar asta era tot ce putem să fac. Apoi, ca și cum Universul s-ar fi restrâns în jurul meu, fără să-mi mai pese că el e acolo, am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe Mihai.

— Știu, m-a luat direct Mihai. Am primit și înregistrarea. E cazul să trimit o echipă acolo. Gluma se îngroașă.

— Bine, chiar asta voiam să spun și eu. Ar trebui să-l trimiți și pe Bogdan.

— Nu, Lala, nu cred că e bine…

Făcu o pauză. Aproape că știam ce urmează.

— Vera a făcut o criză…

— Bine, vorbim mai târziu.

Am apăsat pe NO fără nici un resentiment. Liniștea din încăpere începu să se lovească de timpanele mele.

— Ești bine?

Cunoșteam glasul, era al lui Bogdan, dar încercam să-l elimin din liniștea aceea absurdă care mă chinuia.

Chipul lui Valer îmi apăru în fața ochilor ca o nălucă. Stătea acolo, la doi pași de mine, și îmi zâmbea. Nu părea trist, poate doar puțin descurajat.

Imaginea dispăru abia când Bogdan se postă în fața mea.

— Hei, pe unde-mi călătorești?

Nu știu dacă o lacrimă mi s-a prelins pe obraz sau a fost doar o broboană de transpirație. Simțeam picături de plumb acoperindu-mi trupul. Am sărit în brațele lui Bogdan și l-am sărutat, apoi totul s-a întâmplat mult prea repede și prea pasional.

M-am trezit după amiază. Mi-am dat seama că nu mai dormisem de mult atât de bine. Atât de minunat. Și, cel mai important, erau doi ani de când nu mai dormisem în timpul zilei. Cele câteva ore pe noapte erau suficiente și, chiar de nu ar fi fost, nu puteam adormi de teama coșmarurilor. Dar, de data asta, nu au fost nici coșmaruri, nici vise frumoase, doar liniște. Liniștea unui somn calm, îndestulător.

Bogdan încă dormea tolănit lângă mine. L-am privit. Nu aș putea spune de ce, dar inima îmi bătea mai tare când mă uitam la el. Nu știu și nici nu voi ști vreodată dacă a fost unul dintre acei bărbați care ar fi putut, până la urmă, să-mi frângă inima dar, în acel moment, am simțit că aș putea merge cu el oriunde.

La dracu', nu îmi place situația, dar mă simt bine. I-am tras un bobârnac peste nas încercând să mă amuz. Dar el abia dacă simți. Nu știam cum să trezesc un bărbat. Valer era întotdeauna în picioare înainte ca eu să apuc să deschid ochii. Și, dacă stau să mă gândesc, oarecum era normal așa, pentru că noi ne întâlneam abia după miezul nopții, când străzile și crimele începeau să se liniștească și oboseala ne pândea pe toți.

Am tras cearșaful de pe el cu toată puterea de care dispuneam. A deschis ochii.

— Du-mă afară!

Atunci a sărit în picioare. Mă privea ca pe o nălucă sau, poate, ca pe ceva viu.

— Vorbești serios?

— Da, du-mă afară. Dar să nu mă lași singură.

M-a luat în brațe și m-a învârtit. Mă simțeam ca o puștoaică de șaisprezece ani ce abia cunoștea fructul oprit. Eram vie după mult timp, mult prea mult timp…

Nu eram pregătită să înfrunt o mare de oameni, să mă ciocnesc de ei, să le văd chipurile diverse și să le citesc disperările acolo unde, poate, nu exista decât plictiseală. Am luat un taxi și ne-am plimbat un timp prin oraș. Nu îmi aminteam Bucureștiul atât de aglomerat. De fapt, nu îmi mai aminteam aproape nimic din vechiul oraș. Totul s-a înălțat, s-a înghesuit. Lumea era mai mare, dar mai compactă.

— Mergem la editură?

Am negat din priviri.

— Mergem la cimitir.

Am ajuns după o oră, pe un drum pe care, în mod normal, l-am fi parcurs într-un sfert de oră. Nu contează, unde mă grăbeam? Abia ieșisem din nou în lume, în lumea rutieră, ce-i drept, dar era un început.

Taxiul a oprit. Mâna a început să-mi tremure pe portieră. Nu îmi era teamă de ce e afară, pentru că cimitirul părea liniștit. Doar câteva femei îndoliate își mai plângeau morții. Tăcute, fără să deranjeze, fără să le pese de cei din jur. Erau doar ele și suferința lor. Nimeni altcineva în jur. Dar mie îmi era teamă de durerea ce avea să se reverse în sufletul meu. Îmi era frică de propria-mi neputință. Am auzit cealaltă portieră trântindu-se, din doar doi pași, Bogdan îmi deschidea ușa. Mi-a întins mâna și, pentru prima oară, m-am uitat la degetele lui, scurte și rotunde. Am zâmbit, îmi amintea de pișcoturile de odinioară. M-am simțit mai sigură atunci când mâinile noastre s-au atins. Am simțit că pot face orice, iar când piciorul meu a simțit pământul sub picioare, am înțeles că acolo e locul meu, zburasem destul.

XXV

O singură picătură de sânge nu îi aparținea victimei, așa că Lala hotărâse ca fiecărui suspect în parte să i se facă analizele. Crina era debusolată, imaginea aceea, șocul, nu trecuse. Nici nu avea să mai treacă vreodată, chiar dacă, în timp, imaginea avea să se estompeze, emoțiile aveau să rămână la fel de puternice.

Alături de o asistentă, Vlad pornise spre cei în casa cărora fuseseră găsite „indiciile”. Fiecare era suspect, așa spunea Lala, iar poliția din Satu Mare părea că nu se poate opune acestui lucru. În schimb, Crina și doctorul Vasile au pornit spre casa lui Ștefan Lupu. Era o misiune complicată. Crina știa, Lala știa, până și doctorul Vasile era conștient de asta. Când au ajuns la Ștefan Lupu au avut surpriza să-l găsească și pe fostul cumnat: Marian Lupu.

Ștefan era din ce în ce mai reticent față de ziaristă, dar avea un fel diabolic de-a se preface mulțumit de tot ceea ce se petrecea.

Crina le explică celor doi de ce se află acolo.

— Eu dau, spuse Ștefan, ridicându-și cămașa.

— Și eu, se oferi Marian, cu toate că lui nu îi ceruse nimeni asta.

— Cu toate că, începu Ștefan, pentru asta ar trebui să aveți un mandat și chiar și așa aș putea refuza.

Crina nu spuse nimic, doar scoase din poșetă hârtia necesară.

— Aici nu ești în cărțile tale, rosti ea rece. Nu poți refuza.

— Oricum nu aveam de gând, se contrarie Ștefan.

— Iar eu vă ofer sângele meu fără ordin, zise Marian.

În momentul ăla Crina simți un fel de răceală pe șira spinării. În ce film se afla, în ce carte? Principalii suspecți nu ar fi trebuit să se împotrivească? Să-și sune avocații?

În timp ce doctorul Vasile își făcea treaba, Crina încercă să profite de moment. I se adresă lui Ștefan, dar fără să-l privească anume:

— Ce îmi poți spune despre Smaranda Boitan?

— Au! țipă Ștefan, apoi râse. Urăsc acele.

— Mda, mormăi Crina, fiind tentată să-i relateze povestea horror pe care o trăise doar cu o seară în urmă.

— Smaranda… Smaranda s-a aruncat în patul lui Bogdan sperând că într-o zi va obține ceea ce nu au obținut ceilalți autori.

— Mai mulți bani, a presupus Crina.

Doctorul Vasile scoase acul și, cu rapiditate, apăsă pe brațul lui Ștefan o bucată de vată înmuiată în spirt.

— Apasă! îi porunci.

Crina se așeză pe unul dintre scaunele libere și, în timp ce doctorul se pregătea să ia și din sângele lui Marian, ea continuă:

— Cât de bine o știi pe Smaranda?

— Ah, de când tot făcea naveta în Satu Mare, destul de bine.

— Vrei să spui că de când cumpăra droguri de la Vidal…

Îi văzu privirea, chipul i se crispă, iar mâinile începură să se frământe într-un tremur necontrolat.

— La dracu', bombăni Ștefan.

— Credeai că nu o să aflu?

— Nu știam că Vidal face trafic…

Crina ridică mâna în aer făcându-i semn să tacă.

— Sper că nu ești implicat, Ștefan. Lucrurile au luat-o razna.

Bărbatul îi aruncă o privirea nedumerită, dar sinceră.

— Am terminat, anunță și doctorul Vasile.

— Nu, nu se potrivește, decretă doctorul. Au venit și rezultatele de la București, niciunul dintre suspecți nu pare a fi implicat dacă e să ne luăm după probele de sânge.

Crina își aprinse o nouă țigară. Terminase un pachet în două ore și îl începuse pe al doilea cu puțin timp în urmă. Dădu din cap nemulțumită.

— Lipsește cineva, murmură ea.

— Da, spuse bărbatul blond și înalt ce abia intra în morgă. Lipsește criminalul.

Doctorul și Crina rămaseră blocați. Bărbatul, într-un costum negru, impecabil, cu cămașă albă și mănuși albe de latex, ca ale unui cioclu. Dădu ușor din cap în semn de salut:

— Victor Blid, criminalist. Am lucrat o vreme alături de Iolanda Știreanu.

— Întăriri? surâse ziarista.

— Da, recunoscu el.

— Așadar, începu Crina, crezi că lipsește criminalul?

Bărbatul se așeză.

— Da, sunt convins. Ceva nu s-a legat încă de la început. Am nevoie de toate datele tale, i se adresă roșcatei. O luăm de la capăt.

— În mă-sa, bombăni Crina.

Victor rămase impasibil. Privirea lui era rece, de neclintit, de parcă nimic pe acest pământ nu l-ar fi putut face să simtă ceva anume.

— Toate autopsiile se vor reface în prezența mea, spuse el. Probele vor fi reanalizate, la fel și faptele.

— Eu nu mai suport! se criză ziarista. Pur și simplu nu mai pot! Nu sunt în stare să o iau de la început.

Bărbatul ridică din umeri.

— Dar dumneata, doctore?

Adrian Vasile oftă.

— De parcă aș avea de ales…

— O să vreau ca diseară să ne întâlnim cu toții, continuă Victor, scoțând un carnețel din buzunarul sacoului său impecabil: inspectorul Constantin, adjunctul Minorescu și voi doi. Va fi prezentă și Lala.

— Mai duceți-vă și dracu’, se ridică Crina și plecă.

Pe chipul criminalistului nu se mișcă nici un mușchi. Îl privi pe doctorul Vasile și aproape îl săgetă.

— Să ne punem pe treabă. Mai întâi autopsia victimei de ieri.

Adrian Vasile își trase mănușile pe mâini și porni spre morgă.

XXVI

Eram epuizată, dar și fericită. Mormântul tatălui meu nu îmi provocase durere așa cum m-aș fi așteptat, nici milă, nici vreun alt sentiment. Fusese un simplu moment de liniște, de regăsire. Unul dintre puținele momente din ultimii doi ani, în care nu m-am pierdut. Am ajuns acasă și am deschis scrisoarea. Bogdan plecase la editură, ceva probleme cu un autor, iar Carmen tocmai hrănise pisoiul și plecase la cumpărături. Zilele treceau și îmi dădeam seama că încet, încet mă apropii de treizeci de ani. Era timpul să înfrunt problemele cu puțină demnitate.

M-am trântit pe canapea și am mirosit plicul. Singurul lucru pe care îl cunoșteam cu adevărat la tata era mirosul. Un miros greu, dar nu din cele înecăcioase, nici din cele scârboase, ci ceva bărbătesc. Același miros era impregnat și pe plic. Fusese resigilat de cei de la poliție. Mirosul lipiciului încă persista sau poate că eram eu prea obișnuită cu toate aceste procedee. Uneori, pe vremea când încă mai stăteam în secție, miroseam plicurile resigilate. Întotdeauna se găsește o fărâmă de viață într-un miros anume. Dar izul lipiciului era cel mai puternic. Întotdeauna îmi rămânea în nări. Uneori aveam impresia că îmi coboară pe gât, în jos, făcându-mă să mă simt sătulă chiar și de aer.

L-am desfăcut cu unghia. Îmi foloseam adesea unghiile pe post de cuțit, iar în cazul plicurilor era deja o obișnuință.

Foaia era galbenă și ușor pătată de cafea, poate și de lacrimi. Am despăturit-o, nu fără emoție. Am închis și-am deschis ochii pentru a alunga lacrimile. Încercam să le țin în găt, nu voiam să le las să plece pe glandele lacrimale.

Mai întâi am pipăit-o, pentru a simți literele sub degete. Litere dezordonate, ceea ce îmi arăta emoția cu care fusese întocmită scrisoarea. Abia apoi, citind-o aproape pe litere, am reușit să o duc până la capăt. Am citit-o încă o dată și încă o dată, până când lacrimile și furia au ieșit la iveală. Am țipat așa cum nu o mai

făcusem de mult timp. Priveam disperată în jurul meu și nu puteam zări decât ochii unei pisici speriate. Am căzut pe parchet și m-am chircit asemeni unui fetus. Durerea aceea, dezvăluirea, întregul meu trecut… lumea mea a devenit dintr-o dată neagră, iar eu nu mai vedeam nimic.

Bogdan a fost cel ce m-a găsit, aproape răstignită, urlându-mi durerea. Citise scrisoarea, o vedeam în ochii lui. Mi-am dus mâna la buze, iar el mi-a făcut semn că a înțeles. El era o rază de lumină în toată acea lume întunecată. Privirea lui mă vrăjea, mă încălzea și mă făcea să mă simt mai bine. Când m-a atins, aproape că mi-a dăruit întreaga căldură a trupului lui. Sau eu mă alimentam ca o nebună din energia lui interioară. M-a luat în brațe și m-a dus în pat, a împăturit scrisoarea și mi-a pus-o în palmă.

Am auzit ușa deschizându-se și am tresărit. Era Carmen.

Am dormit mult, iar el nu s-a mișcat de lângă patul meu. Când m-am trezit, era dimineață. Mi-am dat seama după cerul acela gri prin care soarele încerca să răzbată. În plus, mirosul. Dimineața are un miros specific, tare, proaspăt, viu.

Bogdan dormea pe fotoliu. L-am privit un timp până când am reușit să mă liniștesc. Trebuia să îmi păstrez mintea limpede. Aveam nevoie de dovezi. Nu trebuia să mă isterizez, nu de data asta. În sfârșit, reușeam să-l urăsc pe tata cu adevărat. Aș fi vrut să ducă secretul cu el în mormânt.

Mi-am strâns pumnii și am încercat să înlătur furia. Calm, calm, calm, era tot ce puteam să îmi repet.

Telefonul a sunat, trezindu-mă parcă la realitate. Aveam nevoie să mă cufund în muncă, nu mai puteam trăi așa. Nu mai puteam aduce tot timpul trecutul în prezent. Și totuși, aveam nevoie de dovezi.

Am răspuns.

— `Neața, Mihai!

Se auzi un oftat lung, profund.

— Crina Dunca a dispărut.

O clipă m-am uitat la telefon. Ca prin minune orice problemă a mea se evaporă. Și totuși nu eram convinsă

că aud bine.

— Cum a dispărut?

— Ieri a plecat de la morgă și nu a mai ajuns acasă.

— Ați sunat-o pe ambele telefoane?

— Lala, știi bine că am făcut-o. Ambele telefoane sunt închise, iar de ea nu e nici urmă. Soțul ei e disperat. De fapt, toată lumea e disperată.

— La dracu', la dracu', la dracu'! am țipat, făcându-l pe Bogdan să sară în picioare.

Ne-am încrucișat privirile preț de o clipă, apoi am tras aer în piept:

— Mihai, rezervă-mi două bilete de avion spre Satu Mare.

O pauză.

— Pentru?

— Pentru mine și Bogdan Hrib.

O nouă pauză.

— Pentru tine?

— Mihai…

— Ești sigură?

— Te rog, nu am timp să-ți explic.

— N-ar trebui să o iei încet? Și apoi Victor Blid e acolo…

— Victor e un dobitoc, am ripostat eu. Când a fost el în stare să vadă vreodată ceva? Ar putea fi chiar sub nasul lui și n-ar observa.

Oftă.

— Ești sigură?

— Da.

Am închis telefonul și, odată cu el, ochii. Am tras aer în piept. Eram nesătulă. Aveam nevoie de tot aerul pe care-l puteam inhala.

Bogdan m-a cuprins în brațe și mi-a sărutat fruntea.

— Unde mergem?

— Crina a dispărut, a fost tot ce am reușit să spun.

Nu mi-am luat la revedere de la Carmen, doar i-am lăsat un bilet în care-i explicam în câteva cuvinte că voi lipsi câteva zile. Totul s-a întâmplat rapid. Am ajuns la aeroport într-o oră. Aglomerația și felul în care-mi părea că mă privesc oamenii au reușit să îmi creeze o stare

acută de panică. Inima mi-a luat-o la trap și trupul îmi tremura necontrolat. Nici măcar sticla de apă nu o puteam duce la gură. Știam că din pricina atacului de panică poți face infarct, așa că încercam să mă conving că totul este bine, totul e normal. Adevărul e că nu reușeam, dar era un început. În avion a fost mai bine, mai ales că Bogdan a stat la mijloc, ferindu-mă astfel de atingerea celui de-al treilea pasager.

Am ajuns târziu la Satu Mare. Soarele apusese și un nor de praf se întinsese peste mica urbe. Ne-am cazat undeva lângă oraș, la un hotel drăguț, curat. Știam că n-am să reușesc să dorm, așa că primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o sun pe Crina pe ambele telefoane. Nimic. Am coborât la restaurantul hotelului și am cerut o cafea. Era prima oară după doi ani când nu beam cafeaua făcută de Carmen. Mi-am înșirat țigările, bricheta, pixul și agenda pe masă, lăsându-l pe Bogdan să mă studieze în tăcere.

Următorul sunat a fost inspectorul Constantin.

— Nimic, mi-a spus el. Încercăm încă de azi-noapte să găsim o urmă, ceva. Parcă a fost înghițită de pământ. În loc să mă ocup…

— O, taci, l-am întrerupt și am închis telefonul.

Trupul îmi tremura. Adrenalina începuse să mi se plimbe prin corp, eram din nou în mijlocul acțiunii, chiar dacă nu eram cu totul stăpână pe mine. L-am atins pe Bogdan doar pentru a fi sigură că e acolo. Cu el lângă mine puteam, dar nu eram sigură ce avea să se întâmple dacă el dispărea.

— Să nu mă lași singură, i-am spus în cel mai serios mod pe care-l știam. Nu știu să fac pașii fără susținere.

— Sunt aici, voi fi aici cât vei avea nevoie de mine.

Și dacă totul era doar nevoie? M-a speriat asta. Nevoie, nevoie, oare simțeam ceva pentru el sau era doar nevoie? Siguranță? Lângă el nu visam, nu simțeam teama atât de acut, nu îmi venea să urlu atât de tare, cu toate că nu puteam să recunosc asta în fața lui. Și totuși, era dragoste sau siguranță?

Dar stupiditatea propriilor mele gânduri s-a întrerupt în momentul în care mi-am amintit-o pe Crina. Inima mi s-a strâns și un sentiment dureros aproape că îmi înțepă pieptul. Era la mâna criminalului.

— Să-mi bag! am tresărit.

— Ce?

— Trebuie să studiez chiar acum toate înregistrările, toate informațiile…

— Acum?

Eram agitată și îmi dădeam seama de asta. Nu o puteam lăsa să dispară asemenea lui Valer. Nici măcar nu mă gândeam să o las fără să lupt pentru viața ei. Nu, nu mă puteam împovăra și cu asta.

— Acum, am zis.

— Bine, spune-mi ce să fac.

Am sunat la morgă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Apoi l-am sunat pe Victor. Nu mi-a plăcut niciodată individul, dar uneori, trebuia să recunosc, putea fi de folos. Mi-a răspuns după al treilea apel. Abia ațipise, mi-a spus, încă era îngropat în hârtii și înregistrări. Ne-am dat întâlnire la el la hotel. Am chemat un taxi și am pornit. Pe drum m-a sunat Vlad Minorescu.

— Iolanda Știreanu?

— Da, eram irascibilă și voiam să aflu cât mai repede cu ce am de-a face.

— Vlad Minorescu…

Nu știu cum uitasem de el, dar întotdeauna uitam de polițiștii minori.

— Oh, ai ceva informații?

El suspină.

— I-am găsit telefoanele aruncate în tomberonul de lângă redacție.

M-am lăsat pe scaunul mașinii și am închis ochii. Îmi fusese teamă de momentul ăsta.

— Ai vreo pistă?

— Îmi pare rău…

— E în regulă, ne întâlnim la hotelul unde e cazat Victor în exact zece minute.

— Am pornit, spuse Vlad.

Bogdan m-a cuprins în brațe și mi-a mângâiat părul. Era unul dintre acele momente în care aș fi țipat, dar el îmi îneca dorința asta. Am înghițit în sec de câteva ori și furia s-a estompat. Mă simțeam moartă.

XXVII

Dacă până atunci nu făcuse o distincție clară între beznă și întuneric, acum o făcea. Ar fi trebuit să fie confuză, dar nu era. Avea mintea limpede. Tot ce știa era că trebuie să iasă de acolo, să transmită un semnal de alarmă. Probabil că o căutau deja. Mâinile o dureau destul de rău din pricina legăturii strânse. Încheieturile îi erau însângerate. Simțea, din când în când, cum sângele i se prelinge pe degete, rece și lipicios. Nu își amintea dacă fusese lovită. Auzise doar scârțâitul mașinii, apoi simțise mâinile puternice… pe urmă întuneric. Iar acum simțea miros de urină, iar bezna era năucitoare. Dar nu avea de gând să se dea bătută. Nu putea. Nu avea să moară acolo, doar pentru că un nebun voia să o scoată din joc. Și totuși, el se temea de ea. Cel puțin se temuse. Poate că el credea că ea ajunsese la adevăr. Îi era teamă într-un fel, dar subconștientul ei parcă nu dorea să simtă prea mult, să se lase pradă fricii. Avea nevoie să rămână lucidă. Trebuia să o facă. Nu avea să moară în cine știe ce gaură de șarpe. Nu până nu avea să-și scrie articolul. Nu până nu avea să le spună tuturor ceea ce văzuse. Ceea ce simțise.

Încercă să își miște mâinile. În zadar. Legăturile erau puternice și risca să se rănească și mai rău. Era pe un scaun, de lemn din câte își dădea seama, cu spătar cu zăbrele. Picioarele îi erau libere, dar oricum nu le simțea. Probabil că îi dăduse ceva, o amorțise. Poate că asasinul îi aplicase ceva ce ar fi trebuit să o țină adormită un timp sau, poate, voia să o știe lucidă. Probele începură să îi treacă prin fața ochilor. Mult mai bine să se afunde în indicii, decât să supraviețuiască beznei. Încercă să își amintească prima zi. Ziua în care intrase în rahatul ăsta. Și-l amintea pe Mierlă încercând să o îndepărteze de ochii aceia ce tronau pe o masă dintr-o sufragerie, apoi totul a luat-o razna. Încercă să își amintească fiecare discuție în parte. Nu își dădea seama pe cine să scoată din context. Era cineva care nu își avea locul în poveste și, cu toate astea, trăsese toate sforile.

Erau cel puțin doi. Acum era sigură. Știa. Poate chiar trei, printre care și o femeie, una pe care o cunoștea, dar nu își putea da seama despre cine e vorba. Era un sentiment puternic. Ceva îi scăpa. Spera că Lala nu se simte tot atât de neputincioasă în situația de față. Spera cu adevărat. Lala trebuia să-și miște fundul și să o scoată de acolo. Devenea disperată. Aerul parcă se evapora. Plămânii ei refuzau să mai simtă putoarea.

Abia atunci își dădu seama, mirosea a cadavru. Îi veni să verse, dar imediat un gând îi trecu prin cap. Uită de duhoare și beznă.

— La dracu'!

— La dracu'! am țipat.

Nu pusesem geană pe geană. Mierlă și oamenii lui s-au înființat la hotelul lui Victor la zece minute după ce am ajuns. Camera de hotel a devenit, în cel mai scurt timp, punct de lucru. Câte un agent se tot fâțâia aducând ba un calculator, ba un laptop, ba instalând câte un program. Alții căutau informații. Vreo trei vizionau DVD-urile pe care le înregistrasem datorită Crinei. Soțul ziaristei a ajuns în scurt timp punându-ne la dispoziție toate însemnările.

Am decis că pe acelea trebuie să le citesc eu însămi. Nu mai aveam răbdare, nu mai puteam aștepta, și timpul îmi părea că se scurge nemilos de repede. Nimic nu ne-a scos din impas, ba din contră, ne împotmoleam tot mai rău.

Spre dimineață, m-am întins pe canapeaua din holul hotelului iar inspectorul Constantin mă urmă.

— A sunat comisarul Mihai Iordache, le trimite pe cele trei foste ale domnului Hrib la secție.

N-am spus nimic. Nu vedeam rostul în toate astea dar, mai mult decât orice, eram și obosită. Nu mai gândeam limpede, iar panica se instalase din ce în ce mai rău în sufletul meu. Crina era în pericol, iar eu nu făceam decât să verific aceleași date la infinit. Ce îmi scăpa?

Mierlă se depărtă, iar Bogdan și-a făcut apariția. Fusese întreaga noapte ca o umbră. O umbră ce mă

veghea și se asigura că îmi e bine. Dar mie nu îmi era bine.

— Ce lipsește? l-am întrebat. Disperarea mi se simțea în glas. Tremuram.

S-a așezat lângă mâine și mi-a mângâiat părul.

— Nu știu, nici măcar nu pricep de ce se întâmplă toate astea.

Am sărit în picioare:

— La dracu'! Vlad!!!

Cred că, pentru o clipă, s-a făcut liniște în holul hotelului, apoi Vlad a venit spre mine.

— Trandafirii ofiliți! Nu a verificat nimeni asta.

— Pe toți sfinții, susură Vlad și dispăru din nou în cameră.

— Așteaptă, zise Bogdan dintr-odată. Îmi aduc aminte că, într-un timp, Ioana citea cărți despre semnificațiile viselor. Într-o zi mi-a spus că trandafirul ofilit înseamnă pierderea unui prieten.

Încercam să gândesc, dar nu avea sens. Toate astea se legau strict de el, de Bogdan Hrib sau de Stelian Munteanu. Iar el nu pierduse nici un prieten, niciuna dintre victime nu se ridica la acest rang. Smaranda nu îi fusese o prietenă apropiată, asta era sigur. Pe Vidal nici nu avea sens să-l pun în discuție. Din câte îmi puteam da seama, Vidal fusese doar drogatul, cel căruia nu avea să i se simtă lipsa. Victima perfectă. La dracu'… Organele, ce semnificație aveau ele în cele din urmă?

M-am ridicat și m-am repezit spre primul laptop liber. Poate că tratasem complet greșit problema. Ca și în cazul lui Valer, am văzut doar ce era evident, dar nu și ce se afla dedesubt.

Am început să caut criminali celebri, dar oricât căutam, niciunul nu operase în felul ăsta. Bogdan m-a scos din nou din impas.

— Hai să o luăm pe rând, mi-a spus el. Mai întâi ochii.

Am dat din cap, eram dispusă să iau în considerare orice.

Vlad ni s-a alăturat. Era tumefiat. Se vedea că e îngrijorat, ba chiar mai mult de atât. Se simțea, într-un fel, responsabil pentru Crina.

— Bine, continuă Bogdan, încercând să ne facă pe amândoi atenți. Să începem cu Stelian Munteanu, un

detectiv. Ce îi trebuie unui detectiv? Ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi, degete pentru a pipăi, dinți pentru a mușca – la figurat, desigur – și, normal, un cap pe umeri…

— Semnătura s-a schimbat, îi aminti Vlad.

— Da, recunoscu Bogdan, dar să nu uităm că suntem unul și același.

I-am făcut semn să continue.

— Ochii sunt oglinda sufletului. Ok, nu aș ști să spun ce reprezintă ochii mei, dar, pe de altă parte, sunt sigur că mulți au vrut să mi-i scoată.

Mi se pare logic, am spus eu, dar mintea mea lucra deja. Nu, era ceva greșit, ceva ce nu se lega cu adevărat, iar Bogdan Hrib sau Stelian Munteanu nu aveau nicio legătură. Dumnezeule, nu aveau nicio legătură! Ce îmi scăpa? Bogdan continuă să emită teorii… Pierderea unui prieten. Trandafirii ofiliți. Trebuia să fie mai mult de atât. Poate pierderea unui suflet-pereche. Un suflet-pereche. O trădare, poate mai multe. O pistă falsă. Ură. Multă ură ținută în frâu. Criminalul, de fapt, ar fi vrut să vadă chiar acel „prieten” sau „suflet-pereche” mort. Toată ura se ducea pe piste false. Asta avea logică. Semnătura, semnătura fusese schimbată tocmai pentru a pune accent pe acea pistă falsă.

Înnebuneam!

Nu mă puteam opri. Nu puteam să o las acolo. Poate că nu avea să o ucidă imediat. Poate ea își dăduse seama…

— Mergem să dormim o oră, spuse ferm Bogdan, nu mai poți gândi limpede și nici eu.

Vlad dădu ușor din cap.

— Continuăm noi.

Nu mă puteam împotrivi. Eram de-a dreptul extenuată. Creierul meu făcea aceleași conexiuni. Conexiuni pe care nu le putea lega între ele. Și totul era atât de evident, iar eu nu vedeam exact ceea ce era în fața mea. Și totuși, doar trebuia să întind mâna și să iau. Am cedat. Trebuia să dorm. Aveam nevoie să-mi limpezesc mintea.

— Peste două ore îi vreau pe cei doi Lupu la secție… Aăă, și pe soția lui Lupu.

— Valeria? se miră Vlad.

— Da, cred că da.

Mi-am dat seama, atunci, că ei nu îi luase nimeni sânge. Eram disperată, mă agățam de orice. I-am spus lui Vlad să se ocupe de asta.

Bogdan mă ținea de mână, când am pronunțat numele ei m-a strâns, parcă scăpându-i un reflex.

Am plecat spre hotel, lăsând aerul înțepător al dimineții să ne însoțească. Mergeam pe jos unul lângă celălalt, încercând să nu ne gândim la nimic. Apoi, Bogdan rupse vraja.

— De ce Valeria?

Nu aveam o idee clară. Nu știam să răspund. Probabil că eram convinsă că Valeria are un răspuns. Ar fi putut să-mi spună ceva pentru a clarifica totul. Pentru a o găsi pe Crina.

— Trebuie să fac ceva, cred că am nevoie și de ea. Trebuie să îmi fi scăpat ceva.

M-a strâns puternic de mână și am rămas tăcuți tot restul drumului.

XXVIII

După două ore de somn deja înțelegeam ce nu făcusem. Bogdan era lângă mine. Nu dormise deloc, în schimb, ca un adevărat nefumător, dăduse gata un pachet de Kent.

— Ascultă, Ștefan mai are și alte proprietăți?

Bogdan stinse țigara aproape întreagă. Mă privi disperat, de parcă acolo s-ar fi aflat răspunsul. Singurul răspuns cu adevărat corect.

— Moșia, la dracu'. Moșia.

Am pus mâna pe telefon și i-am spus lui Mierlă să verifice moșia. Să afle adresa și să trimită o echipă operativă acolo.

— Hai, trebuie să mergem, Vlad vine în zece minute după noi.

M-a prins în brațe și m-a sărutat. Cumplit, dar nu mai simțeam nimic. Nimic din ceea ce simțisem cu câteva zile în urmă, nicio emoție. De parcă m-aș fi vindecat de el. Mi se părea rece, îndepărtat, aproape suspect.

Cu toate astea, i-am răspuns ca de obicei. Îl simțeam departe, dar oricum, nu funcționam la capacitatea maximă, așa că am încercat să-mi las un răgaz. Apoi m-am gândit la Valer. Îi vedeam chipul în încăpere, zâmbindu-mi, întinzându-mi brațele, de parcă ar fi vrut să fie el în locul lui Bogdan. Amintirea aceea m-a făcut să trag aer în piept și să mă depărtez. La fix, căci Vlad dădu buzna în cameră.

— Să mergem, mașina ne așteaptă jos.

Abia am apucat să îmi iau geaca scurtă de piele – începea să plouă – și am dat buzna pe scări. Eram nerăbdătoare și convinsă că ea se afla acolo. Cu toate că încă nu găsisem răspunsurile, știam că mă voi apropia de ele.

Girofarurile au pornit, făceau un zgomot infernal. Cu toate că eram obișnuită cu toate astea, aveam impresia că le aud pentru prima oară. În capul meu gândurile se înghesuiau. Vedeam cu ochii minții fiecare înregistrare făcută de Crina. Încercam să reanalizez

fiecare cuvânt sau gest și apoi, ca și cum pe pelicula filmului meu trebuia să apară un mesaj subliminal la fiecare minut, îmi aminteam de trandafirii ofiliți.

— Pistă falsă, am murmurat.

Bogdan m-a strâns de mână. Stătea lângă mine și moțăia ușor. Nu mai dormise de două zile, iar oboseala începea să-l prindă.

— Ce?!

— Toată povestea asta… nu cred că te vizează pe tine.

A mărit ochii.

— Ce vrei să spui?

— Se dă vina pe cine nu e vinovat și doar prin tine se putea face asta.

A deschis și a închis gura de câteva ori fără să spună nimic.

— Uite, urmărește-mi raționamentul. În lumina asta, Ștefan Lupu e vinovatul. Acolo am fost îndreptați. Toate… nici probe nu le putem spune, să zicem că toate frustrările duceau spre ura pe care ți-o poartă el. Una dintre iubitele tale a ajuns în patul lui, o alta a încercat să ajungă în patul lui… Una dintre ele chiar îi oferă un contract gras pe care l-a furat de la tine. Nu vezi? Vidal, Boitan, ambii au avut legături cu el. Sunt convinsă că Lupu nu a fost implicat în afacerile cu droguri dar, pe de altă parte, pot băga mâna în foc că știa de ele. Apoi mai e cumnatul care putea să îi furnizeze pacienți. Până și Vidal a fost unul dintre pacienții lui. Iar cumnatul Lupu este destul de atașat de Ștefan. Se știe că între ei există o prietenie trainică.

— Dar complicele?

Da, complicele îmi dădea și mie bătăi de cap. Știam cu siguranță cine e complicele de la București, dar nu aveam nicio dovadă. Trebuia să mă bazez pe o declarație, altfel puteam la fel de bine să îmi iau la revedere de la acest caz.

— E mai complicat, am răspuns în cele din urmă.

Mașinile de poliție au oprit. Mascații au ieșit primii, înconjurând perimetrul. Nu am apucat să văd aproape nimic, decât un gard mare și dărăpănat. Se vedea că nu mai trecuse nimeni pe acolo de mult timp sau încercase să facă să pară astfel. Porțile au fost deschise și cei din Brigada Specială au intrat primii,

fiind atenți la fiecare mișcare. Noi i-am urmat. Inspectorul Constantin arăta mai bătrân ca niciodată, dar îmi dădea senzația că e încă în putere. Ne-a deschis calea, părând că-l ține pe Vlad Minorescu lângă el cu un scop anume. Lui Bogdan nu i-au dat voie să intre. I-am făcut semn că e în regulă. Adevărul e că nu poți implica un civil într-un asemenea caz.

Moșia… În cele din urmă eram pe moșie. Impropriu spus. O curte destul de normală, la dimensiuni firești. O casă mare, stil boieresc, dar nu impresionantă. Era clar că în ultimii ani se făcuseră ceva reparații, proprietarul încercând, poate, s-o facă locuibilă.

Brigada Specială a poliției înconjură casa. Nouă ni s-a făcut semn să rămânem la distanță, pentru a nu păți ceva. Cu toate că, la câtă liniște era acolo, nu prea vedeam ce am fi putut păți. Poate să ne sperie vreo pasăre în zbor sau vreo gărgăriță agitată. Dar încă îmi mai aminteam cum funcționează chestiile astea. Siguranța celor mari e pe primul loc. Iar noi eram cei mari, Brigada Specială, desigur, fiind cea care se aruncă cu fruntea înainte.

Doi geniști cercetară ușile. Mă îndoiam profund să fie vreo urmă de bombă, dar niciodată nu poți fi prea sigur atunci când încerci să salvezi un ziarist. Primii mascați au ocupat holul lung și îngust. Deja simțeam că mi se face rău. Pe lângă faptul că n-am înțeles niciodată de ce oamenii își doresc case tot mai mari, mai vizibile și mai greu de păstrat în ordine, cu atât mai puțin înțelegeam de ce dracu' au tendința de-a le înghesui, din moment ce tot aveau posibilitatea spațiului. Doar un parvenit. Și nimeni nu îmi putea schimba părerea. Poate că Lupu nu era vinovat de crimă, dar era vinovat de prefăcătorie intelectuală, ceea ce mă scârbea până în măduva oaselor.

Polițiștii mascați au verificat întreaga casa până să ajungă la ușa beciului…

O rozătoare sau o altă vietate trecu rapid pe lângă ea. Gemu, dar, de fapt, voise să scoată un țipăt. Nu era legată decât la mâini, dar își dădea seama că nu poate

scoate nici un sunet real. În afară de micile viețuitoare ce chițăiau uneori, nu se auzea nimic altceva. Încercă să-și miște picioarele, dar încă le simțea amorțite. Acum era sigură că îi fusese injectat ceva. Nu își amintea nimic cu adevărat, dar nu putea găsi altă explicație. Mâinile și le simțea, poate și din pricina durerii care de acum devenea tot mai insistentă. Sângele i se încleiase pe degete, probabil că rana încă mai supura, dar ea nu mai simțea picăturile de sânge. Simțea durerea, însă, în același timp, simțea și puterea din brațe. Trebuia să se miște, să scoată cumva zăbrelele de lemn din spătarul scaunului. Avea nevoie să se miște. Deja îi era clar că fusese părăsită acolo. Nimeni nu avea să se intereseze de starea ei. Aveau să o ucidă prin înfometare. Poate că șoarecii, în cele din urmă, simțind mirosul sângelui, aveau să se năpustească asupra ei.

Mirosul de rânced și de cadavru în putrefacție era tot mai intens. Încercă să își concentreze atenția asupra scaunului. Trase puternic de mâini. Durerea o copleși. Nu avea curaj să tragă aer în piept, pentru că nu voia să își umple plămânii cu iz de mort. Încercă încă o dată să-și miște mâinile, dar atunci simți legătura intrându-i, cu și mai multă înverșunare, în carne. Durerea era insuportabilă. Gemu, iar asta parcă avu forța de-a o elibera oarecum. Își lăsă capul pe spate încercând să își dezmorțească gâtul. Fiecare oscior o durea până la epuizare. Nu putea face nimic. Se liniști. Se pregătea să moară. Măcar de-ar fi avut puțină apă. Buzele îi erau crăpate și gâtul uscat, așa cum nu îl avusese niciodată. Până și o țigară ar fi mulțumit-o într-o oarecare măsură, chiar dacă era conștientă că primul fum avea să-i închidă căile respiratorii. Dar tot ar fi fost o moarte mai nobilă.

Probabil că adormise, pentru că văzuse, undeva, în depărtare, chipul Lalei. Lala aceea pe care o zărise de câteva ori prin intermediul calculatorului. Zgomotul o trezi. Era un bubuit puternic, la început îi păru că vine de undeva de afară. Deschise ochii și își dori să țipe, dar nu putu scoate decât un „a” anemic. Abia când șoarecele i se urcă grăbit și nestingherit pe picior, zvâcni. Întreg trupul îi zvâcni, țipătul nu îi părăsi buzele, dar corpul ei făcu o mișcare atât de bruscă, încât scaunul se clătină, iar ea căzu într-o parte. Își simți greutatea propriului trup copleșind-o. De parcă încă cineva ar fi căzut peste ea,

dar era doar trupul ei. Trupul ei ce părea de două ori mai greu și încerca să-i strivească oasele. Legătura de la mâini îi ajunse la os. Gemu. Bubuitul o luă de la capăt. Îl auzea peste tot. Era în mintea ei. Se instalase acolo. Își închipui că e într-o pădure și cineva taie lemne, nedorindu-și să se mai oprească. Era o furie, o durere ascunsă în acel bubuit înfiorător, iar ea începea să-și dea seama că o ia razna.

Câțiva șoareci ajunseră la mâinile ei însângerate. Le mișcă violent, în ciuda durerii. Nu avea de gând să le lase rozătoarelor plăcerea de-a o ucide, nu era Prometeu pentru a se lăsa mâncată de vultur. Nu, de fapt, ea era o persoană importantă, iar poliția avea să-și dea seama unde este. Trebuia să reziste. Nu aveau să o lase acolo. Lala nu avea să o lase. Știa că nu avea să o lase. Bubuitura se auzi din nou, mai tare, mai enervată, poate mai grăbită.

Totul s-a întâmplat repede, precipitat, fără pic de intensitate dramatică. Mai întâi a fost o luminiță. O pâlpâire, dar suficientă pentru a-i lovi ochii. Durerea a fost aproape mai rea decât cea de la mâini. Îi închise, încercând să și-i apere. Apoi gălăgia. Nu înțelegea ce zic oamenii aceia. Își dădea seama că sunt mai mulți. Își simți mâinile eliberate și, odată cu ele, durerea pe care strânsoarea o ținuse, parcă, la un nivel acceptabil. Mâinile acelea, brațele puternice, apoi nu mai simți nimic, decât liniște.

XXIX

Fusese drogată și lovită, în rest, nici urmă de vreun alt fel de atac. Cel puțin eram sigură că asasinul nu era un violator pervers. A fost dusă imediat la spital. Leșinase în brațele mascatului. Încă o oră și ar fi fost moartă, se pronunță mai târziu medicul.

De Crina nu m-am îngrijit pe loc. Eram mulțumită că era încă în viață. Îi datoram multe, dar și celor morți le datoram câte ceva. Trupul lui Vidal, masacrat, și mâncat de șobolani, zăcea în pivnița casei. Era un miros diabolic și o mizerie de nedescris. Un singur loc fusese păstrat în condiții cât de cât salubre. O masă mare de metal pe care, se pare, fusese tranșat cadavrul. Vlad și Victor și-au petrecut întreaga zi prelevând probe, dar eu știam că tot ceea ce aveau să găsească era doar pentru că așa dorise asasinul. Se lucrase frumos. S-au împrăștiat probe într-o direcție anume.

Eu știam, simțeam, dar nu avea să-mi fie la fel de ușor să-l conving și pe inspectorul Constantin de asta, mai ales că își dorea să încheie cazul.

Am dormit o jumătate de oră în mașina poliției, până să ajung la secție. Cel puțin ne mutam într-un cadru pe care-l cunoșteam prea bine. L-am lăsat pe Bogdan la hotel sub protecția poliției, îmi era teamă să nu cumva să dau greș iar el să fie victima următoare.

Am început cu două cafele, una după alta. În timpul ăsta, un puștan abia intrat în poliție mi-a relatat ce s-a mai întâmplat între timp:

— Domnișoarele Violeta Giambașu, Bianca Stăvulescu și Ioana Popescu sunt aici încă de acum două ore.

— Sper că le-ai separat.

Puștiul mă privi cu reproș.

— Sigur că am făcut-o.

— Bine.

— Ștefan Lupu a fost arestat imediat după ce a fost găsită Crina Dunca. A fost luat din pat.

Mi se părea absurd, dar nu aveam de gând să mă explic.

— Soția lui încearcă să dea de urma avocatului, presupun că nu avem prea mult timp pentru interogatoriu până când doamna Valeria Lupu se va prezenta aici cu avocatul.

Nu îmi păsa, dar nu aveam să-i spun lui asta. Oricum, aveam de gând să particip personal la fiecare interogatoriu în parte.

— Îl vreau aici și pe Marian Lupu.

— A fost anunțat, va veni în jurul prânzului, când va ieși din tură.

— Serios? Mă bucur că l-ați lăsat să muncească. Mișcă-ți curul și adu-l încoace, că nu vine ca la bar!

Puștiul se înnegri, își dădu seama că era prima lui greșeală și încă una foarte gravă.

Încercam să îmi limpezesc mintea în toată agitația aia, când Victor se prezentă în fața mea.

— Toate probele îl indică pe Ștefan Lupu.

— Normal că da, am mormăit eu.

— Ce vrei să spui?

Mi-am aprins o țigară, era prima pe ziua aceea.

— Toate probele au fost plantate pentru a duce spre el. Nu zic că e vreun sfânt, dar cu siguranță nu e un criminal, e prea prost.

— De când prostia umană e un criteriu…

— Dintotdeauna, dacă ai fi citit dosarele marilor criminali ai fi observat că au o inteligență sclipitoare. Iar tipului ăluia îi lipsește cu desăvârșire.

— Mie mi-a părut un tip inteligent din înregistrări.

Am oftat.

— Asta e problema celor ca tine, că se lasă prostiți de cei ce vorbesc din cărți. A citit, nu zic nu, dar se limitează la un anumit număr de cuvinte și de idei. Lucruri pe care și le dezvoltă cu greutate, nu e nimic spontan. Îmi pare rău, Victor, dar tipului nu îi funcționează neuronul din inerție, se chinuie să-l alimenteze. Un criminal cu sânge rece poate face pe prostul, dar ascunde o inteligență demnă de un geniu.

— Totuși, ăsta nu e un criteriu. Să nu uităm că-l urăște pe Hrib.

— Uneori și eu îl urăsc, dar nu mă apuc să-l spintec. Și am stabilit deja, ăsta este un criteriu destul de important pentru mine.

S-a dat bătut în cele din urmă și s-a amestecat printre ceilalți care încercau să pună cap la cap probele și să le interpreteze.

Inspectorul Constantin m-a chemat după o jumătate de oră.

— Dacă vrei interogatorii, o să le ai, cu toate că pentru mine e evident, mi-a spus, încercând să mă privească de sus, cu superioritate.

— Polițiști de provincie, am replicat și am pornit spre primul suspect: Bianca Stăvulescu.

Abia acum începea cu adevărat cazul și eram singura conștientă de asta.

Bianca stătea picior peste picior, cu țigara între buze. Pufăia asemenea unui mafiot, nepăsătoare, bine, poate puțin nervoasă. Aștepta de două ore într-un birou. Știu că pentru suspecți e enervantă așteptarea, e o tactică bine cunoscută în poliție. Atunci când suspectul își pierde calmul, scopul nostru este atins.

Mi-am luat cafeaua și pachetul de țigări. Le-am trântit în fața ei și m-am așezat. I-am urmărit unghiile fine, lungi, pictate cu albastru fosforescent, ce încercau să zgârie masa. În cele din urmă stinse țigara și mă privi cu ură. Cred că era starea ei naturală. Încă de când o zărisem prima oară mi se păruse genul de om ce nu se iubește nici pe sine. Nu că asta m-ar fi deranjat în vreun fel. Fiecare cu propriul suflet.

N-am zis nimic. Mi-am aprins țigara și am sorbit din cafea, ca apoi să îmi afund privirea în niște hârtii lipsite de importanță. Și nepăsarea face parte din strategie.

— La dracu'! țipă ea.

Mi-am ridicat ușor privirea și am tras de sprânceană, dându-i de înțeles că isteriile ei mă lasă rece.

— Așa vă purtați voi cu oamenii cinstiți? Îi luați de acasă, îi puneți în avion și îi lăsați să aștepte cu orele în secțiile de poliție, nemâncați, nebăuți, nedormiți?

Am dat hârtiile mai încolo și mi-am fixat privirea într-a ei.

— Da, așa ne place să ne purtăm.

— Nu puteți face asta, mai ales că fac pe mine și domnul care m-a supravegheat nu a avut bunăvoința să mă lase la toaletă.

— Până nu facem un proces-verbal cu toate datele, nu poți părăsi acest birou.

— Așadar mă pot pișa liniștită pe mine.

Am ridicat din umeri.

— Se poate și mai rău, nu mă deranjează.

A strâns din buze. Resentimentele începeau să i se agațe de trăsături ca niște bube.

Am deschis un carnețel și am luat un pix la nimereală. Nu aveam de gând să scriu nimic, discuția se înregistra.

— Smaranda Boitan, am început eu.

Ea își aprinse o nouă țigară. I-am tras-o dintre buze și am stins-o.

— În timpul interogatoriului, doar eu fumez.

S-a strâmbat.

— Așadar, rămăsesem la Smaranda…

— S-o ia dracu' de târfă! îmi urlă Bianca drept în față. O drogată nenorocită, care ar face orice pentru o mie de lei, și nu vorbesc de bani noi.

Ceva din atitudinea ei îmi dădea de înțeles că nu știe despre moartea Smarandei sau juca atât de bine încât… Dumnezeule…

— E moartă, am spus eu sec.

Tăcu, înghiți în sec și se foi ușor pe scaun.

— Ah, cum s-a întâmplat?

— Îmi e greu să-mi dau seama, am răspuns.

— Atunci de ce dracu' te mai numești polițistă?

Nu aveam de gând să-i țin o prelegere.

— Ce relații erau între tine și Smaranda?

Începu să se joace cu unghiile.

— Relații pe dracu', Smaranda era o tută notorie. De câte ori nu eram prin preajmă, făcea ce făcea și ajungea în patul lui Ștefan.

Mi-a venit să râd. Ștefan Lupu nu mi se părea nici pe de parte vreun crai, din contră, dar cine sunt eu să judec? Oricum, aveam impresia clară că nu datorită frumuseții lui se înghesuiau muierile astea să-l dezmierde.

— De aia ai omorât-o?

Tăcu o clipă, apoi privirea i se mări, bătu cu pumnul în masă.

— Ai înnebunit? De ce aș fi omorât-o? Smaranda avea cancer. Era în ultima fază. Oricum ar fi murit.

Serios? La autopsie nu reieșise asta. Trebuia să dau un telefon, și încă urgent, dar până atunci trebuia să-mi joc cartea.

— Smaranda nu era bolnavă de cancer, nu a fost niciodată.

Era surprinsă cu adevărat.

— Serios?

Am aprobat din priviri.

— Da, serios.

— Mincinoasa dracului și numai eu de câte ori i-am plâns soarta… De câte ori am ajutat-o să îi scrie lui Bogdan scrisorile alea siropoase pe care nu i le-a trimis niciodată…

I-am făcut semn să se oprească. Nu mă interesa.

— Ai fost vreodată la moșia domnului Lupu?

— Nu, nu am fost.

— Dar știai de ea?

— Cine nu știa, se lăuda tot timpul cu asta…

— Știi că unul dintre oamenii noștri a fost răpit și dus acolo, torturat și lăsat pradă șobolanilor?

Tăcu. Nu știa. Se vedea clar pe chipul ei.

— Vrei să spui că Ștefan…

Negă puternic din cap. Nu îl credea în stare de așa ceva, iar de data asta nu mai juca un rol, îmi era clar că Bianca nu dorise decât să-i facă rău lui Bogdan prin acțiunile ei.

M-am ridicat.

— Poți merge la toaletă, o să trimit pe cineva să-ți aducă mâncare și apă.

A vrut să protesteze, dar am ieșit înainte ca ea să poată spune ceva.

În următoarea jumătate de oră am citit raportul legistului cu privire la moartea Smarandei. Nici urmă de cancer. Doar un ficat ușor mărit. În rest, doar urmele crimei, care nu mă interesau în mod deosebit. Asta nu îmi spunea mai nimic despre criminal.

Când mi-am ridicat ochii din acte, l-am zărit pe Marian Lupu. Polițiștii îl conduceau în sala de interogatorii.

M-am ridicat și am pornit spre biroul lui Vlad, acolo unde era Ioana Popescu.

Era destul de calmă. De parcă abia atunci intrase în birou, studia cu plăcere tabloul atârnat pe perete. M-am așezat în fața ei fără să scot un cuvânt, ea mi-a zâmbit.

I-am întins două fotografii, a lui Vidal și a Smarandei.

— Îi recunoști?

— Pe el nu îl știu, spuse ea sigură. Pe Smaranda o cunosc, știi bine.

Știam? Probabil. Eram obosită și îmi era o foame de lup, era probabil.

— Ștefan Lupu…

— Oh, o luăm de la capăt? Nu, cu Ștefan nu am nici un fel de relație. Nu una amoroasă, cel puțin. Ne salutăm dacă ne vedem pe stradă, cu toate că e cam complicat să ne vedem ținând cont că stăm atât de departe.

— L-ai cunoscut când erai cu Bogdan?

— Într-un fel, răspunse ea sigură. De fapt, pe Valeria am cunoscut-o mai bine, se apropie de mine pentru a-mi șopti la ureche: e o scorpie. Am auzit-o în seara aceea făcându-i o scenă… Oricum, pe Ștefan, așa cum ți-am spus, l-am cunoscut mai mult prin ceea ce îmi povestea Bogdan des…

Am oprit-o cu un gest al mâinii.

— Așteaptă. Ce seară și unde vă aflați?

Zâmbi încurcată.

— Am impresia, de cele mai multe ori, că dacă eu știu, toată lumea știe. Eram la un Bookfest, știu asta pentru că era vară, iar eu tot timpul fac confuzie între Gaudeamus și Bookfest. Bogdan ne-a invitat pe toți la un restaurant. Nu știu cum se numește, ceva mic, intim. Oricum, Ștefan a apărut cu Valeria, era posac. Bogdan mi-a spus că e prima oară când Valeria vine în București la un târg de carte. Oricum, amândoi mi-au părut crispați. Apoi el a plecat, adică Ștefan, și-a cerut scuze, spunând că trebuie să ajungă la o întâlnire și a plecat. La câteva minute, Valeria s-a ridicat și s-a dus la garderobă să își ia ceva din geantă. Atunci am auzit-o urlând.

I-am făcut semn să meargă mai departe. Luă o gură de apă și continuă.

— Spunea că s-a săturat de prostiile lui și că nu e nevoită să bată jumătate de țară pentru a-l scoate din rahat. Că era timpul să se maturizeze și să se gândească să facă ceva concret cu viața lui, pentru că aia nu era o meserie și mai mult îi mânca banii decât să facă vreo brânză. I-a spus, de asemenea, că e ultima oară când îi mai dă bani și când mai vorbește cu „persoana” – exact așa a numit-o. Și că drumurile lor se despărțeau acolo. Mi s-a părut o discuție ciudată. În ziua aceea nu l-am mai văzut pe Ștefan. Abia a doua zi l-am zărit urcându-se în mașină cu Valeria și pornind spre casă.

Tremuram. Dintr-o dată, tot ceea ce lipsise în cazul ăsta se lămurea în mintea mea. Dumnezeule, cum putusem să fiu atât de oarbă?

XXX

Marian Lupu stătea cu fruntea plecată și ochii închiși. La început am avut senzația că moțăie și abia apoi mi-am dat seama că se gândea. Gândul lui m-a surprins:

— Am verificat fișele celor despre care am vorbit data trecută, continuă să vorbească cu fruntea plecată și ochii închiși. Pacienții de la Județean II, și mi-am dat seama că au avut un sigur lucru în comun… Făcu o pauză teatrală, după care continuă: toți au fost într-un program al primăriei, având venituri sau pensii mici, primăria i-a ajutat cu un sfert din banii de tratament.

Nu auzisem niciodată de un astfel de program. Mi se părea hilar. Adică o primărie din România chiar făcea chestia asta?

— Ah, am zis. Nici nu știam că există un asemenea program.

— Există, continuă el, lăsându-și capul plecat, există! Doar că oamenii nu știu de el și cei de la primării își bagă banii în buzunar completând acte false.

— Vai, și tocmai primăria din Satu Mare s-a gândit să ofere acești bani! De ce?

Își ridică privirea și umerii.

— Asta nu am de unde să știu. Probabil că au completat prea multe acte și le-a fost teamă de vreun control, așa că au zis să-i și ajute pe bune pe câțiva oameni.

Era de verificat.

— De Viorel Stamate ce îmi spuneți?

Trase aer în piept și închise din nou ochii. Părea că rememorează ceva.

— Cel cu tumoarea pe creier?

— Chiar el.

Zâmbi.

— Nu-mi spuneți că ați găsit un creier în casa lui!

Am făcut o grimasă.

— Nu chiar, oricum, asasinul l-a ucis.

I-am văzut figura tumefiată.

— Oh, și era atât de aproape…

— Aproape de?

— Aproape de-a ajunge în Germania pentru operație. Am cerut ajutorul statului în cazul lui, era un caz complicat, bani mulți, riscuri mari, statul e dator să ajute. Chiar dacă e foarte greu să primești acceptul, spitalul a luptat mult pentru el și în cele din urmă ni s-a dat răspuns că, la sfârșitul lunii, Stamate va putea pleca în Germania.

— Treaba asta se face și prin primărie?

Dădu afirmativ din cap.

I-am spus să rămână pe loc și m-am mutat în încăperea în care fusese dus, cu cătușe, Ștefan Lupu. Omul era îngrozit. Avea ochii scoși din orbite, iar tentativa aceea de barbă îi era zbârlită în totalitate. Cred că plânsese.

De cum m-a văzut, a tresărit. Cred că un licăr de speranță se născuse în el.

— Habar nu am cum s-a întâmplat, nu sunt eu! strigă el.

I-am făcut semn să se calmeze, apoi m-am adresat ofițerului supraveghetor:

— Adu-i apă și mâncare.

Ofițerul dispăru din raza mea vizuală.

— Bine, domnule Lupu, să presupunem că nu știți nimic, din păcate colegii mei nu sunt chiar așa de convinși, dar încercați să mă convingeți pe mine.

— Nici nu sunt sigur că știu despre ce e vorba. Iar treaba cu Crina… Niciodată nu aș fi făcut una ca asta.

Era speriat, iar asta nu era greu de înțeles.

— Să începem cu începutul, am spus eu. Cât de mult îl urâți pe Bogdan Hrib? Și să nu veniți cu explicații hilare pentru că mă voi ridica și vă voi lăsa să îi explicați lui Mierlă, care nu e dispus să asculte nimic. Din punctul lui de vedere, cazul e închis.

Bărbatul oftă.

— Îl urăsc, nu e chiar un secret. L-am urât încă de când am început să fac afaceri cu el. Se crede stăpânul editorilor și, în plus, nu își plătește datoriile. Cum ar vrea să trăiesc? Doar din glorie?

— Dacă ați avea vreo glorie, s-ar putea trăi foarte bine, din păcate nu o aveți nici pe aia, am replicat eu rece.

Ochii îi erau bulbucați, nu se aşteptase la o astfel de reacție, am trecut peste. Nu mă puteam lăsa luată de val.

— Cam cine mai știa despre ura asta profundă? Din câte mi-am dat seama, în fața publicului larg păstrați aparențele destul de bine.

Nu s-a gândit deloc înainte de-a-mi răspunde:

— Familia, prietenii și cei „fugiți” de la Tritonic.

— În afară de familie și prieteni, am impresia că formați un club anti-Hrib.

Zâmbi pentru prima oară.

— Cam așa.

— Interesant. Dintre prietenii dumneavoastră făceau parte și Vidal și Smaranda Boitan?

— La dracu'! șuieră el. Vidal era doar cizmarul meu…

Am ridicat mâna făcându-l să tacă.

— Domule Lupu, nu începeți să mă mințiți acum, ar fi păcat. Abia ce s-a înfiripat o oarecare chimie între noi.

Broboane de sudoare îi curgeau pe chip.

— Da, erau prietenii mei.

— Mai bine. Cât de intimi?

Își puse mâinile pe masă. Încheieturile i se înroșiseră.

— E o poveste lungă…

— Doar nu aveți impresia că mă grăbesc. Sunt trează de două zile, nici măcar nu mai simt oboseala, în plus, poveștile lungi îmi alungă plictiseala. Și nu e bine să fiu plictisită.

Dădu ușor din cap în semn că înțelege. Chiar atunci ofițerul intră cu apa și mâncarea.

— Lasă-le pe masă și pleacă! i-am ordonat. El s-a supus ascultător.

Lupu se repezi la sticla de apă plată și o goli. O privi cu jind pe a doua, dar o păstră pentru mai târziu.

— Smaranda era dependentă de heroină…

— Wow, credeam că Vidal se ocupă cu droguri mai ușoare! m-am minunat.

El negă din cap.

— Așa a fost la început, apoi cererea de heroină a devenit tot mai mare. Uneori îl împrumutam cu bani. După ce vindea marfa, mi-i dădea înapoi.

— Așadar știați foarte bine ce face Vidal cu banii.

Dădu uşor din cap.

— Da sau ba, domnule Lupu?

— Da, spuse el.

Convorbirile erau înregistrate video și audio, așa că trebuia să-i fac să vorbească cât mai clar. În baza lor aveam să îi conving să semneze declarațiile. Și tocmai îmi dădeam seama că domnul Lupu se declarase complice la trafic de heroină. Habar n-am câți ani se iau pentru asta, dar nu cred să fie prea puțini.

— Continuați, l-am împins eu.

— Pe Vidal l-am luat o dată cu mine la București. El voia să își facă clienți, eu mă prefăceam că nu am idee despre ce e vorba. Atunci a cunoscut-o pe Smaranda. Tocmai rupsese contractul cu Tritonic. Era disperată. Voia cu orice preț să câștige mai mult din nenorocita aia de carte de bucate, dar Bogdan nici nu dorise să audă. S-au cuplat, iar Vidal i-a dat prima ei doză de heroină, de atunci au devenit aproape de nedespărțit.

— Și Magda?

Zâmbi.

— Vidal nu era genul care să stea singur în casă. Avea nevoie de o femeie, așa a apărut Magda. Doar că Magda nu era de acord cu ceea ce făcea el, tocmai de asta nici nu a vrut să știe mai mult. Relația lor se limita strict la sex și maț.

M-am gândit că unii au noroc. Tata nu avusese parte nici de prea mult sex, nici de prea mult maț, doar de neliniște. Iar eu care crezusem tot timpul că nunta anulează sexul, ce idioată…

— Smaranda suferea de cancer?

El a râs.

— Oh, femeia aia era nebună. Nu, nu suferea de nimic, dar îi plăcea să spună asta pentru a impresiona.

— Nu a mai încercat să publice în altă parte?

— Nu știu, nu vorbeam cu ea despre asta, îmi era teamă să nu îmi ceară vreun favor. Eu nu public…

— Știu, l-am oprit. Să mergem spre relația dumneavoastră cu Violeta Giambașu și Bianca Stăvulescu.

Înghiți în sec, iar privirea mea nu îi dădea nicio cale de-a se scuza.

Își împleti degetele mâinilor, de parcă ar fi vrut să se roage.

— E complicat. De fapt, am fost un idiot.

— Cred că sunt de acord.

M-a privit ușor rușinat.

— Violeta și Bianca sunt amante, dar asta am aflat după mult timp. Mai întâi Violeta s-a dat la mine, dar am refuzat-o. Eu nu umblu cu puștoaice, ca Bogdan. Mi se pare de-a dreptul pervers…

— No, câtă demnitate, i-am tăiat-o scurt.

— În fine, zise el. Bianca a fost mai stăruitoare. Mai întâi a fost contractul furat, apoi felul ei de-a fi… Am cedat…

— Când s-a terminat relația asta?

Își plecă privirea.

— Nu s-a terminat niciodată cu adevărat. Uneori o lăsam baltă, dar apoi ea se întorcea la mine. Am avut senzația, la un moment dat, că soția mea a înțeles că o înșelam, atunci am rupt legătura cu Bianca pentru vreo lună, dar totul a revenit la normal.

— Domnule Lupu, credeți că soția dumneavoastră bănuiește ceva?

Oftă.

— Nu știu ce să cred. Acum o lună am văzut-o pe Valeria la o cafenea cu Violeta. Am intrat în panică și m-am dus să le salut, încercând să mă prefac că nu știam de sosirea Violetei în Satu Mare. Valeria nu mi-a dat nimic de bănuit. Apoi mi-a spus că s-au întâlnit întâmplător și că s-au dus la o cafea. Nu voiam să despic firul în patru.

— Știți că în subsolul casei dumneavoastră a fost găsit și ceea ce a mai rămas din Vidal?

Dădu ușor din cap.

— Da, am fost informat.

M-am ridicat.

— Încercați să mâncați ceva, ziua încă nu s-a terminat.

Era în jurul orei paisprezece când Bogdan a apărut la secție. Părea refăcut, în timp ce eu mă simțeam tot mai sfârșită. Încă nu terminasem interogatoriile, dar nici nu mă grăbeam. Valeria Lupu ajunsese și ea. Stătea într-

unul dintre birouri bătând nerăbdătoare din picior. Avea să mai aștepte, mi-era o foame de urs.

— Hai să mănânci ceva, îmi zise Bogdan.

— Ești cititor de gânduri, cumva? i-am zâmbit eu.

— Ei, nu aș exagera, dar n-ai mai mâncat de-un veac.

Ne-am dus vizavi de sediul poliției, niciunul nu era capabil să umble prin Satu Mare în căutare de bunătăți culinare.

Ne-am așezat și am comandat.

— Mă duc să o văd pe Crina după ce mâncăm, mă anunță el grav.

— Foarte bine, aș vrea să o văd și eu, dar încă nu am terminat și presimt că va fi o noapte lungă.

— Știi deja despre cine e vorba? mă întrebă cu grijă.

Am dat din cap în semn că da.

— Cred că și Crina s-a prins, altfel nu ar avea nici un sens răpirea ei.

— Presupun că nu o să-mi spui.

— Nu până nu voi obține o declarație.

— Încă mai crezi că acest caz nu are nicio legătură cu mine?

Am zâmbit.

— Ba una mică are, ești victima perfectă.

A râs.

— Nu, serios.

— Nu, nu are, tu ai fost doar cel ce a făcut pista să devină falsă. Sigur, vorbim despre răzbunare, dar despre un alt fel de răzbunare. Ha, sunt curioasă ce va spune asasinul când va afla că omul pe care-l voia închis va avea să înfunde oricum pușcăria. Cred că va fi amuzant.

M-a luat în brațe.

— Aș putea scrie zeci de romane polițiste cu tine lângă mine.

— Ai putea, așa e, dar nu vei rămâne veșnic lângă mine.

Făcu o grimasă.

— De ce crezi asta?

— Ioana Raluca Mateescu, ți-o amintești? Se va întoarce.

Am zâmbit, m-am ridicat și am plecat, lăsându-l să se uite lung la fundul meu.

XXXI

Ora cin'sprezece și douăzeci și patru de minute. Parcă aș fi una dintre eroinele filmului CSI Miami, numai ăia pun pe generic, mare, cât toate zilele, ora și locația, de parcă s-ar și uita cineva. Dar mie îmi place să notez orele. Ca atunci când te trezești în miez de noapte și te uiți la ceas, de parcă dimineața, când te trezești cu adevărat, n-ai mai putea respira dacă nu ai ști la ce oră ai deschis ochii noaptea. Apoi suni o prietenă și îi povestești isterică: „Dragă, m-am trezit azi-noapte la trei patruzeci, dar am adormit la loc". Nu înțeleg cui îi pasă? Măcar dacă oamenii și-ar ține o agendă cu toate orele importante din viața lor. Poate ora nașterii și cea a decesului să fie cu adevărat importante. Dar dacă mor, la ce mi-ar fi de folos să știu ora? A, desigur, dacă Sfântul Petre îmi dă un test: „Duduie, zi repede la ce oră ai murit. Aaa, nu știi, și când te gândești că ai acumulat toate cunoștințele lumii, dar nu o să știi niciodată ora propriului deces. Chestia asta te va bântui în rai." Apoi scoate un fel de pergament pe care scrie mare: „Chiar și în rai puteți fi bântuiți." „Atunci lasă-mă dracului pe pământ, o să-i spun, că tot aia îmi e."

Rămăsesem la cin'sprezece și, între timp, douăzeci și șase de minute. Am pierdut două minute din viață gândindu-mă la rai și pământ, fără ca măcar să includ iadul, ce vacă.

Suspecții începuseră să-și iasă din fire, iar doamna Lupu devenise cu adevărat isterică. Ei bine, avea să mai aștepte, pentru că nu voiam să-i dau apă la moară. Ce ar fi vrut să fac? Să mă duc și să-mi cer scuze că țin un om al primăriei în așteptare? Cred că *standby* ar fi sunat urât.

M-am îndreptat spre Violeta Giambașu, când Mierlă m-a oprit. Avea o falcă în cer și una în pământ. Noroc că l-am citit pe Ispirescu și am ținut minte expresia, că altfel nu aș fi știut cum să descriu mai bine starea lui avansată de nervozitate.

— Prefectul mă sună, avocații bucureștencelor mă sună, iar tu continui să te joci cu nervii tuturor!

Am simțit o nevoie acută de-a-i înfige degetele în ochi.

— Fricosule! Doar nu vrei să bagi la închisoare un nevinovat.

— Ștefan Lupu a semnat deja că a fost complice în cazul heroinei.

— Da, dar nu a semnat că a și ucis.

A negat dând din cap.

— Nu, dar probele…

— Oh, polițiști de provincie, fără pic de imaginație, noroc că a avut asasinul. Vrei să-l las să scape? Dă-mi treizeci de minute și îți dau complicele.

A oftat.

— Și cu Valeria Lupu? Ce fac cu ea? Prefectul a turbat, a zis că ne dă în judecată.

— Oh, spune-i să-și bage un băț în cur și să tacă dracului din gură sau vrea și el la interogatoriu?

— Treaba ta, mă amenință el, punctându-mă cu degetul, tu ești responsabilă, eu îmi bag picioarele!

— Bagă-ți-le și lasă-mă în pace.

Porni ca un vârtej spre biroul lui Vlad, de parcă ar fi avut câștig de cauză cu mine. Pentru Dumnezeu, nu mai ieșisem din casă de doi ani, iar el voia să îmi reteze aripile. Aveam de gând să merg până în pânzele albe, de ar fi fost nevoie. Dar nu aveam nevoie decât de ce mai rămăsese din zi și poate puțin din noapte.

Am găsit-o pe Violeta în pragul isteriei. Își rosese degetele până la sânge. Avea ochii scoși din orbite și plânși.

— Pentru Dumnezeu, am pierdut o zi întreagă fără să mă bage nimeni în seamă!

— Trist, am răspuns, așezându-mă comod în fața ei. I-am întins un șervețel.

Îl acceptă și își suflă nasul. Era clar că era una dintre acele persoane care nu suportă așteptarea. Dar nu aveam de gând în nici un fel să-mi cer scuze.

Am intrat direct în subiect:

— Când ai fost ultima oară în Satu Mare, te-ai întâlnit cu Valeria Lupu, de ce? Și nu îmi vinde povestea aia cum că v-ați fi întâlnit întâmplător și ați băut o cafea, a încercat și ea cu asta.

Da, jucam la cacealma, dar începeam să-mi dau seama că se pun tot mai multe presiuni pe mica secție de

poliție, iar Mierlă, în curând, avea să explodeze.

A dat cu pumnul în masă.

— Ne-am întâlnit și am vorbit, ce e așa suspect în asta?

— Da, așa ați făcut, de aia ți-ai lăsat amprentele la „moșia” Lupilor?

S-a înnegrit. Puteam să simt dincolo de ușă nerăbdarea lui Mierlă.

— Ce?!

— Oh, cred că ai omis ceva, știi, nu există crimă perfectă, așa cum nu există nimic perfect. E o chestie de logică, până la urmă tot îți uiți o amprentă undeva.

Începu să plângă.

— Tu vrei să mă înnebunești.

— Te înnebunești singură, iubito! Să vedem, i-ai spus Valeriei despre relația dintre Ștefan și Bianca. Valeria a luat-o razna, tu aveai nevoie de cineva care să te ajute să te răzbuni pe Bogdan Hrib… O, oprește-mă dacă o iau pe arătură, dar ați mers prea departe. Așa că a trebuit să dați vina pe fraierul de Ștefan. Doar se știa cât îl urăște pe Bogdan. Ați gândit un sistem și anume semnătura. Trandafirii ofiliți erau importanți doar pentru Valeria, nu cred că s-a chinuit să îți explice semnificația lor. Oricum, Valeria nu a fost proastă, trandafirii ofiliți puteau fi, de asemenea, semnătura lui Ștefan. De ce nu? Până la urmă el pierduse un prieten, un partener de afaceri. Doar că ea, atunci când a apelat la trandafirii ofiliți, s-a gândit la „jumătatea ei”, jumătate care a trădat-o și pentru asta merita pușcăria pe viață.

M-am oprit și am privit-o cum plânge. Era agitată și se simțea vinovată.

— Pot să merg mai departe, dacă vrei…

A dat din cap că nu e nevoie. Apoi a tăcut mult timp. Îmi pierdusem speranța și răbdarea, m-am ridicat.

— Bine, n-ai decât să stai aici până îți vine avocatul, asta dacă nu va întâmpina greutăți.

Tăcu.

— Oricum nu-mi pasă. Una dintre amprentele tale se află pe ușa pivniței „moșiei”, iar Valeria te va trage după ea.

Am dat să plec, dar ea a scâncit. Din reflex m-am uitat la ceas. Cin’sprezece și cincizeci și șapte de

minute. Oboseala se instala în trupul meu, începeam să mă mișc și să gândesc mecanic.

— Stai, zise Violeta, nu e chiar așa.

Aveam o mână pe clanța ușii, dar picioarele nu voiau cu adevărat să plece. Am rămas așa, suspendată între oboseală și curiozitate.

— Ascultă-mă, stai jos, te rog.

— Ah, acum mă rogi. Să zicem că stau jos și că te ascult, ești dispusă să spui adevărul? Altfel nu mă mai joc. Nu mai are sens.

Mi-am întors ușor capul spre ea, aproba pe mutește.

M-am întors, m-am așezat și mi-am aprins o țigară.

A început să-mi vorbească printre suspine:

— La început ne-am pus în cap doar să ne răzbunăm, ea pe Ștefan, eu pe Bogdan, dar lucrurile au scăpat de sub control.

I-am făcut semn să tacă.

— Tot ceea ce spui acum va fi înregistrat. Pe baza înregistrării se va întocmi o declarație pe care va trebui să o semnezi.

— Bine, a suspinat ea.

— Te ascult.

— Atât Ștefan cât și Bogdan sunt doi nenorociți, fiecare trage de afacerea lui. Sunt în stare să se bată în piața mare și să se denigreze pentru a ieși ei în față. Bianca mi-a oferit doar soluții simple. Răzbunări puerile. Adevărul e că ea nu mai era marcată, se răzbunase culcându-se cu Ștefan și oferindu-i acel contract gras. Desigur, lui Bogdan nu îi pasă nici cât negru sub unghie că Bianca și-a tras-o cu Ștefan, dar contractul… asta e altă poveste. Când am aflat de relația lui Ștefan cu Bianca, am hotărât să îi spun totul Valeriei. Ne-am chinuit câteva luni să ne dăm seama ce trebuie să facem, apoi, a apărut Vidal.

Se opri. Mă privi fix în ochi și gemu.

— Valeria îl cunoștea pe Vidal, doar era cizmarul lui Ștefan. Eu îl știam mai mult din vedere, de la Smaranda. Uneori, prin Smaranda, cumpăram droguri de la Vidal. Nu l-am văzut când am ajuns în Satu Mare până în ziua în care a apărut la moșie. Era lovit la cap, sângera. A bătut la ușă și a murit. I-am verificat de câteva ori semnele vitale. I-am spus Valeriei să cheme un doctor, dar mi-a zis că nu mai are importanță, iar ea

avea altceva de gând. În seara aceea, căutând prin casă, ne-am dat seama ce căuta Vidal acolo. Era locul unde ascundea drogurile. Le-am găsit, dar nu ne-am atins de ele. Am ajutat-o pe Valeria să-l care în pivniță, de acolo nu știu decât ce mi-a relatat ea. Nu am participat la ciopârțirea lui.

Suspină:

— Am mințit când am spus că l-am cunoscut pe Vidal prin Bianca, voiam ca Bianca să iasă prost în afacerea asta, să cadă suspiciunea asupra ei.

— Aproape ai reușit.

— Da, zâmbi ea. Uneori cumpăram droguri de la Smaranda. Doar când deveneam colerică.

Am dat ușor din cap.

— Și Smaranda?

— Smaranda a venit la mine, începu ea frenetică. Era disperată. Se certase cu Vidal pe droguri. Ea nu mai putea face rost de bani, iar el refuza cu îndârjire să îi mai dea, nici cu, nici fără bani. Voia ca ea să se ducă la dezintoxicare, doar că Smaranda nici nu voia să audă. Mi-a spus că nu a primit-o în casă, din pricina iubitei lui care locuia acolo. S-au întâlnit în spatele blocului, ea s-a enervat și l-a lovit cu mânerul cuțitului în cap. Atunci el a luat-o la fugă. Era disperată, nu știa ce i s-a întâmplat. S-a dus de câteva ori în Satu Mare încercând să afle de el. S-a dus la Ștefan, apoi, întâmplător, a auzit-o pe Valeria vorbind cu mine la telefon. Valeria îmi spunea că încă mai fierbe la țeasta lui Vidal, nu voia să rămână nicio urmă de piele. Smaranda mi-a telefonat că știe totul și că vine la București. Am intrat în panică și am sunat-o pe Valeria. Valeria s-a dus după ea, dar era prea târziu, Smaranda se urcase deja în tren. M-a sunat și mi-a spus să o scot din uz. I-am spus că nu sunt o criminală, că nu pot. Atunci ea m-a amenințat că mă dă pe mâna poliției, că nimeni nu va putea dovedi că n-am fost eu. I-am spus Smarandei că ne întâlnim pe Magheru… Am strâns-o de gât…

Tăcu. Ochii i se goliseră, lacrimile i-au rămas suspendate pe obraji, iar mâinile îi tremurau necontrolat.

— Bogdan?

— Trebuia doar să-l speriem pe Bogdan. Să dăm impresia, la început, că el e suspectul, apoi, evident, suspiciunea trebuia să cadă pe Ștefan. Și astfel, Ștefan

avea să-și ispășească pedeapsa pentru că o înșelase pe Valeria.

— Cam mult efort, doar pentru că un bărbat a ajuns în patul altei femei, am remarcat.

— Nu am vrut să iasă așa…

— Știu.

Am vrut să plec, dar încă o întrebare rămăsese fără răspuns, restul intuiam.

— Tu ai dat telefoanele anonime? Așa a fost planul conceput de Valeria?

M-a privit o clipă, apoi a dat ușor din cap în semn de aprobare. Îmi închipuisem.

M-am ridicat și am pornit spre ușă. Afară mă aștepta Mierlă. Părea mulțumit, dar, în același timp și uimit.

— Trebuie să semneze repede declarația, a spus el, avocatul ei va ajunge în douăzeci de minute.

— Atunci de ce vă holbați la mine? m-am rățoit. Dați-i drumul!

Vlad se execută primul. M-am uitat din nou la ceas, ora șaisprezece și patruzeci și patru. Nu îmi dădusem seama când trecuse timpul.

— Vreau o cafea, repede.

Am pus mâna pe telefon și l-am apelat pe Bogdan.

— Ești la Crina?

— Da.

— Cum e?

— Doctorii spun că starea ei e stabilă, dar încă e în stare de șoc. Nu s-a trezit.

— Bine, vorbim mai târziu.

Între timp, un ofițer mi-a adus cafeaua. L-am apelat pe Mihai.

— Aici n-am informațiile legate de autopsia Smarandei Boitan, știi ceva în plus?

— Bună și ție, spuse el.

Am oftat.

— Bună, da, bună.

— Chiar acum cinci minute am primit un nou raport: droguri, ficat mărit…

— Cum a fost ucisă? l-am întrerupt.

— Mereu la subiect.

Am tăcut amândoi pentru o clipă, apoi el continuă.

— Strangulată.

Informația se verifica, eram liniștită. Măcar în privința asta.

Am închis și i-am telefonat lui Adrian Vasile, nu aveam nicio veste despre vestitul craniu.

— Craniul, am spus direct.

— Abia am terminat verificările, domnișoară Știreanu.

Am zâmbit.

— Și?

— Se pare că a fost ucis de un obiect contondent. Are o fractură craniană. Craniul a fost fiert până când și ultima bucățică de piele a fost îndepărtată. Curățat ca la carte.

— Evident, mulțumesc doctore, se pare că ești singurul care știe să-și facă treaba. Sângele luat de la Valeria Lupu l-ați verificat?

— Încă o oră și voi avea răspunsul.

Eram mulțumită. Până aici informațiile mi se confirmau.

Am continuat să-mi beau cafeaua. Victor și-a făcut apariția ținând în mână un dosar.

— Ar trebui să-mi dai un premiu.

— De ce, ai găsit vreo comoară?

Îmi aruncă dosarul în față, luând o figură arogantă.

— Am verificat programul prefecturii de ajutorare a celor nevoiași. Știi, sunt diverse programe, unele, desigur, cunoscute public, cum ar fi scutirea plății între…

— Treci la subiect, Victor, deja mă doare capul.

Făcu o grimasă. Îi plăcea să se dea mare. În alte condiții l-aș fi ascultat, dar eram prea obosită ca să-mi pese de toate programele primăriei.

— Ei bine, se pare că sunt fonduri în valoare de două miliarde pentru ajutorarea celor cu boli grave și celor care nu au venituri suficient de mari pentru a-și permite anumite tratamente. Dar programul este unul complet, adică bolnavul beneficiază de toată suma, în schimb, cei cinci, au avut parte de un sfert din acești bani. Încă douăzeci de dosare cu cazuri grave apar a fi soluționate. Am sunat la câțiva dintre acești oameni, nici nu au auzit despre așa ceva. Au fost uimiți să afle că au bani pentru tratament. Am avut o discuție și cu prefectul, îmi făcu cu ochiul. Apoi m-am gândit de ce cinci oameni

au beneficiat de suma aceea micuță. E evident, toți sunt singuri, în vârstă, bolnavi, cine avea să se prindă? Și chiar dacă ei și-ar fi dat seama, nu ar fi avut curajul să facă scandal, aveau să se mulțumească și cu atât. Era mai bine decât nimic. Ceilalți care apar în dosare, așa-presupușii soluționați, au familii…

— E prima oară când faci și tu o treabă bună, am zâmbit eu. Ar trebui să participi la interogatoriul doamnei Lupu, mă simt epuizată.

A zâmbit.

— Dă-mi trei minute.

— Nu te grăbi, vreau să fumez o țigară în liniște.

XXXII

Ceva putred în Danemarca. Nu are legătură cu cazul, doar cu mintea mea întortocheată. De fapt are legătură cu Valer. Imaginea lui mă urmărea. Deja trecuse o oră de când mintea mea era în altă parte. Scrisoarea tatălui meu, Vera, doamna Stoian și Valer. Știam că ar trebui să mă grăbesc, să mă întorc pentru o clipă la viața mea din urmă, să rup acea legătură, dar încă nu puteam. Pe el îl iubisem mai mult decât m-am iubit vreodată pe mine. Eram pregătită să renunț la el? Nu, nu eram. Nu simțeam că l-aș putea lăsa în urmă. Încă mai simțeam nevoia să mă agăț de el. De dragostea aceea, de faptul că odinioară am putut iubi cu tot sufletul.

Nu știam ce vreau și deveneam agitată. Nu voiam să mă întorc în București și nu voiam să pun capăt situației. Încă visam că el trăiește, că se va întoarce. Dar nu o va face, nu-i așa?

Când Victor îmi făcu semn că e gata, am tras aer în piept. Îmi dădeam seama că în ultimii doi ani trăisem cu adevărat doar în momentul în care avusesem un caz. Trebuia să am mintea ocupată pentru a nu mă gândi la Valer. Am oftat. Nici chiar Bogdan nu reușise să umple acel gol și avea să treacă mult timp până când cineva avea să reușească lucrul acesta cu adevărat.

M-am îndreptat spre biroul lui Mierlă. Alb, sec, având în mijloc un birou și o fotografie a unei tinere ce îi zâmbea de după un castan. Un dulap mare plin cu cărți de specialitate și patru scaune. Deprimant.

Valeria Lupu mai avea puțin și mușca din biroul de lemn. Când ne-a văzut a început să urle. Am lăsat-o să-și ducă numărul la capăt. Nu aveam puterea s-o scutur cum se cuvine. Adevărul e că nici nu îmi păsa cu adevărat dacă mărturisește sau nu. Aveam mărturisirea Violetei, nu îmi trebuia mai mult. Nu îmi păsa cu adevărat nici dacă judecătorii aveau să o lase liberă, eu îmi făcusem treaba. În plus, eram sigură că sângele din apartamentul lui Stamate îi aparținea. O înțepătură în deget fusese suficientă.

Victor nu s-a așezat. Mai fusesem la interogatorii împreună, iar el nu se așeza niciodată, de parcă lucru ăsta i-ar putea aduce ghinion.

Eu eram așezată în fața ei. Poate că ar fi trebuit să procedez asemenea lui Victor, ținând cont că intimidarea era pe primul loc. Dar nu eram în stare să o intimidez. Știam că e o femeie puternică, poate chiar mai puternică decât mine. Nu oricine taie capul unui om, fie el și mort, și rămâne la fel de calm mimând normalitatea. Femeia aia era nebună, iar asta îmi era mai mult decât clar. Poate că ar fi trebuit să întreb unde e psihologul. Poate nu.

Țineam în mână dosarul cu fotografiile făcute în subsolul casei. Nu le putusem privi atunci când Vlad Minorescu mi le-a înmânat, dar trebuia să fac un efort de data asta. În același dosar aveam numele persoanelor care beneficiaseră de banii pentru sănătate de la primărie. Inclusiv actele false. Am scos mai întâi fotografiile cu trupul lui Vidal și i le-am aruncat în față.

Valeria se holbă o clipă, apoi își retrase privirea de parcă nu ar fi putut suporta toate astea. Culmea, ochii îi erau sinceri. Mă înnebunesc oamenii care nu își exprimă prin privire sentimentele. Dar Victor mi-o luă înainte:

— Acesta este Horațiu Vidal, se apropie de ea, și puse degetul pe fotografie. Mă rog, ce a mai rămas din el.

Blonda își strânse părul între degete, iar din colțul ochilor explodară lacrimile.

— Nu pot să cred. Când mi-a spus domnul Constantin…

Teatru bine jucat, cred că e important când lucrezi într-o instituție publică să ai ceva cursuri de teatru. Am zâmbit.

— Nu pot să cred, continuă doamna Lupu după un timp. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Mi-am întins picioarele pe birou făcând-o să tresară și mi-am aprins o țigară. Mă privea ca pe un drogat la colț de stradă. Eu mi-am luat figura de „cui îi pasă", lăsându-mi țigara în colțul gurii și pufăind încet.

Cu încetineală am scos din dosar actele amărâților ce ar fi trebuit să beneficieze de bani pentru sănătate. Hârtiile s-au împrăștiat pe masă, acoperind fotografiile cu Vidal. Ea nu schiță nici un gest.

— Știi ce sunt astea? am întrebat eu.

Ea abia își mișcă capul. Încercam din răsputeri să-mi păstrez calmul.

— Poți să le atingi, nu mușcă.

Ea îmi aruncă o privire dură, disprețuitoare. Își mișcă degetele prin hârtii, dar nu le privi cu adevărat.

Am continuat să pufăi din țigară. Victor mi-o luă din nou înainte, proptindu-și mâinile pe birou cu un zgomot infernal.

— Să vă explic, doamnă Lupu, începu Victor. Acestea sunt niște acte pe care, culmea, le-ați semnat și dumneavoastră și prefectul.

Tresări abia perceptibil, dar nu spuse nimic. Victor continuă, în timp ce eu deveneam plictisită, iar gândul mi se tot ducea spre Valer.

— Prefectura a avut un fond pentru persoanele grav bolnave din Satu Mare. Oamenii cu probleme foarte, foarte grave, ar fi trebuit să obțină întreaga sumă. În schimb avea așa…

Făcu o pauză lungă, timp în care își scoase din buzunarul sacoului carnețelul în care își notase toate datele. Continuă:

— Avem o anume doamnă Balint, care și-a pierdut degetele într-un accident de muncă. Pentru ea s-au alocat vreo zece mii pentru tratament. După analiza unui inspector medical ar fi putut să se trateze singură, dar chiar și așa, suma a fost la sfert.

Căută actele doamnei Balint și i le puse Valeriei în față.

— Apoi avem o altă doamnă: Adriana Vere. Surdă de-o ureche. Stânga. Avea nevoie de un aparat auditiv pe care doctorul i l-a făcut rost la mâna a doua, pentru că nu i s-a alocat întreaga sumă pentru a-și permite unul nou, așa cum ar fi fost normal.

O privi pentru o clipă pe doamna Lupu, dar nu își mișcase nici un mușchi.

— Bine, trecem la Marcel Mihai, orb de ambii ochi. Cât a primit? Atât cât să nu se plângă. Alexandru Corlone suferind de gingivită, prea puțin. Viorel Stamate, tumoare pe creier. Dumnezeule mare, abia i s-au alocat două mii de lei, doctorii făcând tot posibilul pentru a i se da și restul sumei. Doamnă Lupu, cu ce v-a supărat omul ăsta? Despre Viorel Stamate vorbesc acum.

Se strâmbă, își puse picior peste picior și aruncă priviri de gheață.

— Cu ce m-ar fi putut supăra, domnule…

— Blid, am spus eu.

Ea rânji.

— Deci?

Victor bătu cu pumnul în masă, făcând-o să tresară.

— Bine, doamnă Lupu. Atunci, avem încă alte douăzeci de cazuri. Douăzeci de cazuri ce au beneficiat de întreaga sumă. Făcând astfel ca bugetul pentru sănătate să se ducă dracului. Culmea e că aceste persoane – bătu nervos în masă – habar nu au că beneficiază de banii ăia. Mai mult, unii dintre acei oameni nici măcar nu suferă de vreo maladie. Cum explicați asta?

Rămase calmă, jucându-se cu șuvițele blonde.

— Nu e treaba mea asta, eu semnez după ce semnează domnul prefect. Până a se da acești bani, o echipă de doctori verifică starea pacienților și spune de ce sumă au nevoie pentru a se însănătoși.

— Vorba aia, am spus eu calmă, semnezi ca prefectul, am zâmbit.

Ea făcu o grimasă.

— Doamnă Lupu, continuă Victor, care devenise tot mai nervos, unde dracului s-au dus banii ăștia? E vorba de aproape două milioane din bugetul de stat, lei noi. Atât dumneavoastră cât și prefectul veți fi anchetați într-un caz separat. Sper că înțelegeți.

— Doar nu aveți impresia, domnule Blid, că aș ști eu.

— Sigur că nu, am intervenit. Victor, ieși și fumează o țigară până te calmezi.

Victor ieși trântind ușa în urma lui. Ea îmi zâmbi machiavelic.

— Jucați rolul polițistului bun și pe al celui mai rău?

Am râs.

— Doamnă Lupu, dacă am juca acest rol, ați ales greșit polițistul rău.

Tăcu. Chipul i se crispă. Mi-am aprins o nouă țigară trimițându-i fumul în față.

— Eu m-aș întoarce la domnul Ștefan Lupu, ba mai mult, aș începe cu începutul.

Oftă, reîncepea să-și joace rolul de soție îndurerată. Nu aveam de gând să îi dau dreptul ăsta. Am luat copia după declarația Violetei și i-am vârât-o în față.

— Citiți-o cu atenție, încet, eu nu mă grăbesc.

Mai întâi i-a recunoscut semnătura complicei ei. Mi-am dat seama pentru că ochii i-au ieșit din orbite. Apoi, cu mâna tremurândă, ținând foaia între degete, începu să citească.

Liniște un timp îndelungat. Apoi țipă. Deveni o adevărată fiară. S-a ridicat și a început să dea cu pumnii în masă.

— Mincinoasa dracului!

A fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de-a ieși. Nu aveam de gând să îi suport crizele. Nu avea decât să se calmeze singură. Dacă avea impresia că ne aflăm într-un film în care suspectul va fi calmat, ei bine, se înșela. Ora nouăsprezece…

Doctorul Vasile m-a sunat, sângele era al Valeriei. M-am liniștit.

Valeria se calmase, în schimb, mie îmi era foame. Oboseala se instalase cu totul, dar trupul avea acel mecanism ce nu mă lăsa să cad. Vlad mi-a adus câteva sandviciuri cumpărate cu zece lei bucata. M-am înfipt în ele fără a-mi păsa prea mult de gustul de plastic. M-am gândit că în ultimii doi ani nu mâncasem decât gătit, nimic sintetic. Nimic care să îmi provoace silă. Avusesem un oarecare noroc cu Carmen, de fapt, ea avusese noroc cu mine. Sau, oricum, ceva de genul. Nu puteam accepta că eram norocul una alteia. Pe Carmen am cunoscut-o cu șase ani în urmă. Lucram la moravuri, o prostituată fusese ucisă și aruncată pe treptele primăriei generale. Când am început ancheta, mi-am dat seama că femeia aia nu avea decât o verișoară ce trăia în Ilfov. Trebuia să o aducem pentru identificare, nu că nu ar fi fost clar cine e, dar uneori e mai bine să fii sigur. Eu m-am dus în Ilfov după verișoara îndepărtată, iar aceea era Carmen.

Când mi-a deschis ușa apartamentului sărăcăcios, cu toate că eram îmbrăcată în civil, ea a știut cine sunt și ce s-a întâmplat. Se aștepta ca lucrul ăsta să se întâmple.

Nu își văzuse niciodată ruda cu ochi prea buni. Cu timpul, m-am atașat de ea și atunci când s-a mutat în București cu chirie s-a oferit să mă ajute la gospodărie, și nu a mai plecat.

Nu am fost niciodată nevoită să vorbesc cu Carmen despre viața mea, m-a înțeles totdeauna din priviri, din felul în care mă purtam sau cine știe din pricina cărei chimii ciudate. Nu fusesem nevoită vreodată să îi spun ce vreau să mănânc, să fumez sau să beau. Totul făcea parte din așa-zisa noastră conviețuire. Ea avea nevoie de un salariu, iar eu de cineva care să se îngrijească de mine.

Am mai luat o gură din sandvici și m-am declarat învinsă. Nu puteam continua, era prea mult pentru mine.

— O luăm de la capăt? mă întrebă Victor, voios.

Am aprobat ușor din cap.

— Să terminăm odată.

Ora douăzeci. Vedeți? Aș putea ține loc de ceas dacă nu îmi mai găsesc locul în poliție. Aș putea să stau în secție și, ori de câte ori ar intra câte un polițist la interogatoriu, eu aș spune ora. În felul ăsta CSI Miami ar avea și un punct real de ghidare.

Am găsit-o pe Valeria într-o stare de nervozitate acută, dar cel puțin nu mai țipa. Victor a pus mâna pe un scaun, l-a ridicat, l-a trântit de pământ apoi s-a așezat cu fața la spătar, întinzându-și gâtul peste bara de lemn.

Am rămas în picioare, lipită de peretele alb. Eram convinsă că voi pleca cu tot varul pe spate, dar nu îmi păsa. Nu mai puteam sta, deja mă durea fundul.

— Cu ce ați vrea să începem, doamnă Lupu? vorbi Victor. Vorbim despre actele false, despre banii dosiți sau despre mutilarea unui cadavru, uciderea unui nevinovat și instigare la omor?

— Ai uitat de privare de libertate, am adăugat eu.

— Corect, iar la asta se adaugă și răpire, nu-i așa?

Am zâmbit. Era un joc, nu îl mai jucasem de ceva timp. Bine, de foarte mult timp.

— Nu, m-am adresat eu lui Victor, lucrurile stau așa cum ți le voi spune eu: deturnare de fonduri guvernamentale, mutilarea unui cadavru, uciderea unui om, instigare la crimă, răpire urmată de drogarea victimei și bătăi ulterioare, desigur, asta înseamnă privare de libertate.

Valeria se uita când la unul când la celălalt, dar noi nu aveam de gând să o lăsăm să vorbească.

— Știi ce cred eu că s-a întâmplat? mă interogă Victor, acordându-mi una din privirile alea cu dublu sens. Stai să îți explic.

I se adresa ei, dar jocul consta tocmai în scoaterea din minți a „adversarului”. Victor își plescăi ușor buzele.

— Eu zic că a fost așa: doamna aici de față nu a făcut față felului în care o trata soțul. Până la urmă, ea aducea fiecare leuț în casă, în timp ce el îi cheltuia, chipurile cu editura. Să fim serioși, mi se adresă de parcă doar noi am fi fost acolo, omul habar nu are ce să facă cu o editură, nu scoate bani nici să cumpere râme, în caz că-i vine să pescuiască. Când doamna a mai aflat și că o înșeală, ei bine, era musai să facă dracului ceva, să se răzbune.

Făcu o pauză. Eu mi-am aprins o țigară și, fără să-i arunc ei nicio privire, i-am făcut semn să continue.

— Trebuia să fie o răzbunare grandioasă, una care să implice și piața cărții. Doar că nu s-a gândit că atunci când se va afla toată povestea asta, Tritonic va beneficia de reclamă gratuită. Dar nu îi păsa de asta, scopul era să arunce suspiciunile asupra soțului. Astfel ea, încornorata, putea să își vadă liniștită de viață și să fie și răzbunată. Dar a apărut o problemă: Smaranda Boitan. Problemă care, până la urmă, a fost rezolvată. Dar, doamna noastră, căutând prin actele celor ce ar fi trebuit să beneficieze de bani pentru sănătate, a dat de bietul Viorel Stamate…

— Cred că îi cunoștea destul de bine, am spus eu. Le cunoștea obiceiurile. Știa când pleacă de acasă și când se întorc. Cei trecuți de o anumită vârstă au ritualuri bine definite. Doar că Viorel Stamate s-a răzgândit, ori și-a uitat ceva acasă, se mai întâmplă. Atunci a găsit-o pe doamna Lupu aranjându-i sufrageria: trandafiri ofiliți și craniul…

— Terminați! strigă femeia.

Nici unul dintre noi nu a privit-o. Asta ar fi fost o greșeală. Dai dovadă de slăbiciune în fața suspectului, iar noi nu eram începători.

— Dacă v-ați fi făcut temele cum trebuie, ați fi știut că Stamate era florar, urlă ea. El îmi furniza trandafirii. Când idioata aia de Dunca a scris pe pagina patru ceva

despre o crimă și niște trandafiri, el a început să își dea seama despre ce e vorba. M-a sunat și mi-a cerut banii pentru operație ca să tacă… Știam că se va întoarce…

— O clipă, am oprit-o. Când ai fost cu Ștefan la București cu ocazia unui Bookfest, te-ai întâlnit cu Vidal. Te șantaja? Îți cerea bani ca să nu spună poliției că Ștefan îl ajuta cu drogurile?

— Nu l-am omorât eu pe Vidal.

— Știu, nu asta era întrebarea…

Ea începu să turuie.

Am ieșit din birou. De aici nu mai era treaba mea. Să se descurce cu declarațiile.

Mierlă mă întâmpină.

— Ștefan Lupu a recunoscut că îi ascundea drogurile lui Vidal.

— Ce se va alege de copilul lor?

Mierlă rămase paralizat.

— Protecția…

— Oricum, mai bine decât să crească cu o psihopată. Știu cum e.

Mierlă mă privi pierdut, dar eu n-am făcut decât să-mi iau haina și să ies dracului de acolo. Îmi era foame și picam din picioare, dar încă nu venise timpul să dorm.

XXXIII

Orele zero și treizeci și trei de minute, cum ar spune bunica. Încercasem să adorm, dar unele întrebări mă chinuiau, îmi băteau în craniu: „Aloo, ești acolo?”. Așa că am renunțat la somn, de fapt, cui îi trebuie odihnă?

M-am ridicat în șezut și am început să formez numărul lui Mihai. De-a lungul timpului m-am atașat de Mihai tocmai pentru că nu trebuia să intrăm în detalii unul cu celălalt. Intram direct în subiect și știam exact despre ce vorbim. Bine, recunosc, erau și momente când Mihai încerca să facă pe deșteptul, dar știa aproape mereu când e cazul.

Nu adormise încă. Știam că nopțile lui sunt lungi, mai lungi și mai pline de coșmaruri ca ale mele. Fiica îi fusese ucisă la doisprezece ani de un psihopat italian, care se învârtea prin București. Pe vremea aceea ziarele nu semnalau astfel de cazuri, iar poliția le afla prea târziu. Pentru fiica lui fusese prea târziu și nu și-o putuse ierta. Nici nu avea să o facă vreodată, pentru că, la fel ca mine, nu știa să treacă peste durere. Nu înțelegea ce înseamnă să mergi mai departe.

— Hei, puștoaico, ești bine? Tocmai am vorbit cu Constantin…

— Mierlă, l-am corectat repede. Da, sunt bine.

A râs.

— Ai făcut treabă bună. Valeria Lupu nu vrea să semneze declarația, dar băieții au găsit în casa soților bilețele dintre ea și Violeta, plus sângele, e suficient, dar încă mai căutăm. Vom găsi mai multe probe. Judiciarul a intrat pe fir. Îi vor ancheta pe Valeria și pe prefect într-un dosar separat în legătură cu banii dispăruți.

— Mihai…, îmi era greu să încep, nu știam dacă vreau asta cu adevărat. Mă puteam despărți de trecut? Trebuia să încerc. Am tras aer în piept și am continuat: Ai citit scrisoarea…

El făcu o pauză. Cred că se trăgea de mustață. Așa făcea mereu.

— Știu la ce te gândești, la probe. Am făcut câteva săpături, cred că măcar o putem trimite într-o clinică specializată…

— Bine, poimâine vin la București. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu ea.

— Nu mă grăbesc, mi-a răspuns el. Doi ani ne-a scăpat printre degete, de acum nu mai contează o zi în plus sau în minus.

Am oftat.

După ce am închis telefonul am reușit să adorm. Bogdan nu își făcuse apariția, dar, în mod suspect, nici nu îmi păsa.

M-am trezit la zece și șaisprezece minute fix. Bogdan nu venise. M-am ridicat, m-am spălat și am pus mâna pe telefon. Bogdan a răspuns imediat. Inima mi s-a potolit din bătăile neregulate. Pentru o clipă crezusem că…

— Hei, unde ești?

— Am adormit în sala de așteptare, a spus.

— Crina?

Făcu o pauză.

— Cred că tocmai și-a revenit.

— Bine, vin cât de repede pot.

Știam că nu mă pot mișca prea rapid. Trebuia mai întâi să trec pe la secție, să vorbesc cu Mierlă, cu Vlad și cu Victor. Apoi să fac raportul și să-l trimit la București. Oricum, din punctul meu de vedere, cazul era închis.

Am ajuns la secție în jurul orei unsprezece. Nu m-am uitat la ceas, tocmai ratasem începutul serialului polițist preferat de milioane de români. Ora și locul sunt importante. Da, poate numai pentru ăia de citesc cărți polițiste. Cu toate că nici de ei nu sunt convinsă. Am observat că pe oameni nu îi interesează unde s-a petrecut, ci ce spune cutare și cutare. Iar din vorbele lor speră să se prindă cine e asasinul. Da, uneori merge și așa. Dar nu în realitate.

Mierlă mi-a întins cafeaua de cum m-a zărit. Vlad a venit în fugă în urma mea, parcă temându-se că inspectorul avea să-i trântească ușa în nas.

Inspectorul s-a așezat pe locul încălzit de Valeria. Eu am rămas în picioare, la fel și Vlad.

— Soțul e dispus să depună mărturie împotriva ei, pentru a primi o pedeapsă de câteva luni, nu vrea să-și lase copilul singur.

Am aprobat din cap. Îmi era indiferent, atâta timp cât ea se ducea unde îi e locul.

Vlad continuă, părea în formă:

— Bianca Stăvulescu a spus că ea a fost cea ce a scris scrisoarea adresată lui Bogdan, i s-a părut amuzant după ce ai interogat-o.

Am zâmbit.

— Știam.

— De ce nu ai întrebat-o la interogatoriu? îmi sări Mierlă în cap.

Am ridicat din umeri.

— Nu avea sens să răsucesc cuțitul în rană, știu cum e să nu poți uita.

— Dar putea da ancheta peste cap!, urlă Mierlă.

— Și tu ai fi putut să o faci la fel de bine, încăpățânându-te să crezi că Ștefan e criminalul.

Tăcu.

— Hei, ce-a fost a fost, interveni Vlad. Important e că s-a rezolvat.

Am pornit spre ușă.

— Pentru voi, pentru mine abia începe.

Am mai pierdut vreo două ore cu formalități înainte să ajung la spital să o cunosc, în sfârșit, în persoană pe Crina Dunca.

Căldura era cotropitoare, chiar mă minunam că nu o simțisem zilele trecute. Erau peste treizeci de grade, lucru care m-ar fi bucurat dacă nu eram îmbrăcată în pantaloni de stofă, cămașă albă, peste care aveam „hamurile” de care îmi atârnau două pistoale, evident, ascunse de un sacou închis la culoare. Tocmai bine pentru a nu simți căldura. Pistoalele le purtam tot timpul în afara casei, chiar și în vacanță.

În spital era o dezordine totală. Doctori, asistente, curioși, toți buluc pe holul îngust. Mi-am făcut loc până la prima asistentă. Am întrebat-o cum ajung la rezerva

treizeci și șase, mi-a răspuns pe un ton obraznic și a fugit.

Când am ajuns la etajul întâi, lucrurile păreau ceva mai normale. Câțiva doctori se agitau fără succes, infirmierele erau adunate într-un colț privind pe fereastră un Mustang alb. Am găsit rezerva imediat și am bătut ușor în ușă. Mi-a deschis Bogdan. M-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraji.

— E întreagă, a râs el.

L-am dat la o parte cu blândețe și am privit dincolo de el. Mai întâi am zărit o claie de păr roșu, apoi ochii, nasul și întreg chipul. Trupul, până la gât, îi era acoperit de un cearșaf alb. Era răcoare.

Mi-a zâmbit.

— În sfârșit, a zis ea. Știam că nu o să mă lași să mor.

N-am știut ce să spun. Poate că ar fi trebuit să îi mulțumesc, ea mă scosese din casă după doi ani. Datorită ei am putut să simt din nou lumea. Bine, o făcusem și înainte cu Bogdan, dar nu credeam că voi fi în stare să pot părăsi atât de rapid orașul, dar am făcut-o. Ne-am strâns mâinile. Ale ei erau calde și moi, ale mele reci și rigide. Cred că am schițat un zâmbet.

— Am auzit că ați prins-o, mi-a zâmbit roșcata.

— Da.

— Cred că ești epuizată.

— Nu mai epuizată ca tine, am râs eu.

Am fost întrerupte tocmai când să ne cunoaștem mai bine. Un bărbat la vreo treizeci de ani, cu început de chelie și cu burtă își făcu apariția. Chipul Crinei se destinse.

— Darius Filip, el mi-a ținut locul cât am fost indisponibilă. Ea e Iolanda Știreanu…

— Lala, am spus repede, simțindu-mă mai apropiată de ea decât de orice om pe care-l cunoscusem în viața mea.

Bogdan mi-a adus un scaun și aproape m-a obligat să mă așez. Crina și Darius m-au forțat să le dau toate amănuntele și chiar mi-a făcut plăcere, în cele din urmă.

— Ai avut noroc, i-am spus Crinei. Nu era sigură dacă știi ceva sau nu, de aia nu te-a omorât.

— Nu știam, a răspuns ea. O bănuiam, da, de fapt nu a fost o bănuială ci un presentiment. Dar nu o puteam

asocia cu omorurile. Mă așteptam să facă o greșeală, chiar mă și așteptam să încerce să pună mâna pe mine.

— De ce nu mi-ai spus că te simți în pericol?

— Așa e ea, isteață, interveni Darius.

Nu îmi venea să râd. Nu îmi plac cei ce cred că sunt mai presus decât poliția.

— Asta ar trebui să-mi fie învățare de minte, am spus. Nu ar trebui să implic ziariștii în cazurile poliției.

— Chiar așa, de ce nu ai venit chiar tu?

L-am privit o clipă pe Bogdan și m-am ridicat.

— Ai grijă să nu apară prea des numele meu în ziar.

— Nu mai rămâi?

Eram surprinsă?

— Nu pot, trebuie să rezolv un caz la București.

— La mulți ani, atunci!

Am mărit ochii. Peste două zile avea să fie ziua mea, iar eu uitasem complet. Treizeci de ani. Treizeci de ani din care pe doi îi îngropasem adânc. Da, era momentul ca, în același timp cu prefixul, să-mi schimb și viața. M-am întors spre ea și am zâmbit.

— Mulțumesc! Vom sărbători când vii la București, acolo e patria criminalilor.

Când am închis ușa în urma mea, am simțit o ușurare. Puteam să o fac. Puteam să las totul în urmă și să o iau de la capăt. Fără resentimente, nu era vina mea. Nu fusese niciodată. Poate că cineva mă urmărise, într-un timp, din umbră, dar acel cineva nu îl ucisese pe Valer, iar eu aveam de gând să pun totul la punct cu ucigașul.

XXXIV

— Am informații noi, mi-a spus Mihai la telefon imediat ce am ieșit din aglomeratul aeroport Otopeni. Vino direct la mine.

Am aprobat din cap, de parcă el m-ar fi putut vedea.

— Ne despărțim aici, i-am spus lui Bogdan, trebuie să îmi rezolv propriile neliniști.

M-a sărutat pe frunte. Un gest părintesc, cel puțin așa știam din cărțile de psihologie juvenilă. Le-am studiat mult după ce am plecat din casa părintească, pentru că voiam neapărat să știu ce dracu' lipsea din viața mea și cum aș fi putut umple acel gol. Era imposibil de umplut, așa spuneau psihologii și, vreau sau nu să accept, aveau dreptate.

— Ne vedem mai târziu? mă întrebă el.

Cred că privirea mea era suficientă.

— Întoarce-te la viața ta, a mea e prea complicată.

L-am sărutat pe obraz și am sărit în primul taxi. Știam că nu o să scap așa ușor de Bogdan, dar aveam să-mi dau întreaga silință. Nu avea rost să îl plimb prin coșmarurile mele. Nu avea rost să mă mint că vor trece. Nu aveau să dispară și, cumva, nici nu voiam să le las să plece după doi ani de chinuri.

Până la secție m-am gândit la tot ceea ce se întâmplase. La viața mea închisă într-o bilă de cristal. Nu, nu mă amăgeam că mi-ar fi trecut fobia, că aș fi vindecată. Niciodată nu poți fi vindecat. Nimeni nu înțelege teama de-a fi atins de oameni pe lângă care treci, atins neintenționat, dar totuși atins. Cum e să auzi fiecare pas care calcă în urma ta și să te întrebi dacă cel ce își târșește picioarele nu te urmărește, de fapt, pe tine. Nu pot spune că sunt un om vindecat, dar încerc să ascund teama, să par ceea ce nu sunt, o marionetă ce trece prin viață. Desigur, un psiholog nu ar fi niciodată de acord cu toate astea. Frica trebuie urlată, trebuie să o recunoști, să știe tot poporul. O recunosc, dar numai pentru mine.

Am așteptat două minute până să cobor din taxi. Clădirea veche ce adăpostea secția „Criminalistică” mi se părea acum străină. Trecuse atâta timp de când nu mai fusesem acolo, că aproape nu mi-o mai aminteam. Deja mi-i puteam închipui pe toți cum se vor holba la mine, își vor întoarce căpățânile și vor șușoti în spatele meu. Nu că ar fi fost ceva nou. Întotdeauna se șușotise pe seama mea. La douăzeci și doi de ani am fost recrutată din facultate pentru Moravuri, apoi ajunsesem – suspect pentru cei mediocri – unul dintre cei mai buni detectivi din cadrul departamentului „Criminalistică”. Prea tânără, prea frumoasă, prea blondă, sigur trecusem prin niște paturi. Dar așa gândesc cei cu puțin creier. Acum nu că mi-aș suspecta colegii de deținerea materiei cenușii.

M-am apropiat de ușa mare și am tras aer în piept. Nu aveam de gând să las garda jos, să le zâmbesc sau să mă prefac interesată de uimirea lor. Să-i ia dracu’, probabil că mulți dintre cei care fuseseră odinioară erau acum undeva la circulație. Cel puțin unii dintre ei și-ar fi meritat-o.

Mihai mă aștepta în holul îngust ce voia să fie camera de așteptare. Mai încolo se afla un ghișeu unde un polițist înregistra diverse și asculta plângerile celor ce nu voiau să priceapă că nu ne ocupăm cu accidentele auto.

M-a îmbrățișat. Era singurul bărbat din viața mea care mă îmbrățișa așa cum ar fi trebuit să o facă un părinte. Dar am preferat să-mi păstrez aerul rece și distant, nu voiam să mă moleșesc.

— Intri sau mergem la o cafea?

Am privit spre ușa glisantă ce se deschidea din când în când, dezvăluindu-mi o hală mare cu birouri tip vagon dispuse pe câte trei rânduri. În spatele acestei hale se aflau trei birouri închise în sticlă mată. Al meu, al lui Mihai și al unei secretare ce odinioară ne „slugărea” pe amândoi.

— Tot Ioana?

— Tot, mi-a răspuns el.

— Intrăm.

M-a luat de braț și a călcat încrezător.

Mergeam lângă el, cu chipul de gheață și privirea ațintită asupra fostului meu birou. Când am intrat,

haosul era total. Așa cum era de obicei, fiecare vrând o informație, răspunzând la telefoane sau completând acte. Normalitatea a durat câteva secunde, apoi liniștea s-a instalat, nefirească. Nu le-am dat importanță. Șușotelile au început imediat. Mihai s-a oprit:

— Nu aveți treabă? S-au trebuie să fac iar restructurări?

Cu toții s-au prefăcut că fac una, alta, dar știam că mișcările le sunt nenaturale. Când am ajuns în biroul lui Mihai, valul de liniște m-a îmbrățișat. Eram sigură că transpirasem, dar nu lăsam nici broboanele să răsufle fără aprobare.

Biroul lui Mihai arăta la fel ca în urmă cu doi ani. O masă în mijlocul încăperii. Rafturi pe pereți, pline cu cărți și dosare și două seifuri rusești, din acelea mari pe care dacă voiai să le spargi, te lăsai păgubaș, de furat era și mai greu, trebuia să fii un adevărat Hercule, iar eu încă nu cunoscusem nici unul.

O canapea ponosită stătea într-un colț. Acolo ne îngrămădeam de obicei când Mihai ținea ședințe, cele două scaune din fața lui erau, mai degrabă, destinate celor pedepsiți, nimeni nu voia să stea pe ele. Mai puțin eu. Mie nu îmi era teamă de reproșuri. Am luat loc, timp în care Mihai i-a cerut Ioanei două cafele. Câteva clipe am rămas tăcuți, eu reacomodându-mă cu locul și Mihai reacomodându-se cu mine în birou. Zâmbea.

Ioana intră cu cafelele. Chipul i s-a destins dintr-o dată. A lăsat ceștile pe masă și m-a îmbrățișat cu forța.

— Doamne, ce bine îmi pare să te revăd! Sper că îți reiei vechiul birou, nu mai pot lucra cu bătrânul ăsta.

Am lăsat garda jos. Ioana fusese singura prietenă pe care o avusesem în secție.

— Vom vedea, și eu mă bucur să te revăd.

Mi-a sărutat ambii obraji cu zgomot și a ieșit. Ioana era un munte de gheață. O femeie la patruzeci de ani, fără trăsături deosebite, ușor plinuță, cu un cap rotund și părul creț ce îi încadra fața, făcând-o să pară un cerc perfect. Nu se hlizea cu nimeni, nu permitea glume și nu vorbea despre viața ei personală, dar cu mine fusese întotdeauna altceva.

— Mă uimește mereu, spuse Mihai, referindu-se la Ioana. Numai cu tine e așa, mie e în stare să-mi trântească în cap cafeaua.

Am râs.

— Da, așa e Ioana, mă bucur că măcar ea e la fel. Fără falsitate.

— Ești singura care se bucură, glumi el.

Mi-am aprins o țigară înainte de-a sorbi din cafea. Eram singura care fuma în biroul lui Mihai, nu că el n-ar fi fumător, dar nu suporta ca toți să umple încăperea cu izul tutunului, așa că nu permitea nimănui în afară de mine.

— Să trecem la subiect, am cerut eu.

— Ești sigu…

— Că fac față? Îmi închipuiam și singură că zâmbetul îmi e amar, probabil că figura îmi arăta cu atât mai rău.

Ne-am privit o clipă, apoi am continuat:

— Știi că nu voi face față, dar n-am să mă plâng.

Pufni pe nări și se trase de mustață ridicându-și ușor buza superioară.

— Cu ce vrei să încep? Cu Vera…

— O, nu, te rog, las-o în durerea ei.

S-a ridicat. Cu toate că era în vârstă, statura îi era impunătoare.

— E timpul să asculți, măcar o dată în viață. Fă-o!

— În fine, dar nu sunt sigură că voi face față.

— Nici măcar nu te trec fiorii, îmi reproșă el. Știam că e un reproș, cel puțin de data asta.

Am ridicat din umeri. Unii fiori mă treceau, dar erau amintiri îndepărtate ce mă făceau să mă arcuiesc și acum, ca o pisică nervoasă.

— O vor interna într-un sanatoriu. Acum că tatăl tău nu mai e și bunica ta nici nu vrea să audă…

— Bunica, am zâmbit.

El continuă de parcă nu m-ar fi auzit.

— Sunt nevoiți să o interneze.

— Și-ar trebui să fac ce?

— Poate să te duci să o vezi.

— Poate, acum putem trece la lucruri serioase?

Mihai s-a așezat la loc, dintr-o dată îmi păru mai îmbătrânit.

— Nu poți trăi toată viața cu ură în suflet.

Mă gândisem și eu la asta, dar îmi era destul de comod așa. Îmi plăcea mai mult să urăsc decât să iubesc.

— În fine, o să mă duc să o văd, acum putem trece la treabă?

— Știi că Vera a sunat-o pe doamna Stoian în ziua aia?

— Era destul de evident din scrisoare, am replicat eu.

— O consideri vinovată?

Sincer, nu mă gândisem la asta. Dar, nu, nu o consideram vinovată. Am lăsat capul pe spate și m-am gândit la scrisoarea tatălui meu. O învățasem pe de rost:

„Domnița mea,

M-am gândit la tine cu fiecare respirație a mea. Am avut multe să îți spun, multe pe care aș fi vrut să le rostesc, dar nu mi-am făcut niciodată curajul. N-am știut ce simți față de mine. N-am îndrăznit nici măcar să te întreb. Știam că fac rău ținând-o pe Vera alături de tine, dar nu o puteam lăsa într-un sanatoriu, ar fi suferit enorm. Dar acum nu mai pot. Am îmbătrânit și de câte ori mă gândesc la tine îmi dau seama că ți-am distrus viața. Nu o acuza pe ea, ea e bolnavă, face lucrurile astea din nebunie, nu își dă seama. Eu sunt singurul vinovat.

După ce Valer a dispărut, mi-am dat seama că te-am pierdut pentru totdeauna. Tu te-ai schimbat, iar eu nu am știut cum să te readuc înapoi, cum să schimb toată copilăria ta. Poate că ar fi trebuit să te las la Mona atunci când mi-a cerut s-o fac, dar am fost prea egoist. Oricum, toate astea nu au nicio importanță acum. Când vei citi scrisoarea eu voi fi deja mort. Nu mai pot indura viața și nu mai pot indura nenorocitul ăla de secret.

Iartă-mă, Lala, am fost slab și tot așa voi muri. Nu sunt în stare să-mi aștept sentința, trebuie să o duc eu la capăt. Dar nu mai pot păstra secretul. Am tăcut doi ani, doi ani nenorociți.

Îmi amintesc ziua în care a dispărut Valer, așa cum îmi amintesc ziua în care te-ai născut. Vera te-a sunat pentru a te ruga să nu te măriți cu el. O cunoștea pe Maria Stoian, s-au cunoscut la psihiatru. Maria suferă de tulburări mari, Vera era convinsă că și-a ucis fiica și soțul. Era convinsă că nu te va lăsa să te căsătorești cu

el. În momentele ei de luciditate știa cât rău îți făcuse chiar ea, nu voia să fii iar prinsă într-o viață ca aceea. A răspuns Carmen și i-a spus că ai ieșit, după lungi insistențe i-a spus că te întâlnești cu Valer la Romană și veți merge împreună să alegeți invitațiile pentru nuntă.

Vera și-a ieșit din fire, a sunat-o pe Maria și a urlat la ea. A întrebat-o dacă știa ceva despre nuntă. Maria nu avea nici cea mai vagă idee. I-a spus mamei tale că rezolvă ea situația... Când am aflat de dispariția lui Valer, am știut că Maria a rezolvat situația așa cum promisese...

...”

Restul nu mai conta, nu trebuia să rețin toate cele patru pagini.

— Nu, Mihai, nu o consider vinovată, chiar dacă m-aș simți bine dând vina pe ea.

Mihai s-a relaxat. S-a întins în scaun și a sorbit din cafea.

— Am verificat-o. Fiind tratată de același psihiatru ca Vera, nu mi-a fost greu să ajung la el. Doctorul Stere mi-a spus că Maria suferă de o maladie destul de rar întâlnită. Are nevoie să fie compătimită. Astfel de femei își îmbolnăvesc copiii și soțul deliberat, apoi stau cu ei prin spitale pentru a aduna compătimirea celorlalți. E nebună. Sora lui Valer a fost găsită înecată, Maria nu și-a recunoscut niciodată vina, dar i-a spus lui Stere că fiica ei și-a dat seama că o otrăvea. Soțul ei s-a sinucis, probabil. Nu a suportat să-l știe pe Valer departe de ea, mai ales că el fusese cel special. Nu fusese nevoită să-l otrăvească, pentru că Valer era cel ce o compătimea. Când ai apărut tu, s-a simțit amenințată. Avea să piardă singurul om care o înțelegea cu adevărat. Știa că, dacă se căsătorea cu tine, relația lor s-ar fi destrămat, iar ea nu putea suporta una ca asta.

În mintea mea făcusem și eu un scenariu asemănător. Mihai vorbi mai departe:

— Doctorul Stere e de acord să depună mărturie, dar noi ar trebui să găsim cadavrul, m-am gândit să trimit chiar azi o echipă să sape în subsolul casei. Dacă vrei…

— Mă duc acolo, am spus.

— Băieții sunt acolo, am primit ordinul judecătoresc de dimineață. Te însoțesc.

XXXV

Am renunțat să mai privesc ceasul. Când am intrat în casa fostului meu logodnic nu mai simțeam decât o răceală anormală, cu toate că în București erau peste treizeci și cinci de grade. Casa arăta la fel cum mi-o aminteam, nimic schimbat.

Nu am văzut-o imediat cum am intrat, abia când Mihai a tras storurile din epoca victoriană, i-am văzut trupul uscat așezat pe fotoliul vechi. Era trasă la chip, iar trupul îi era scheletic. Îi puteam număra oasele ce îi compuneau chipul. Avea părul negru, desfăcut pe spate, lucru care o făcea să arate și mai rău.

A zâmbit când m-a văzut, dar eu am rămas ca de gheață. Nu puteam să îi vorbesc, nu puteam să o privesc și cu toate astea ochii mei nu se puteau despărți de ea. Am dat ușor din cap, mai mult pentru a-i aminti că o cunosc, sau pentru a-i spune că știu tot. Nu eram sigură ce spune privirea mea, nu eram sigură ce aș vrea să transmit.

Unul dintre ofițerii ce stăteau de pază la ușa subsolului îl anunță pe Mihai că au găsit ceva. El s-a repezit într-acolo, eu am rămas pe loc.

— N-am vrut să fie așa, șopti Maria Stoian.

Am tresărit. O vedeam și îmi dădeam seama cât de multe avusesem în comun cu Valer, doar că el nu se plângea. Nu îmi spusese nimic despre mama lui, poate pentru că spera că se va detașa de ea sau poate pentru că lăsase resentimentele în urmă și voia doar să trăiască.

— Știu, am răspuns, uimindu-mă pe mine însămi. Știu.

Era bolnavă și acum realizam asta. Era bolnavă așa cum era și Vera, doar că Vera nu se războise decât cu sufletele noastre, nu și cu trupurile. Nu știam cum e mai rău, poate că ambele variante mă înfiorau la fel de mult, dar, cu siguranță, sufletul nu mai poate fi vindecat, pe când moartea te scutește de toate.

— Am ținut la tine, Lala, dar știam ce fel de om e Vera. Nu ți-a spus niciodată că ne cunoaștem, nu? Știu

că nu ți-a spus, îi era prea teamă. Nu te puteam lăsa să mi-l ie…

— El e, mă anunță Mihai din cadrul ușii.

Am dormit întreaga zi, fără să răspund la telefoane, fără să-i vorbesc lui Carmen. Eram furioasă pe ea, de ce nu îmi spusese că Vera sunase și că îi dăduse detalii despre întâlnirea mea? De ce ascunsese toate astea, mai ales că văzuse cât sufăr?!

Am lăsat-o să se miște prin casă, fără să mă ridic din pat. Abia spre seară, când mobilul îmi suna în disperare m-am ridicat. Era Bogdan, veșnicul Bogdan.

— Nu mă simt bine, am spus eu, fără altă introducere. Vorbim mâine.

Nu a apucat să spună nimic înainte să-i închid.

M-am uitat un timp la telefon, până când ecranul verde s-a stins. Abia apoi m-am ridicat din pat și am pornit spre camera principală. Era întuneric, nu deplin, doar veioza de pe biroul meu era aprinsă. I-am zărit trupul lui Carmen. Era cu spatele la mine, așezată pe scaunul meu preferat. M-am oprit, apoi am continuat să merg.

— Îmi pare rău, a spus ea. Îmi pare atât de rău, dar mi-a fost teamă că ai putea s-o ucizi pe Vera. Am fost convinsă că ea l-a ucis. Am fost convinsă…

Plângea. Plângea cu lacrimi de crocodil. Dintr-o dată mi-a dispărut toată furia. M-am gândit la Valer, la felul lui de-a fi. Zâmbea, indiferent de ce problemă avea. Spunea că e important să trecem peste cele rele și să le vedem pe cele bune. Iertarea pentru el era totul. Omul putea greși de mii de ori, el îi acorda mereu iertare. Era timpul să mă iert și eu. În primul rând pe mine, apoi pe ei. Pe mama lui pentru că-l ucisese, crezând astfel că-l va ține toată viața lângă ea și apoi pe Carmen, pentru că dorise doar să mă protejeze de propriile coșmaruri.

Am îmbrățișat-o, fără să spun nimic.

— La mulți ani! suspină ea. Mâine împlinești treizeci de ani.

M-am trezit la șapte. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să sun la agenție și să-mi rezerv un bilet pentru Ibiza chiar în ziua aceea. Apoi am sunat-o pe Crina, am vorbit cam o oră. Așa am aflat că Bogdan voia să-mi facă o petrecere surpriză. M-am gândit că eu aveam să fiu cea care îi va oferi o surpriză. Iolanda Știreanu dispărea o săptămână.

Mi-am băut cafeaua și l-am sunat pe Mihai.

— A recunoscut totul, mi-a spus el. Ești în regulă?

— Da, am răspuns.

— Nu o vom putea băga la închisoare, e nebună, e bolnavă. Va fi închisă într-un ospiciu pentru persoane periculoase.

— Bine.

— Nu vrei să știi amănuntele?

— Nu.

— Lala, la mulți ani! Ce vei face de ziua ta?

Am zâmbit.

— O să dispar.

— Hei, vreau să te întorci la muncă.

— Voi veni, după ce dispar, am râs.

— Te aștept, îmi e dor de tine.

— Și mie.

Carmen îmi făcuse deja bagajele. Am îmbrățișat-o, apoi am pus-o să-mi promită că nu mă va mai „cocoloși” niciodată și nu îmi va mai ascunde nicio informație. Mi-a promis.

M-am urcat în taxi treizeci de minute mai târziu. Încă nu eram în stare să conduc de una singură. Poate peste un timp.

Când am trecut prin fața Spitalului 9, l-am rugat pe șofer să oprească. Am coborât sigură pe mine și m-am dus direct la ea în salon. O asistentă o pregătea de plecare. Arăta bine. Înaltă, suplă, cu coafură perfectă, machiată impecabil, ca de obicei. Purta o rochie albă, în cloș, care îi venea minunat. Eu eram doar în blugi și în tricou.

— Lala…

Am dat din cap. Mereu eram rece în prezența ei. Un cub de gheață.

— Mamă…

Eram politicoase. Ea părea fericită.

— Îmi iau medicamentele, a spus, fără a îndrăzni să se apropie de mine. Nu am mai avut o criză de cel puțin două săptămâni.

— Două săptămâni și șase zile, o anunță asistenta.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău și pentru… tot.

Zâmbetul de pe chipul meu era fals și forțat, iar ea știa asta.

— Știu, am răspuns, având din nou impresia că mă aflu în fața Mariei Stoian. Știu!

— Mă vor duce la sanatoriu, vorbi mama în continuare. Mă vei vizita?

Am aprobat din privi.

— Trebuie să plec acum, dar voi veni.

A vrut să facă un pas spre mine, dar s-a răzgândit. Nu știam să ne purtăm una cu cealaltă.

În douăzeci de minute urma să fiu în avion. Mă uitam la unul dintre televizoarele din sala de așteptare. Mi-aș fi dorit să fi fost inspirată și să-mi fi luat o carte. O știre mi-a atras atenția. Crainica era afectată, de parcă ceea ce anunța i se întâmpla ei. Crainicii din ziua de azi nu mai știu să fie imparțiali, iau totul prea personal.

„Mâine ar fi trebuit să aibă loc lansarea volumului *Războiul Reginelor,* apărut la editura Tritonic, dar se pare că autoarea a fost răpită…”

Am plecat de-acolo, nu voiam să am de-a face cu asta. Să se ducă dracu’ cu autorii lor cu tot.

Trei ore mai târziu mi-am luat în primire camera de la hotelul din Ibiza. Soare, trei piscine mari, patru stele adevărate. Lux exorbitant. Ce puteam cere mai mult de la viață? Mi-am lăsat bagajul în hol, fără să accept să-mi fie dus în cameră, și am băut un martini. Telefonul sună de câteva ori, era Bogdan. În cele din urmă am hotărât să-i răspund, probabil că nu ar fi trebuit, dar mă simțeam ca o fugară. Toată viața fugisem de mine însămi, era momentul să nu o mai fac.

— Beau martini și mă pregătesc de plajă, am spus.

— Poftim?

— Am dispărut din propria-mi viață, te deranjează?

A rămas o clipă năuc.

— La mulți ani! murmură.

— Mulțumesc, cred.

— Când te întorci?

Știam că trebuie să pun lucrurile la punct cu el. Cu toate că eram sigură că după două, trei partide de sex, doar femeile se simt trădate dacă e vorba de o despărțire sau de o fugă.

— Hei, nu trebuie să te simți dator doar pentru că te-ai culcat cu mine. Nu te-a obligat nimeni.

A râs.

— Te aștept, să știi.

— Aș prefera să nu o faci, dar e treaba ta dacă vrei să-ți distrugi viața.

— Bine, eu te voi aștepta.

Am mârâit mai mult decât mi-am luat la revedere. Nu eram convinsă că îl vreau în viața mea, dar nici de contrariu nu eram sigură.

Am urcat, în cele din urmă, în cameră. Era, de fapt, unul dintre cele șase apartamente. Eram fericită. Uitasem de tot și de toate. Am deschis ușa și m-a întâmpinat o cameră imensă. Era de-a dreptul spectaculos. Am râs de una singură. Apoi m-am îndreptat spre canapeaua poziționată cu spătarul spre mine. Abia așteptam să mă întind. Să deschid ușile mari ale balconului și să mă întind lăsând briza mării să mă mângâie.

Mai întâi am țipat, dar a fost un țipăt înfundat. Apoi m-am gândit la autoarea dispărută. De ce n-am rămas în țară să ajut?

O femeie moartă, strangulată cu un fir gros, roșu, de mătase, se holba la mine. Optsprezece și douăzeci și trei de minute.

— Al dracului noroc! m-am enervat.

OANA STOICA-MUJEA
indicii anatomice

„Ochii îi fuseseră scoși și așezați cu grijă, între doi trandafiri ofiliți, pe masa din sufragerie. Apartamentul cu două camere din centrul orașului Satu Mare era mai curat decât se așteptaseră anchetatorii. De fapt, era o ordine desăvârșită. Doar ochii, reali, nu făceau parte din decor. Dar nici nu deranjau. În rest, nici urmă de vreun cadavru. Inspectorul-șef Ionuț Constantin, supranumit și Mierlă, datorită glasului său *suav*, a ajuns printre primii la fața locului.”

Oana Stoica-Mujea – *Indicii anatomice*

„Vă recomand cu cea mai mare căldură această carte. Pe mine m-a uimit! Cu timpul, poate, Iolanda Știreanu va sta alături de Sherlock Holmes, Hercule Poirot etc.”

D3sprecarti.ro

„Indicii anatomice are toate ingredientele necesare unul roman polițist: o intrigă bine construită, suspans, incertitudine, personaje bine conturate, deznodământ șocant, stil enigmatic.”

4arte.ro

„O investigație pasionantă, întreprinsă de o anchetatoare aflată într-o situație limită. (…) Multe piste false, personaje reale printre personaje fictive, suspans. Dacă va mai scrie în acest gen, și la fel de bine, Oana Stoica-Mujea are șansa de a deveni o Doamnă a romanului polițist românesc”

George Arion

OANA STOICA-MUJEA

indicii anatomice

„Ochii îi fuseseră scoşi şi aşezaţi cu grijă, între doi trandafiri ofiliţi, pe masa din sufragerie. Apartamentul cu două camere din centrul oraşului Satu Mare era mai curat decât se asteptaseră anchetatorii. De fapt, era o ordine desăvârşită. Doar ochii, reali, nu faceau parte din decor. Dar nici nu deranjau. În rest, nici urmă de vreun cadavru. Inspectorul-şef Ionuţ Constantin, supranumit şi Mierlă, datorită giasului sau *suav*, a ajuns printre primii la faţa locului."

Oana Stoica-Mujea - *Indicii anatomice*

„Vă recomand cu cea mai mare căldură această carte. Pe mine m-a uimit! Cu timpul, poate, Iolanda Ştireanu va sta alături de Sherlock Holmes, Hercule Poirot etc."

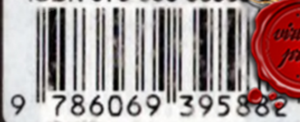
D3sprecarti.ro

„*Indicii anatomice* are toate ingredientele necesare unui roman poliţist: o intrigă bine construită, suspans, incertitudine, personaje bine conturate, deznodământ şocant, stil enigmatic."

4arte.ro

„O investigaţie pasionantă, întreprinsă de o anchetatoare aflată într-o situaţie limită. (. . .) Multe piste false, personaje reale printre personaje fictive, suspans. Dacă va mai scrie în acest gen, şi la fel de bine, Oana Stoica-Mujea are şansa de a deveni o Doamnă a romanului poliţist românesc."

George Arion

ISBN 978-606-93958-8-2

Volum apărut cu sprijinul

Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Foto: PHOTO FUN/ Shutterstock

Table of Contents

Table of Contents